NICK BROOKS
YOUNG ADULT
NOI SUNTEM BĂIEȚII DE LA PROMISE
5:30
Hwo?
PERFECȚIUNE.
EXCELENȚĂ.
DISCIPLINĂ.
CRIMĂ.
În lista AMAZON a celor mai bune cărți YA ale anului 2023
TREI
FICTION CONNECTION

NICK BROOKS
YOUNG ADULT
NOI SUNTEM BĂIEȚII DE LA PROMISE
5:30
Hwo?
PERFECȚIUNE.
EXCELENȚĂ.
DISCIPLINĂ.
CRIMĂ.
În lista AMAZON a celor mai bune cărți YA ale anului 2023
TREI
FICTION CONNECTION

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR YOUNG ADULT:
Laura Vladu

Nick Brooks

Noi suntem băieții de la Promise

Traducere din limba engleză de
Ioana Tătaru

3
TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Oana Duşmănescu

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamarț

Director producţie:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Gabriela Anghel

Corectură:

Cristina Teodorescu

Lorina Chiţan

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: Promise Boys

Autor: Nick Brooks

Copyright © 2023 by Cake Creative LLC.

All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2023

pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti

Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1973-8

ISBN (EPUB): 978-606-40-2148-9

Pentru băieții din Orașul de Ciocolată[1]

---

[1] Este vorba despre Washington DC, supranumit astfel pentru că a devenit primul oraș din SUA cu populație predominant de culoare (N.r.).

În cei douăzeci şi cinci de ani pe care i-am petrecut la catedră, am observat un fenomen fascinant — că şcolile şi educația sunt din ce în ce mai irelevante pentru marile întreprinderi ale planetei. Nimeni nu mai crede că savanții sunt pregătiți la orele de știință, politicienii la orele de educație civică sau poeţii la cursurile de limbi străine și literatură. Adevărul este că școlile nu ne învață, de fapt, decât să respectăm niște ordine. Acesta este un mare mister pentru mine, deoarece mii de oameni grijulii lucrează în școli ca profesori, asistenți și administratori, dar logica abstractă a instituţiei copleşeşte contribuţia lor individuală. Deși profesorii se străduiesc și lucrează din greu, instituția este un soi de entitate psihopată —

nu are conştiinţă.

Sună un clopoțel și tânărul aflat în mijlocul compunerii unei poezii trebuie să-şi închidă caietul

și să treacă la o activitate diferită,

unde trebuie să memoreze cum omul și maimuțele au evoluat dintr-un strămoș comun.

John Taylor Gatto —

Why Schools Don’t Educate

ŞTIRE DE ULTIMĂ ORĂ:

DIRECTOR DE ŞCOALĂ APRECIAT,

UCIS LA 43 DE ANI

Poliţia districtuală investighează o crimă în nord-estul DC. Domnul Kenneth Moore, fondator şi director al şcolii Urban Promise Prep, a fost împuşcat mortal în incinta instituţiei, vineri, 10 octombrie. Era un membru iubit al comunităţii.

Un coleg de serviciu a descoperit cadavrul lui Moore vineri seara devreme şi a sunat la 911.

Când a sosit poliţia, l-a găsit pe Moore cu o singură plagă împuşcată, la tâmplă. A fost declarat mort pe loc.

Detectivii au făcut cercetări pentru a stabili care sunt principalii suspecţi, dar şi motivul. Se pare că au reţinut deja trei elevi pentru interogatoriu.

Oricine are informaţii este rugat să sune la Departamentul de Omucideri al Secţiei de Poliţie a Districtului Columbia la 202-555-4925.

O recompensă de până la 65 000 de dolari este oferită oricui poate furniza informaţii care vor conduce la arestare şi rechizitoriu în acest caz.

PARTEA ÎNTÂI

J.B.

În prezent

Nimeni

Elev la Urban Promise Prep

Se zvonește că un elev a adus la școală o armă, în ziua crimei. Pe-asta n-ai auzit-o de la mine!

Keyana Glenn

Elevă la liceul Anacostia

Nu putem crede lucrurile pe care le vedem, credem doar lucrurile pe care le simţim. M-am gândit că pot avea încredere în J.B. pentru că simțeam cât de mult mă plăcea. Sau cel puțin mi-am imaginat că aș putea avea încredere, până când mi-a dat țeapă la o întâlnire. A doua zi după ce ne-am apropiat. Când mi-a spus că ne vedem după școală și că mergem împreună la meci. Că vom fi împreună, oficial.

Jura că el e diferit. Nu e ca alți băieți. E mai bun decât ei. Și, în ciuda a ceea ce-mi spunea intuiţia, m-a convins să am încredere în el. Poate încă am? Dar în capul meu este o harababură și, acum, nu mai știu nimic.

Ah, mă simt ca o idioată. Am fost folosită, păcălită. Acum nu mă simt bine în pielea mea și asta nu-i corect. Mă enervez când mă gândesc la asta.

De fiecare dată când închid ochii, revăd noaptea aceea la nesfârșit. Mă văd târându-mă la meci singură, gata să-l înfrunt pe J.B. Dar, când am ajuns, l-am găsit plin tot de sânge.

Am încremenit acolo, în pragul școlii. Am încremenit amândoi. Tot ce doream să-i strig s-a spulberat, mi-a rămas încremenit pe buze.

Sângele.

Gândurile mi-au luat-o razna. A fost rănit? Ăsta a fost motivul pentru care nu m-a luat cu el, așa cum spusese că va face? De aceea n-a sunat și nu mi-a trimis niciun mesaj?

— N-a fost vina mea..., a șoptit el, trăgându-și sufletul.

Apoi a luat-o la fugă. În mod clar nu era rănit, nu s-ar fi putut mişca atât de repede.

A dispărut în întunericul serii.

Desigur, la acea vreme nu aflasem despre directorul Moore. Toată lumea zice că J.B. l-a ucis pe acel om, dar vreau să spun că o parte din mine nu poate crede asta.

Pe de altă parte, știu că l-am văzut pe J.B. plin de sânge peste tot pe cămașă și cuvintele lui se învârt necontenit în capul meu. N-a fost vina mea.

De fiecare dată când încep să am încredere în cineva, îmi amintesc că, pe-aici, toată lumea e prefăcută. Presupun că nu cunoști niciodată cu adevărat o persoană.

Sper să mă înşel. Sper că J.B. e nevinovat.

Asistenta Robin

Angajată la Urban Promise Prep

Să nu mă înțelegeţi greșit, îmi place meseria mea. Dar nu pot suferi locul acesta.

Când le-am spus prietenilor mei că voi lucra la Urban Promise Prep, toţi m-au avertizat că aici sunt numai bărbaţi, dar m-am gândit că o să mă descurc cu asta. Sunt nevoită să am de-a face cu bărbaţi nesuferiţi douăzeci şi patru de ore pe zi. La fiecare școală la care am lucrat, la fiecare drum cu autobuzul, la fiecare plimbare pe stradă, la fiecare drum la băcănie, tot felul de bărbaţi se dau la mine. La Promise Prep de ce ar fi diferit? Corect?

Greşit.

La Urban Promise, m-am simţit incredibil de stânjenită, nelalocul meu, agitată; cunoașteţi sentimentul. Directorul Moore crease acolo o oală care dădea în clocot de atâta masculinitate toxică și fragilitate masculină. Poate credeţi că vorbesc despre elevi, dar vă înșelaţi. Copiii sunt copii, atât îi duce capul. Adulţii sunt de vină. Profesorii, personalul de pază, conducerea.

Ei încurajau comportamentul nepotrivit. Anul trecut, un băiat a distribuit un filmuleț indecent, pe care îl făcuse cu o fată, așa că personalul de pază i-a căutat prin lucruri și i-a confiscat telefonul. Au făcut ce trebuia. Dar băiatul nu a fost niciodată sancționat sau suspendat. N-a primit nici măcar o mustrare! Şi, mai grav, i-am văzut pe paznici în cancelarie, înmânându-și telefonul unul altuia şi uitându-se la film, înainte de a-l șterge. Chicotind pe seama pornografiei infantile, făcând glume despre fetișcana din videoclip. N-au avut nicio ezitare. Nu avea sens să discuţi despre... moralitate când era vorba de femei.

Dar lui Moore nu-i păsa de asta. Atât timp cât băieții erau disciplinați, bărbaţii ăştia în toată firea n-aveau decât să se comporte ca proştii. Știți, Moore părea impecabil în ochii publicului, dar nici el nu era uşă de biserică. Făcea lucruri mărunte, de exemplu, își prelungea cam mult îmbrățișarea sau îmi punea mâna pe mijloc când îmi vorbea, pe hol.

De asemenea, puteţi să spuneți că sunt caraghioasă sau oricum altfel, dar jur că avea probleme cu alcoolul. Am tratat o mulțime de pacienți cu astfel de obiceiuri, iar Moore se potrivea profilului. Starea i se schimba chiar şi cu o picătură de alcool. Uneori era fin ca mătasea, fermecător și sociabil, înțelegător și drăguț. Alteori, l-am văzut lovind copii, răstindu-se la profesori, chiar repezindu-l pe decanul Hicks. Și, în ultimul timp, a fost mai rău decât de obicei.

În orice caz, aș spune că nu cred că e o pierdere chiar atât de mare pe cât zic oamenii.

În ceea ce-i privește pe băieții care sunt interogați în legătură cu uciderea sa, eu nu-i cunosc bine, dar l-am văzut pe J.B. în ziua incidentului armat. A venit la mine să-i bandajez mâna. Era zgâriat destul de rău, după ce lovise cu pumnul în ceva.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

Îşi ţinea pumnii strânși, de parcă încerca să-și înfigă unghiile în carne; ciocolatiul intens al pielii era încondeiat cu sânge.

— Nimic, a mormăit el.

— Nu poate fi „nimic“ dacă mâna ta arată așa.

Am încercat să-i zâmbesc, să-l fac să se simtă mai bine, dat fiind că degetele lui erau atât de zdrobite.

Am făcut tot posibilul să curăț rana, dar el nu și-a descleştat pumnul tot timpul în care a stat în cabinet. Pur și simplu privea în depărtare, cu fălcile încleștate, de parcă abia aștepta să mai facă vreun rău cu pumnul acela sfâșiat.

M-am dus înapoi spre biroul meu, înainte de a-i spune că poate pleca. Am avut, instinctiv, un sentiment ciudat. Nu voiam să mă întorc cu spatele la el. Nu cât timp furia aceea radia din el ca o febră. De parcă s-ar fi putut năpusti din nou, în orice clipă, mâinile lui având nevoie de un sac de box, ceva, orice în care să lovească în acel moment. Așa arată o persoană obișnuită cu violenţa. La vârsta asta fragedă? Mă face să mă cutremur.

Deci da. Caut o altă școală unde să lucrez.

Becca Buckingham

Elevă la Academia Mercy

pentru fete

Bieţii băieţi! Atât de furioşi. Totuşi asta se întâmplă din cauza vieţii pe care o duc, nu? Adică, imaginaţi-vă cum ar fi dacă aţi trăi în sărăcie, dacă aţi fi victimele rasismului şi ale nedreptăţii sistematice. Tot aşa aţi fi şi voi. De aceea aleg eu să dau meditaţii la Promise. Pentru a aduce, cumva, o diferenţă. Fiindcă am privilegiul de a fi albă, văd acest lucru ca fiind responsabilitatea mea.

Dar, chiar şi aşa, nu reuşesc să înţeleg de ce l-ar fi ucis pe directorul Moore. Mai ales după tot ce a făcut acesta pentru ei. E pur şi simplu o tragedie.

Se spune că există trei suspecţi. Toată lumea vorbeşte, iar DC este mai mic decât s-ar crede. Vorba merge repede. De fapt, i-am dat meditaţii unuia dintre ei.

Ramón Zambrano.

Ramón este un copil atât de drăguţ. Are ceva... angelic. Îmi place cât de autentic e în privinţa culturii sale. Face... cred că se numesc pahpoose? Chestiile acelea mici din biscuiţi. Am auzit că le gătește împreună cu bunica lui. Cât de înduioșătoare e faza asta?

M-am străduit mult, încercând să-l fac să vorbească fluent engleza, pentru că asta i-ar fi creat mai multe oportunităţi. Ca să nu mai spun că era datoria mea. Și Ramón chiar și-a dat silința. De fapt, acum câteva săptămâni, aș fi spus că nu există nicio şansă ca el să facă așa ceva. Și o parte din mine încă

simte în acest fel, în adâncul meu. Deși am văzut... hm, să spunem mai bine că am auzit că este foarte temperamental.

Dar există o speranţă pentru el. Probabil că vinovat este unul dintre ceilalţi băieţi arestaţi.

Ca, de exemplu... Trey Jackson.

De fapt, cu el n-am vorbit niciodată. Dar am auzit că era amuzant. Multe fete de la Mercy considerau că e tare, plus că joacă baschet, aşa că… ştiţi voi. S-ar putea să crească și să ajungă în NBA — cine n-ar vrea să iasă cu așa un tip?

Eu.

Sportivii sunt cretini și sunt sigură că Trey nu reprezintă o excepție. Dacă stau să mă gândesc mai bine, oamenii spuneau că e bătăuș. Face mișto de copii tot timpul și se simte bine făcându-i pe alții să se simtă prost.

Dar tot oamenii spun și că are un unchi militar, cu o atitudine nasoală. Uneori, băieţii care au un tată rău devin şi ei răi, ştiţi? Totuşi el măcar are o figură paternă! Nu știu sigur, dar pun pariu că acest lucru nu se întâlneşte prea des la băieții din școala asta.

Și apoi este J.B. Williamson.

Nu-l cunosc mai bine decât pe Trey, dar am auzit că J.B. e destul de inteligent. L-am văzut de multe ori pe holuri, în zilele de meditaţii, și mi-am amintit de el, mai ales pentru că este uriaș. Cam un metru nouăzeci! Băieții înalți mi se par întotdeauna sexy. Dar el nu zâmbea niciodată. Indiferent de câte ori i-am zâmbit sau i-am spus „salut“, el pur și simplu m-a ignorat. Mi-a creat un sentiment ciudat, înțelegeți?

Toată lumea mă tot întreabă despre ziua aceea de la Promise. Făcusem meditaţii toată după-amiaza, în sala de engleză ca limbă secundară. Am ieșit să iau nişte apă și i-am văzut pe J.B. și pe directorul Moore cum se certau.

Am încremenit pe loc, împreună cu toţi ceilalţi. J.B. îl domina ca înălţime pe directorul Moore și, într-unul dintre dulapuri, apăruse o ditamai gaura. Din pielea zdrenţuită a degetelor lui J.B. picura sânge pe linoleum. Am simţit tensiunea de la celălalt capăt al holului.

J.B. s-a făcut că sare la directorul Moore, aşteptând ca acesta să tresară sau să se chircească. Dar directorul Moore a râs, rămânând de neclintit. Inima mi s-a zbătut în piept și pulsul mi-a crescut atât de mult, încât mi-a scăpat cea mai mare parte a discuţiei.

Directorul Moore a ridicat mâna în aer, îndemnându-l pe J.B. să plece, și, în timp ce J.B. trecea pe lângă mine, agresiv și furios, l-am auzit mormăind:

— Ne mai vedem noi.

Îi mai auzisem pe băieţii de la Promise spunând asta şi înainte. Părea ameninţarea supremă într-o confruntare. În timp ce personalul de securitate al școlii îi despărţea, îşi strigau această expresie unul altuia, la nesfârşit. Un avertisment. Și, fără îndoială, mai târziu, la Mercy, aveau să apară bârfele despre luptele din cartier cu băieţii de la Promise.

Dar acum, acele trei cuvinte îmi răsună în cap, repetându-se. La câteva ore după ce J.B. le-a rostit, directorul Moore a fost omorât.

Unk

Un tip din cartier

Nu-mi pasă de niciun nenorocit de director.

Directorilor nu le pasă de mine, nu?!

Omul ăla nici măcar nu m-a privit vreodată în față, de parcă nici n-aș exista.

Singurul moment în care mi-a vorbit a fost când a strigat la mine să plec de pe lângă şcoala lui.

Eu sunt de aici. Eu am fost aici înaintea lor! Despre ce vorbim?!

Șmecherii negri preiau conducerea la fel ca albii.

BINE AI VENIT ÎN DISTRICT, IUBIRE. HAHAHAHAA!

Vezi ce vreau să zic!!

TRĂIASCĂ ORAŞUL DE CIOCOLATĂ!!!!

Wilson Hicks

Decanul colectivului de elevi

de la Urban Promise Prep

Oh, Doamne.

L-am găsit mort.

Doamne, de ce-a trebuit să fiu eu?

Nu am mai văzut niciodată sânge curgând așa. Un râu roșu care se prelingea peste marginile biroului.

Ochii goi îi erau daţi peste cap.

M-am apropiat din ce în ce mai mult.

— Kenneth! Kenneth!

Privirea mea îi cerceta corpul. Nu puteam să-mi dau seama de unde venea sângele. Mi-am acoperit nasul pentru că mirosul de fecale din aer aproape că acoperea izul morţii. Kenneth făcuse pe el. Am auzit mereu că oamenii fac pe ei când mor, dar am crezut că e doar un mit.

M-am tras înapoi. Mi-am simțit fața înroșindu-se. Sudoarea îmi curgea pe tâmple. Mi-au trecut prin cap tot felul de întrebări: cum i-au fost ultimele momente? Cât de frică îi fusese când cineva apăsase pe trăgaci? A simţit multă durere? I-a fost frică să moară?

Dar nu voi primi niciodată răspunsuri la aceste întrebări.

Chiar și acum, când noaptea aceea începe să se deruleze, din nou, în mintea mea, toate senzațiile revin șuvoi. Aș fi putut face ceva altfel? Aș fi putut preveni această întâmplare?

Am fost prieteni foarte buni? Nu. La drept vorbind, el era șeful meu. Dar când Kenneth și-a propus să creeze Urban Promise Prep, mai întâi m-a angajat pe mine și, împreună, am construit ceva cu adevărat remarcabil. Spuneți ce vreți despre metodele lui sau chiar despre ale mele, dar am obținut rezultate. Sigur, le-am arătat copiilor o iubire aspră, dar n-am depășit niciodată limita. Ne păsa de acești băieți mai mult decât celorlalţi și ne doream tot ce era mai bun pentru ei. Voiam să-i transformăm în regi. Am înființat chiar și fondul Promise, o bursă pentru a trimite copiii la facultate, dacă ei nu-și permiteau. Dar unii oameni n-au reușit să vadă că vrem să formăm bărbați adevărați, nu să cocoloşim niște băiețandri.

Din păcate, unii elevi pur și simplu refuză să devină oameni mari.

J.B. Williamson, Ramón Zambrano și Trey Jackson, toți sunt niște băieți care refuză să se maturizeze.

Unul dintre ei a făcut asta, poate toți împreună. Înregistrările arată că toți trei s-au certat cu Kenneth în ziua aceea.

Dacă ar trebui să pariez, aş spune că J.B. a făcut-o. Întotdeauna trebuie să vă faceți griji în privința persoanelor liniștite. Cele care își înăbușă accesele de violenţă. În plus, J.B. e din Benning Terrace. Am văzut acest gen de oameni de nenumărate ori. Știți ce fel de copii vin de acolo.

Bando

Șmecheraș de cartier

Du-te de-aici, frate! Tocmai ce-l văzusem și eu pe omul meu! Acum, ei spun că ar putea fi acuzat de crimă? J.B. nu stătea niciodată aiurea pe stradă, așa. Adică era pe afară, dar nu făcea șmecherii sau ceva de genul ăsta. Părea, întotdeauna, un copil bun. Știu că avea mâinile la el, totuși. Dacă n-avea încotro, se bătea și te trimitea la spital, în caz că intrai în contact cu unul dintre pumnii lui.

{inspiră}

Îmi amintesc că, odată, în pauză, trăgeam la coș, iar J.B se plimba și el în jurul curții, relaxându-se. E mare ca naiba, așa că ai crede că la baschet ar fi ca o fiară, dar aflați că el nu joacă. Oricum, noi aveam nevoie de un al cincilea om pentru meci, așa că l-am convins să ni se alăture. Și o vreme a stat acolo, dar din cauza înălțimii lui, îmi tot blocau omul. De fiecare dată când încerca să dribleze, îl blocau. Îl plesneau ca naiba peste brațe, când încercau să-i ia mingea și să-l facă să arate ca un clovn.

J.B., calm, totuși, nu voia niciodată să facă pe nebunu', ci doar să se înțeleagă cu lumea. Dar, ca orice om, avea limitele lui. Treaba e că, atunci când au constatat că nu e agresiv, au început să-mi înțepe și mai mult băiatul! Un tip l-a împins pe J.B. cu cotul, dar, apoi, pe neașteptate, J.B. i-a fript cel mai puternic croșeu de dreapta pe care l-am văzut vreodată. A fost aproape reflex. Sângele curgea peste tot. I-a spart nasul omului și ăla a căzut la pământ înainte ca J.B. să-și dea seama ce-a făcut.

{expiră}

Însă chiar așa stând lucrurile, cu siguranță nu l-aș vedea niciodată ca pe un ucigaș.

{inspiră}

Dar, din nou, cunosc o mulțime de tipi care n-au fost ucigași până când n-au ucis pentru prima dată. Copil de 14 ani, frate. Știți, uneori nemernicia aia pândește în tine până când vine momentul potrivit.

{expiră}

Bănuiesc că-i posibil. Poate că J.B. a făcut chestia asta. Poate furia l-a împins să izbucnească.

Domnul Reggie

Paznic la Urban Promise Prep

Detenţia e întotdeauna mai uşoară în zilele de meci. Mai ales în ziua aceea. Play-offul, cred. Băieții ăştia de la Urban Promise au deja o viață foarte grea: fără vorbit, fără râs, fără fete. Singurul mod în care se pot descărca este, într-adevăr, echipa noastră de baschet.

Oricine are voie să vină să asiste la meciuri și, de fapt, suntem destul de buni anul acesta, așa că fetele din tot orașul vin să-i vadă pe băieți jucând. Le place. De aceea m-am gândit că voi scăpa de îndatoririle legate de detenție și voi putea pleca mai devreme de la muncă, spre deosebire de cea mai mare parte a timpului, dar s-a dovedit că mai erau acolo câțiva copii, care hotărâseră să intre în bucluc: J.B., Ramón și Trey.

J.B. a sosit primul și, sincer să fiu, m-a șocat. În cei şase ani ai mei petrecuţi la Urban Promise, pot spune cu onestitate că nu l-am văzut niciodată pe J.B. Williamson în detenție, după școală. Un puști liniștit, mare cât dulapul, dar cu un comportament blând.

Următorul a intrat Ramón. El tot ajungea în detenție, de obicei pentru că era prins jucând zaruri sau chiulind de la cursuri, nimic serios. Chestii normale, stupide, de-ale copiilor. Îmi plăcea asta la el, avea tupeu. Umbla țanțoș, mângâindu-și părul periat lucios, amintindu-mi de Fonz. De câte ori mă vedea, spunea:

— Hei, domnule, ce se mai aude cu corbii ăia? după ce mi-a văzut odată cana cu emblema echipei Baltimore Ravens.

— Ne ținem bine, răspundeam mereu, indiferent dacă era adevărat sau nu.

Nu-i păsa de ei, dar știa să-mi intre în grații în cazul în care, în ziua aceea, ajungea în detenție. Era isteț. Manipulator chiar. Dar dulce.

Deci, așa cum era de așteptat, în ziua aceea Ramón a intrat întrebându-mă despre Ravens. Strângea din dinți, puțin furios. De obicei, nu e un copil supărat, dar mi-am dat seama că îl măcina ceva. L-am întrebat dacă simte nevoia să stea de vorbă cu cineva, dar el doar a ridicat din umeri, plictisit. Dar mă puteam descurca cu el — chiar așa cum era, furios, era doar Ramón.

Cu toată proasta lui dispoziţie, credeam totuşi că va fi o detenție fără dificultăți, până când... a intrat Trey Jackson. Trey locuia PRACTIC aici. Ne ciocneam tot timpul, în fiecare zi. Deși voia să pară haios. Era un fel de joc pe care-l juca el cu noi toți, paznicii din școală.

Așadar, în ziua aceea Trey a tot cerut să meargă la baie, la nesfârșit. Puștiul credea probabil că eu sunt prost! Şi el, și eu știam că voia să meargă până în sală să vadă meciul de baschet. Totuși Trey mă călca pe nervi așa de tare, ridicând mâna neîncetat și sugându-și dinții la fiecare câteva secunde, încât l-am lăsat să meargă.

La început nu m-am gândit la nimic, dar după ce a trecut o bună bucată de timp, mi-am dat seama că trebuie să mă duc să-l verific. M-am gândit că pot să-i las în sală pe J.B. și Ramón, pentru că sunt copii destul de cuminţi şi nu se va întâmpla nimic rău. Ei vor rămâne pe loc, vor respecta regulile și-și vor termina fără probleme pedeapsa.

Am căutat prin toată școala și nimic.

Nu l-am găsit nicăieri pe Trey.

Dar apoi am auzit bang. Toată școala a luat-o razna. Țipetele umpleau holurile. Sala de sport aproape că a sărit în aer. Am alergat, cu ceilalţi paznici din școală, spre locul de unde se auzise focul de armă. Am urmărit zgomotul până în dreptul camerei de detenție.

Când am intrat, J.B. și Ramón dispăruseră. Hicks striga după ajutor la uşa de alături și atunci am văzut că directorul Moore fusese împușcat. Am

chemat imediat ambulanța și am încercat să dăm lumea laoparte din drumul paramedicilor.

În toți anii mei ca paznic în școală, nu am cedat niciodată în fața copiilor și, în singurul moment când am făcut-o, cineva și-a pierdut viața.

Mă simt groaznic. Indiferent cum o întorc, sunt vinovat. Dacă în ziua aceea nu l-aş fi lăsat pe Trey să plece, poate că asta nu s-ar fi întâmplat. Chiar dacă unul dintre ceilalți doi băieți a cauzat nenorocirea, n-ar fi putut s-o facă dacă eu mi-aș fi văzut de treabă și aș fi rămas la postul meu. Și dacă n-a fost niciunul dintre ei, dacă aș fi fost în camera de arest de lângă biroul lui Moore, poate aș fi putut să-l prind pe cel care a tras. Sau i-aş fi salvat viața lui Moore.

Pe de altă parte... poate că e un noroc că n-am fost acolo. Poate că aş fi fost împușcat şi eu. Poate că Trey mi-a salvat viața. Nu știu.

Indiferent de situaţie, nu pot să scap de acest sentiment apăsător. Mai ales după ceea ce-am văzut în biroul lui Moore, obiectul de sub biroul lui. Inima mi-a căzut în stomac. Nu ştiu dacă a mai văzut şi altcineva. Dar în timp ce ambulanța îl scotea pe Moore afară, acolo, pe podea, zăcea peria lui Ramón. Cum a ajuns acolo dacă Ramón nu intrase în încăperea aceea?

Nu le-am spus polițiștilor pentru că, ei bine, nu știu ce s-a întâmplat cu adevărat şi ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să-i ajut să arunce după gratii încă un băiat de culoare. Dar la naiba. Chestia asta îmi dă șah-mat.

Ar fi putut Ramón să facă așa ceva? Ar trebui să fie unul dintre copiii buni.

Doamna Williamson

Mama lui J.B.

Doamne Dumnezeule, Tată Ceresc,

Te implor să-mi binecuvântezi băieţelul. Singurul meu copil. Vin la tine cu smerenie, Părinte Dumnezeule, şi cer iertare pentru păcatele pe care le-a săvârşit frumosul meu fiu şi îţi cer să fie descoperit adevărul. Adevărul care îi va dovedi nevinovăţia.

Doamne, ai milă, Părinte Ceresc. J.B. e un copil bun, cu adevărat un copil bun. El nu umblă brambura pe străzi ca alţi tineri, are note mulţumitoare şi nu face probleme.

Ştiu că unul dintre băieţi i-a făcut asta domnului Moore. Nu poate fi J.B al meu.

Te rog, Doamne, te rog, ai grijă de băieţelul meu. Amin.

Interogatoriul lui J.B.

(Transcriere din ancheta oficială

a lui J.B.)

DETECTIV BO: Spune-ţi numele pentru consemnare, te rog.

J.B.: J.B.

DETECTIV ASH: Numele întreg.

J.B.: Jabari Williamson.

DETECTIV BO: Unde locuieşti?

J.B.: În cartierul Benning Terrace.

DETECTIV BO: Deci umbli cu alde Choppa Boyz?

J.B.: Nu.

DETECTIV ASH: Unde ai fost în ziua de 10 octombrie, aproximativ la 6:30 seara?

J.B.:...

DETECTIV BO: Trebuie să răspunzi la întrebare.

J.B.: La şcoală.

DETECTIV BO: Unde în şcoală?

J.B.: În detenție.

DETECTIV BO: De ce erai în detenție? Faci probleme?

J.B.: NU!! Adică, nu, nu fac probleme. N-am făcut niciodată, nici măcar o problemă. N-ar fi trebuit să fiu acolo. Eram acolo pentru prima dată.

DETECTIV ASH: Ce-ai auzit?

J.B.: Nu prea multe. Doar o împuşcătură.

DETECTIV BO: Şi n-ai văzut pe nimeni altcineva intrând sau ieşind din biroul lui Moore?

J.B.: Nu.

DETECTIV ASH: Îți plăcea directorul Moore?

J.B.:...

DETECTIV ASH: Te-am întrebat dacă-ți...

J.B.: Te-am auzit!

DETECTIV ASH: Atunci răspunde la întrebare!

J.B.: Nu știu, frate.

DETECTIV BO: Deci ce simți în legătură cu moartea lui? La urma urmei, metoda educativă a lui Moore e cea care te-a salvat.

J.B.: Metoda lui Moore nu m-a ajutat cu nimic.

DETECTIV BO: De asta l-ai ucis?

J.B.: Nu mai am nimic de spus.

DETECTIV ASH: Lasă prostiile, puștiule! De ce erai acoperit de sângele lui Moore dacă n-ai nimic de-a face cu asta, mă rog?

DETECTIV BO: Şi spune-ne despre altercația care a avut loc între tine şi Moore, mai devreme, în ziua aceea.

J.B.: Păi...

DETECTIV ASH: Trebuie să-ți reamintesc că asta nu dă prea bine pentru tine?! Gata cu prostiile! Fără nu ştiu, fără alte minciuni. Cea mai bună şansă să-ți salvezi pielea este să începi să vorbești. Poate judecătorul va crede de cuviință să te ia mai cu binișorul dacă...

CU O ZI ÎNAINTE DE CRIMĂ

J.B.

CAPITOLUL 1

*Păm*pă*lă*u*l*

J.B.

Stau în clasă aşteptând ca domnul Finley să ne lase să ne aliniem pentru a părăsi ora. N-avem voie să ne mişcăm înainte ca profesorul să ridice degetul arătător, dar mi-e greu să-l văd din spatele clasei. Sunt patru şiruri cu câte opt elevi şi, pentru că sunt înalt, sunt mereu pus în ultimul rând.

Mă uit la ceafa lui Brandon Jenkins. Cap în formă de arahidă. Cel mai nasol. Când se ridică el, mă voi ridica şi eu. Ca de obicei.

Ridic privirea spre peretele de deasupra tablei smart. Mottoul şcolii se uită, şi el, la mine: PROMITEM.

Doar gândul la acest cuvânt face ca imnul şcolii să înceapă să-mi răsune în cap:

Promitem.

Suntem tinerii de la Urban Promise Prep.

Suntem destinaţi măreţiei.

Ne îndreptăm spre facultate.

Suntem pregătiţi pentru succes.

Suntem extraordinari pentru că muncim din greu.

Suntem respectuoşi, implicaţi, dedicaţi şi concentraţi.

Suntem păzitorii fraţilor noştri.

Suntem responsabili pentru viitorul nostru.

Noi suntem viitorul.

Promitem.

Ne-au pus să învăţăm chestia asta pe dinafară când am ajuns aici, în clasa a VI-a. De trei ori pe zi şi la comandă. Mai mult decât Jurământul de credinţă faţă de Statele Unite ale Americii.

Mă uit în jur la toţi ceilalţi băieţi, întrebându-mă dacă şi în capul lor imnul răsună. Toţi primiserăm promisiunea unui viitor mai luminos. Nu e ca şi cum am fi avut nevoie de promisiunea aia. Mulţi dintre noi, probabil, aveam să facem lucruri măreţe cu sau fără directorul Moore, dar ce ştiu eu?

Vedeţi voi, majoritatea băieţilor aterizează aici pentru că au dificultăţi la şcoala obişnuită. Cei pe care nimeni nu vrea să-i înveţe, cei pe care nimeni nu-i înţelege. Directorul Moore trăncăneşte întotdeauna cum că acesta este motivul pentru care a înfiinţat această şcoală.

Îmi închipui că a funcţionat, în cea mai mare parte.

Eu am avut dificultăţi tot timpul, în şcoala primară. Nu pentru că nu eram inteligent. Dar nimănui nu i-a păsat suficient de mine cât să-mi predea într-un fel în care să pot învăţa. Pe vremea aceea nici nu ştiam că există diferite moduri de a învăţa carte.

Aşa că, atunci când am ajuns la gimnaziu, mama a făcut mare tam-tam despre faptul că nu existau şcoli publice în cartierul nostru la care să mă poată trimite. Apoi cineva de la vechea mea şcoală i-a dat o broşură despre Promise, cea mai bună şcoală independentă pentru băieţi din oraş.

Dar acest loc nu mi-a plăcut din prima zi, sub nicio formă. Uniformele sunt sufocante. Nu ai voie să „fraternizezi“ cu alţi elevi. Nu vorbim deloc, cu excepţia cazului în care discutăm cu un profesor sau un adult. Fără muzică

sau telefoane mobile. Nu poţi nici măcar să porţi încălţări sau șosete colorate!

Și nu poți ieşi din clasă până când profesorul nu ridică degetul arătător.

Asta-i Rețeta pentru a clădi tineri bărbați, spune întotdeauna directorul Moore.

Brandon se ridică, așa că fac și eu la fel. Întreaga clasă sare în sus în aceeași secundă, ca un pluton de armată. Dacă nu ne ridicăm cu toții în acelaşi timp, majoritatea profesorilor ne obligă să ne așezăm și să încercăm din nou, până când ne iese totul perfect. Un principiu al Metodei Moore: Faceți toate lucrurile cu grijă, complet și perfect, cu mândrie.

Dacă vrei să ieși din acest loc la timp, te ridici în picioare cum trebuie de la prima încercare.

Domnul Finley ridică două degete. Asta înseamnă că ne putem orienta cu toții spre uşă. După ce ne arată trei degete, ne aliniem cu mâinile la spate.

— Dyson, primeşti un punct minus, strigă el.

Dacă mâinile nu sunt prinse una de alta la spate, ai greșit, caz în care profesorul îți ia puncte din „cont“.

Dyson ridică din umeri și plescăie din limbă.

— Acum sunt două.

Scutur din cap. Ar fi trebuit să fie mai deștept de-atât.

Contul tuturor porneşte de la o sută, la începutul zilei. Dacă te alegi cu puncte în minus, un profesor îți scade din cont pe o aplicație tâmpită şi zgomotoasă de pe tableta lui.

Tot timpul, pe holuri sună bip... bip... bip. Mai rău decât niște cuie care zgârie o tablă. Partea proastă este că nu ai cum să-ți recâștigi punctele, poți doar să le pierzi. Meganedrept.

Dyson mai primește unul. Clatin din cap. E pe cale să primească detenție, desigur.

Merg în spatele lui Brandon, încercând să mă concentrez să nu încurc ceva. Domnul Finley ar fi putut să-l ia mai ușor pe Dyson. De obicei el nu-i o problemă. Se pare că are o zi proastă. Dar văd așa ceva tot timpul, la şcoala asta. Lucruri pe care nu sunt sigur că alți copii sau alți profesori le observă.

Bănuiesc că nu am cum să știu sigur, pentru că nu am mulţi prieteni în şcoală. N-am jucat niciodată fotbal sau baschet, așa că nu mă înțeleg cu sportivii. La naiba, nu mă potrivesc nici cu tocilarii, copiii care iubesc Promise. Ei reprezintă locul ăsta ca o bandă sau așa ceva. Și, sincer, eu nu fac probleme, așa că nu mă veți prinde cu „gangsterii“, cum ar spune directorul Moore. Singura profesoară pe care o pot suporta este doamna Hall, pentru că ea ne tratează cu mai multă indulgență, imediat ce se închide ușa clasei. Nu trebuie să-mi fac prea multe griji pentru contul meu, atât timp cât ne vedem cu toții de treabă.

Doar să mai treacă o zi, gândesc. Trebuie să mă țin de planul meu: să las capul plecat, să-mi iau notele și apoi voi merge la facultate, departe de locul ăsta.

Străbatem holul, apoi fiecare merge pe drumul lui și la dulapul lui.

— Înainte, tineri domni, înainte! strigă directorul Moore, făcându-şi rondul lui obișnuit. Savanții nu pierd timpul. Regii se mișcă cu un scop — și asta sunteți voi, cu toții.

Este un tip înalt, prin comparație cu majoritatea. La un metru nouăzeci, eu sunt cu câțiva centimetri mai lung decât el.

— Mișcaţi-vă! Să avem o zi grozavă, plină de promisiuni, tineri bărbați.

Vocea lui profundă răsună pe holurile noastre. Își aranjează cravata. E genul de tip foarte aranjat. Mereu. Are o mașină de lux, de un negru perfect, întotdeauna curată. Servieta din piele, perfectă, cu inițialele lui în relief pe partea din față. Se îmbracă impecabil. Nodul de la cravată, strălucirea

cataramei curelei, pliurile batistei din buzunarul din faţă al jachetei. Omul e elegant. Dar exigent ca naiba.

— Pantofii ăştia trebuie lustruiţi, Malcolm. Du-te și ia peria de la doamna Tate, din biroul meu.

— KeyShawn, pe pantalonii ăia sunt prea multe cute. Poți mai bine de-atât. Ia fierul de călcat de la domnul decan Hicks. Fii prezentabil.

— E timpul să te aranjezi, Hugh. Arăţi puțin cam răvășit. Nu putem arăta aşa. Ne vedem după școală. Îmi voi curăța foarfecile de tuns.

Excelența. Un alt principiu al metodei lui Moore: perfecțiunea, excelența şi disciplina. Dar măcar îi pasă.

— Tinere, n-ai cravată? zice directorul Moore îndreptându-se spre unul dintre băieții mai mici.

— Nu, domnule, spune băiatul, uitându-se în pământ, la picioarele lui.

— Ține capul sus.

Copilul face ceea ce i s-a spus, dar evită contactul vizual.

— E normal să vii la școală fără cravată?

— Nu, domnule.

— Așadar, ai ales să fii lipsit de respect, nu numai faţă de tine, ci și faţă de şcoală?

— Nu, domnule. Nu voiam să fiu lipsit de respect față de careva.

— Față de nimeni, îl corectează directorul Moore.

— Nu se va mai întâmpla, murmură el.

— Știu că nu se va mai întâmpla, ne vedem în detenție.

Moore pleacă.

Ne uităm, toți, unul la celălalt, părându-ne rău pentru băiat, dar nimeni nu-i capabil să-l consoleze, din cauza regulii tăcerii pe holuri. Nu sunt dispus să-mi diminuez numărul de puncte.

Deşi îl cunosc pe copil. Solomon. Nu sunt sigur dacă lui Moore îi pasă sau nu, dar, ca multe familii din acest oraș, familia lui Solomon are dificultăţi. Nu știu, poate avea numai o cravată și s-a întâmplat ceva cu ea. Dar, pentru Moore, asta nu-i o scuză. Nu-i pasă câtuşi de puțin. Cel mai aiurea este că Solomon face parte dintre acei copii cărora le place să fie la Promise.

Dar n-am timp să salvez pe nimeni. Îmi iau lucrurile din dulap și împing uşa ca să se închidă.

Trebuie să scap de-aici.

*** * ***

Ies valvârtej pe ușile școlii, căci mă mănâncă tălpile să ies cât mai repede din alinierea noastră perfectă. Dar aștept până ajungem pe trotuar, ca să nu trebuiască să luăm totul de la capăt. Mă lovește soarele și mă înconjoară zgomotele familiare ale orașului, zgomote binevenite după o zi de tăcere. Într-adevăr, nu există sentiment mai plăcut decât să ieşi din Promise Prep. Greutatea pe care am cărat-o toată ziua mi se ridică de pe umeri. Tot trupul mi se relaxează.

Pe măsură ce clădirea școlii dispare, din ce în ce mai mult, din raza vederii mele, chiar şi limba mi se dezleagă și simt că pot vorbi așa cum o fac de obicei în zona mea, în sud-est. Promise este în nord-est. Zona nu-i grozavă, dar nu-i nici nasoală de tot. Ceea ce nu se poate spune despre cartierul meu, Benning Terrace.

Slăbesc nodul cravatei, dorindu-mi să ajung acasă și să-mi dau jos uniforma. Sacoul bleumarin şi pantalonii asortaţi, cu croială dreaptă, care nu pot fi prea largi sau lăsaţi. Vesta bleumarin, încheiată până sus, care trebuie să fie însoțită de cravata cu dungi galbene și albastre. Ţinuta este completată de pantofii simandicoși, negri, cu călcâie tari. Prea mult.

Mă îndrept spre autobuz, apoi primesc un mesaj de la mama, să trec pe la magazin ca să cumpăr piept de pui și o ceapă. Probabil știe că am uitat să las să se dezgheţe puiul pe care îl avem deja, în congelator.

Mă întorc și mă îndrept spre băcănia lui Mariano. Trec pe lângă mai mulţi băieți pe care-i cunosc. După școală, toți merg la magazinul din colț al lui Rocky, unde se adună să trăncănească. Dar îi ignor, trecând direct pe trotuarul celălalt. N-am timp să stau cu ei la povești.

De-a lungul drumului meu, preţ de vreo zece străzi, încerc să-mi golesc mintea. Din nu știu ce motiv, nu mă pot opri să mă gândesc la Solomon. La ochii săi și la felul în care s-a încovoiat când Moore a venit în faţa lui. Așa că-mi pun căștile și ascult melodia cea nouă pe care am compus-o, gândindu-mă la notele perfecte pe care ar trebui să i le adaug. Am nevoie să-mi abat cumva atenția de la toate astea.

Magazinul alimentar este plin. Mă plimb cu un coș, încercând să iau, repede, ce-i trebuie mamei. Traversez spre culoarul cu dulciuri, gata să înșfac un pachet de Now and Later, când aud pe cineva strigându-mi numele. Îmi smulg căștile.

— J.B., zâmbește puțin! O să te simţi mai bine! Eşti în regulă?

E doamna Hall și sunt surprins s-o văd, mai ales aici. Este unul dintre primii profesori de la Promise, predă în școală de când s-a deschis și e unul dintre puținii oameni cumsecade, deși nu e genul de profesoară cu care să te poți juca. Nici măcar directorul Moore nu-i vorbește fără consideraţie. Când ne-a spus că va pleca în concediu de maternitate, toată lumea a fost dezamăgită și confuză. Nici măcar nu părea însărcinată. Dar ce mă pricep eu?

Ea își croiește drum spre mine.

— Bună ziua, doamnă Hall, sunt bine. Ce mai faceţi?

Căruciorul ei este plin cu lucruri sănătoase, așa cum mă așteptam de la cineva ca ea, dar două sticle de vin se ciocnesc zgomotos, în timp ce ea îl împinge mai aproape. Ciudat. E bine să bei atâta vin când aștepți un copil? Dar mama îmi tot spune să-mi văd de treburile mele.

— La fel ca tine, se pare.

Zâmbește, dar ochii ei par plini de tristețe și își mușcă încontinuu buza de jos.

— Da, spun eu. Iau doar niște lucruri pentru mama.

— Totul e în ordine la școală? întreabă ea, privindu-mă tot mai atent.

Ridic din umeri.

— Ca de obicei, doamnă.

Prostiile obișnuite, aş vrea să spun, dar țin remarca pentru mine, ceea ce mama spune că iar este un obicei prost.

Ea se leagănă spre stânga și spre dreapta, puțin distrasă, poate neatentă.

— Vă simţiţi bine? întreb. Aţi fost în vizită la școală?

— Ah, sunt bine, răspunde ea. Doar că... îmi lipsesc deja orele de predare. Întotdeauna îmi fac griji pentru voi, băieți. Am trecut pe la Promise pentru o întâlnire cu directorul Moore. Care a decurs așa cum era de așteptat.

În vocea ei detectez o furie ascunsă.

Între noi se lasă o tăcere stingheritoare. Dau să răspund, dar ea își îndreaptă spatele de parcă și-ar fi amintit unde suntem și cine vorbește cu ea — un elev, și nu un alt adult. Îmi spune la revedere, apoi dispare după colț, pe un alt culoar.

— Ce ciudățenie, îmi spun în șoaptă.

Mă îndrept spre casă. Toate aparatele cu autoscanare sunt închise, așa că trebuie să suport o casieră care face mare circ din verificarea bancnotei de 20 de dolari cu care plătesc, pentru a se asigura că nu e falsă. Încerc să rămân calm. E OK. M-am obișnuit. Dar dacă toată povestea asta mă va face să pierd autobuzul, s-ar putea să-mi ies din sărite.

În sfârșit, mă lasă să plec și mă năpustesc afară, abia reuşind să urc în mijlocul de transport în comun. Împing să-mi fac drum prin mulțimea de la orele de vârf, cu speranța să găsesc un loc, deşi știu că șansele sunt mici.

Observ un scaun liber mai departe, în spate, dar, pe măsură ce mă îndrept într-acolo, văd că e lângă Unk, bătrânul care se plimbă mereu prin cartier. Nu prea am chef să-mi bat capul cu el, dar, din fericire, nu pare treaz. Probabil că doarme după o băută. Dacă ar fi treaz, în mod sigur ar da din gură, fie vrând să pară înțelept, exprimând o perspectivă profundă asupra vieții, fie bolborosind despre vreo conspiraţie nebună care pare atât de dementă, încât ar putea fi adevărată.

Scot telefonul, îmi pun căștile și continui să-mi compun muzica. Scriu câteva rânduri în adaos la ritm.

Gagico, îmi placi total, totuși nu metaforic,

ci fizic.

Un mod destul de mișto de a începe un cântec. Nu că i l-aș cânta vreodată unei fete, mă gândesc în timp ce scriu. Keyana. Ea e, de departe, cea mai tare fată din cartierul meu. Are un ten ciocolatiu, cald și cea mai fină piele pe care am văzut-o vreodată. Părul îi cade până la umeri, fiecare șuviță încolăcindu-se în felul său unic. Complet negru, părul nu i se decolorează niciodată spre maroniu, de la soare sau din orice alt motiv.

Ochii ei, însă, da. Când lumina cade exact pe ei, ochii aceia căprui strălucesc ca zâmbetul său.

Dar mai mult decât toate acestea, Keyana își doreşte același lucru ca mine: șansa de a scăpa din Benning Terrace și de a face ceva măreţ cu viața ei. Ceva mai bun decât toți oamenii pe care îi vedem acasă.

Ne-am apropiat oarecum de câteva ori, dar ea ţine, întotdeauna, garda sus. Mi-a spus că nu prea are încredere în băieți, după ce un ticălos a făcut publice o parte din mesajele lor. Pot înţelege asta. I-am spus că-i voi trage o bătaie, dacă vrea, dar nu mi-a zis cine-i persoana. Însă știu că a fost cineva de la şcoala ei, liceul Anacostia.

Mă uit pe fereastră. Școala Keyanei se află pe stânga. Mă ridic să văd dacă e în fața clădirii, sperând s-o zăresc. Dar probabil că e deja pe drumul de întoarcere spre casă. Ar fi trebuit să fim împreună la liceul acela.

Dar toată lumea (inclusiv mama mea) crede că Promise este o şcoală mai bună și plină de avantaje, datorită numărului de elevi de-acolo acceptaţi la universitate. Puțini oameni ştiu că, atunci când își dau seama că elevul are zero șanse să intre la facultate, Promise găsește motiv pentru a scăpa de el. Copiii sunt dați afară și aruncați înapoi la școala de cartier, în primul sau ultimul an de studiu, fără să-i ajute cineva. Și dacă înainte nu aveau șanse de a merge la facultate, cu siguranță atunci nu mai au niciuna, odată ce în dosarul lor e înregistrată o exmatriculare.

Autobuzul se oprește cu un scrâșnit intens de roți. Sar jos și pătrund în complexul Benning Terrace. Orașul sărac. Acasă. Poarta scârțâie și ocolesc apa care picură din tavan. Încă o crăpătură care n-a fost reparată. Este unul dintre cele mai vechi cartiere de locuințe din DC și nimeni nu e interesat să facă aici curățenie. Municipalitatea tot spune că acest cartier va fi demolat și reconstruit, iar asta îi scoate din minți pe oameni. Cel puțin pe oamenii de culoare. Cei care au fost mereu aici. Oamenii care au construit acest cartier. Totuși pe mine asta nu m-ar deranja prea mult. Ne-ar oferi un pretext să ne mutăm în altă parte.

Mă grăbesc prin scara A, străbătând curtea interioară, spre apartamentul nostru.

Pe măsură ce mă apropii, îl descopăr pe Bando. E cu câțiva ani mai în vârstă decât mine, cred. Cu tipi de genul lui nu poți să-ți dai seama cu

adevărat. Din când în când îl rog să-mi cumpere țigări la bucată sau o berică, deci cred că are în jur de 21 de ani, pentru că nimeni, niciodată, nu-i pune vârsta la îndoială. Dar este și genul care posedă un act de identitate fals, așa că nu se poate ști ceva sigur. În plus, nimeni nu se pune cu el. Are o anumită reputație. Cu toții îi cunoaștem pe șmecherii cărora le pasă de bișțari și numai de bișțari.

— J.B., ce se mai aude? spune Bando, bătând pumnul cu mine cu mâinile lui supertranspirate și fierbinţi.

— Nu cine știe ce, doar mă-ntorc de la școală.

— Adevărat; fă-te încoace, repede.

Bando nu-ți dă niciodată ocazia să spui nu. Le zice atât de meșter; l-am văzut odată scăpând cu vorbe istețe de o citație pentru consum de iarbă. Nici Făcătorul din Ceruri nu s-ar fi descurcat mai bine. Îl urmez după colț și pe aleea din spatele blocului nostru.

— Unde mergem, frățe?

— Ai să vezi.

Bando pășește printre două tomberoane mari, albastre și bagă mâna în geanta de firmă pe care o poartă. Se opreşte-n loc.

— Ia uită-te la asta.

Scoate o armă și o ține în palmă, complet nonșalant, de parcă mi-ar fi arătat doar un cartonaș de baseball ediție de colecție sau ceva la fel de inofensiv. Pistolul este argintiu, cu mâner negru. Mic, dar compact. La vederea lui mi se strânge stomacul. Am mai văzut o armă, dar pe asta o simt foarte aproape. Prea aproape. Totuși îmi păstrez o expresie liniştită — nu pot permite nimănui să vadă că transpir.

Nu știu multe despre arme, dar fac o presupunere, doar ca să spun ceva.

— Asta-i un .38?

— La naiba, da. Vreau s-o vând la un preț bun. Te-ar aranja?

Intru în panică. Înghit și scutur din cap.

— Sunt bine, frate. Jucăria asta e drăguță, e adevărat.

Dar nu mă încurc cu armele.

— La naiba, da, știi că eu sunt pentru calitate. Ce dracu', anunţă-mă dacă-ţi schimbi părerea. Știi unde mă găseşti, în același loc ca întotdeauna.

Ştiu. Tristă treabă.

Părăsesc aleea, în timp ce Bando se duce să facă un pipi.

Apoi, în timp ce mă îndrept spre bloc, o zăresc. Pe Keyana. Rămân încremenit și o pândesc.

Lucrul pe care-l urăsc cel mai mult la mine este transpirația. De fiecare dată când sunt nervos, jenat sau rușinat, oricum, nu mă iartă niciodată. Pielea mi se încălzește și axilele îmi asudă excesiv. Cămașa este deja pe jumătate îmbibată de când Bando mi-a arătat pistolul, iar acum e şi mai rău.

Respir adânc și încerc să-mi păstrez calmul. Mestec o lamă de gumă, așa că respirația mea e cum trebuie să fie.

— Calmează-te, îmi șoptesc.

Keyana nu mă vede încă.

— Uită-te în sus, uită-te în sus, mormăi eu, fără glas.

Vreau să privesc zâmbetul acela larg când mă observă. Îşi va da ochii peste cap, va părea enervată, după cum fac fetele de obicei, dar știu că, în adâncul sufletului, și ea vrea să mă vadă.

Tocmai începe să ridice privirea, când un BMW negru oprește ceva mai sus de noi. Un pasager deschide fereastra.

— Ce mai faci, păpușă?

Keyana îl ignoră pe tip și continuă să meargă, dar el o urmărește cu mașina, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Fata se uită de jur împrejur și mă descoperă. Dar, în loc să-mi zâmbească, ochii ei spun: Ajută-mă.

Tipul din BMW iese pe trotuar.

— Hei, mă auzi?

Din mașină izbucnesc râsete. Mai e cineva acolo.

Tipul o apucă pe Keyana de braț răsucind-o, cu spatele spre mine.

— Hei, stai mai încet. Ce alergi așa? Ai întârziat undeva? Putem să facem o plimbare. Unde vrei să mergi?

— Nu, mulțumesc, sunt bine așa, răspunde Keyana.

— Eşti sigură?

— Da.

Se dă înapoi.

— Ei bine, măcar lasă-mi numărul tău de telefon.

Îşi linge buzele spre ea.

Alerg puțin către ei și îi întrerup.

— Keyana, îl cunoști?

Amândoi se uită spre mine. De aproape, tipul pare puțin mai în vârstă, poate 18 ani. Sunt mai solid decât el. Mă privește de sus până jos și parcă se înfioară.

Chiar dacă pe vremuri mi-era frică să mă bat, folosesc tot timpul faptul că sunt solid pentru a intimida oamenii. De fapt, n-a trebuit să mă încaier

niciodată până când am ajuns la şcoala generală. Am câştigat atât de multe bătăi apoi, încât nici nu mă mai deranjau atât de mult. Adică, n-aveam niciodată intenţia de a stârni o încăierare, dar cu siguranţă nu mă deranja să fiu acela care-i pune capăt.

— Cine eşti tu? întreabă tipul.

— Sunt iubitul ei, dar tu cine eşti?

Desigur, nu sunt chiar iubitul ei, deşi mi-ar plăcea să fiu. Dar unele dintre amicele mele îmi cer întotdeauna să mă prefac că sunt iubitul lor, când tot felul de indivizi încearcă să intre în vorbă cu ele. În realitate însă, nimeni nu mușcă momeala asta. Cunoaştem cu toţii acest joc.

Tipul face un pas spre mine.

— Cu cine crezi că vorbeşti?

Pe măsură ce ne apropiem unul de celălalt, Keyana face un pas pentru a ne opri. Se uită la mine.

— E în regulă, iubitule, hai să mergem.

Şi plecăm.

Individul ne urmărește, strigând:

— Soro, oricum nu-ţi vrea nimeni fundul ăla urât!

Keyana mă strânge de mână, încercând să mă țină pe loc, pentru că, probabil, simte că vreau să mă întorc.

— Pămpălău, spune el.

Îmi sare țandăra.

Mă răsucesc.

— Ce-ai spus?

— M-ai auzit, pămpălăule.

Se încruntă la mine.

Există o mulţime de moduri în care aș putea gestiona acest moment, dar asta poate pentru că, aici, lângă mine, e Keyana? Poate pentru că am avut o zi grea la şcoală? Poate pentru că urăsc să nu fiu respectat? Poate că toate trei combinate.

Dar îmi iau avânt.

Îi trag tipului un croşeu de dreapta, iar el se îndoaie. Amicul lui se grăbește să iasă afară din mașină, ca să-l ridice de la pământ. Este clar că niciunul nu vrea să aibă probleme cu mine.

Keyana mă trage de mână. Mi-e frică să mă întorc și să mă uit la ea, pentru că-mi închipui cât de dezamăgită este.

Mi-am ratat șansa. Ar fi trebuit să-mi păstrez calmul.

Ea mă trage din nou.

— J.B., hai să mergem!

Mă uit în ochii ei, pregătit s-o văd supărată pe mine. Dar ochii ei sunt plini de fericire, de o emoție ameţitoare.

— Hai, hai să plecăm de aici!

Aproape că râde.

În jur s-a adunat deja o mică mulţime. Adunătura de gură-cască îl filmează pe tipul doborât la pământ, în timp ce tovarășul său îl târăște spre mașină.

Keyana și cu mine ne îndreptăm în direcţia opusă. Plimbarea noastră se transformă într-o ţopăială, iar ţopăiala, într-o alergare ușoară. Încep să transpir din nou când îmi dau seama încotro ne îndreptăm.

Spre casa ei.

CAPITOLUL 2

Iubit

J.B.

Ne așezăm pe patul Keyanei, în timp ce ea ține un pachet de gheață pe mâna mea dreaptă.

M-am lovit nițel. Încerc totuși să ignor durerea. N-am fost niciodată în casa Keyanei, darămite în dormitorul ei, dar încăperea arată exact așa cum mi-am imaginat-o mereu: decupaje din reviste, afișe hip-hop retro și coperți de albume, toate aliniate pe pereți. Totul este îngrijit, iar camera miroase atât de bine.

În timp ce ea se ocupă de mâna mea, îi studiez chipul, curba buzelor și genele lungi, dar și pistruii mici de pe nas. Vreau s-o sărut. Vreau să știu ce gust are gura ei. Vreau să fiu aproape de ea. Încerc să mă uit în altă parte, dar mă simt prizonier.

Keyana îmi întrerupe visul cu ochii deschişi.

— Ești bine?

— Ha? Da, sunt bine. Tu?

— Aha, râde ea. Nu era nevoie să faci toate astea, știi? Mai devreme.

— N-ar fi trebuit să te trateze așa. A vorbit gura fără el.

— Păi, ai dreptate, cu siguranță și-a meritat-o.

Soarele apune. Lumina aurie se strecoară prin fereastra ei, reflectându-se în ochii căprui. Sexy rău de tot. Vreau s-o înconjor cu brațele și să-i lipesc pielea moale de a mea. Vreau să simtă cât de tare îmi bate inima când sunt lângă ea. Vreau să știe ce simt pentru ea.

— Deeeci, ai vorbit serios când ai spus-o? întreabă ea.

— Ce anume?

Ridică din sprâncene.

— Că eşti iubitul meu. Ai fost aproape convingător.

— Cum aș putea să vorbesc serios? Știi că nu ești iubita mea.

— Asta pentru că ești băiat de cartier. Probabil că ai tot felul de fete cu care vorbești.

Zâmbesc și scutur din cap.

— Nu, deloc.

Toată lumea mă consideră șmecher. Nu sunt sigur cum sau de ce, am fost cu o singură fată. Sunt tipi în blocul meu care vorbesc tot timpul despre întâlniri cu femei. Dar nu și eu. Nu pentru că n-aş putea. Fetele sunt interesate de mine, ştiu asta... Dar, pe mine, ele rareori mă interesează. Până la Keyana.

Vreau ceva mai mult decât o faţă drăguţă. Am nevoie de cineva care să mă facă să-mi doresc să devin o persoană mai bună. Keyana asta face. E inteligentă, talentată și poate fi amuzantă. O admir și aşa ceva e greu de găsit.

Dar de fiecare dată când ne apropiem, ea se retrage, susținând că nu sunt cu adevărat serios sau că mă văd cu alte fete. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Trebuie să-i demonstrez.

— Chiar dacă ar fi aşa, aș fi dispus să mă schimb pentru tine.

Îmi ling buzele aşa cum i-am văzut pe băieţii mai în vârstă din cartier. Ceea ce este, probabil, o prostie. Nu știu dacă arăt marfă sau fix ca un nătărău. Stai calm. Fii relaxat, mă gândesc. Dacă mă emoționez, încep să transpir.

— Da, sigur.

Keyana își pune deoparte trusa improvizată de prim ajutor.

Dacă există o șansă de a face o mișcare, acum e momentul. Stau pe patul ei și suntem doar noi doi. Totuși o voce mică dinăuntrul meu nu vrea să se repeadă cu capul înainte. Trebuie să știu că mă vrea la fel de mult pe cât o vreau eu. Îmi doresc ca acea clipă să fie perfectă.

— Am ceva pentru tine.

Îmi scot telefonul, încercând să-mi stăpânesc tremurul mâinilor.

— A, da, ce-i asta?

Îmi închipui că un singur lucru îi poate demonstra Keyanei cât de serios sunt în ceea ce o priveşte. Singurul lucru pe care nu l-am împărtășit niciodată cu nimeni. Versurile mele.

Îmi dreg vocea și încep să citesc ce-am scris mai devreme...

— ...Gagico, îmi placi enorm, nu metaforic totuși, fizic,

Mi-e teamă să-ți spun că te admir, nu știu dacă este reciproc,

Aceste sentimente sunt aiurea, dar nu pot scăpa de ele.

Iubesc glasul tău frumos, ești perfectă,

Lasă-mă să-ți fac o serenadă...

Monolog dulce clădit în ochii tăi mari,

Google nu ar putea găsi dragostea pe care o pot eu oferi.

Wikipedia n-ar putea-o descrie și dictionary dot com n-ar putea-o defini,

Sper doar că vei fi a mea.

După ce termin, între noi se lasă tăcerea. Sunt încremenit, incapabil să mișc telefonul din fața mea. Nu vreau s-o privesc în ochi. Broboane de

transpirație îmi alunecă pe spate.

Poate că nu-i plac versurile mele?

În cele din urmă, îmi fac curaj s-o privesc și o văd încercând să ascundă un zâmbet.

— La naiba, nu puteai să le înveți pe dinafară, băiete?

Amândoi izbucnim în râs.

— Ei bine, îți place? întreb.

— Da. Ți-ai făcut treaba sau cam aşa ceva.

Îmi aruncă un zâmbet timid.

— Le-am scris pentru tine.

— Da?

Se uită în jos, nevinovată, aproape tristă. Nu știu de ce, dar ceva îmi spune s-o trag mai aproape, așa că o iau de mână și, ușor, o apropii de mine.

— Ai tăi sunt acasă? întreb.

— Nu, probabil că nu vor fi o vreme. De ce?

— Doar întrebam.

Respir adânc.

Keyana se uită la mine cu un zâmbet viclean. Cred că știe ce se întâmplă în mintea mea.

Se apropie mai mult de mine, pe marginea patului. Mâinile mele se mută pe șoldurile ei şi ale ei pe pieptul meu. Ochii ni se întâlnesc doar pentru o fracțiune de secundă, înainte ca buzele să ni se contopească.

Când ne sărutăm, un curent electric îmi trece prin piele. Încerc să mă cufund în acest sentiment. Sărut fata care-mi place. Chiar se întâmplă cu adevărat.

Keyana se retrage.

Deschid ochii.

— Te simţi bine?

— Da, sunt OK. Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, doar să-mi spui ce-am făcut greșit.

Îi iau mâna într-a mea.

Keyana ezită, muşcându-și buza de jos. Deschide și închide gura de mai multe ori, înainte să vorbească, în cele din urmă.

— Nu e vorba despre ce-ai făcut, e vorba despre ce vei face.

— Ce vrei să spui?! Ce voi face?

De ce e îngrijorată, mă întreb? Nu-și dă seama ce simt pentru ea?

Ea mă priveşte în ochi.

— Îmi placi foarte mult, J.B. Îmi placi mai mult decât mi-a plăcut vreodată cineva și sunt îndrăgostită de tine de ceva timp, recunosc.

Încep să zâmbesc și nici nu-mi pot ascunde asta.

Ea își sprijină capul pe umărul meu.

— Și mi-e atât de frică să nu mă las purtată de val și să nu constaţi că tu nu mă placi în felul acela.

Este înnebunitor s-o văd atât de vulnerabilă. Cea mai frumoasă fată din lume, întrebându-se dacă mie îmi place de ea.

— Keyana, știi că mă gândesc la tine tot timpul? Niciodată nu mi-a plăcut atât de mult o fată. Pentru că ești diferită de ceilalți și eu văd asta. Cred că vezi că și eu sunt diferit.

Își îndreaptă spinarea. Ochii ei sunt plini de uimire și strânge din buze. Pot spune că se gândește la ce i-am spus.

O îmbrăţişez.

— Nu voi face niciodată nimic care să te rănească, Keyana. Vreau doar să te protejez.

Ea se uită la mine.

— Promiți?

— Promit, o asigur.

Mă sărută din nou.

— Ești gata să fii iubita mea? întreb.

Ea se înroșește.

— Da.

— Cu adevărat?

— Da, pe bune.

Totul se petrece atât de repede și ușor, încât nici măcar nu știu cum să-l procesez.

Tocmai s-a întâmplat. Keyana Glenn tocmai a devenit iubita mea.

Mă sărută din nou, împingându-mă înapoi pe pat și eu o trag jos, alături de mine.

Pentru o secundă scurtă, toate grijile sunt date uitării. Nu-mi pasă de Promise Prep. Nu-mi pasă dacă intru la facultate. Nu-mi pasă nici măcar dacă voi scăpa vreodată din Benning Terrace. Tot ce contează este fata din fața mea și sunt recunoscător că are suficientă încredere în mine pentru a mi se dărui.

* * *

Când se termină, ne uităm unul în ochii celuilalt până când începem amândoi să chicotim.

— Ce-i aşa amuzant? întreabă ea.

— Nimic, doar că eşti drăguță.

O sărut pe frunte.

— Crezi?

— Știu.

Zâmbeşte.

— Şi tu eşti drăguţ.

Se apropie de mine pentru încă un sărut când… țac-țac. De la parter se aude închizându-se ușa din față a casei Keyanei. Panica îi umple ochii.

— Cred că e mama.

Se ridică repede ca un mic karatist și se aruncă spre fereastra dormitorului.

— J.B., vino-ncoa! Trebuie să pleci!

— Vrei să sar pe fereastră?!

Îmi înșfac hainele, încercând să mă îmbrac cu viteza fulgerului.

— Băiete, ești al naibii de înalt, nu vei cădea prea de sus! spune ea, împingându-mă înainte.

Râd în timp ce mă grăbesc spre fereastră, dar mă întorc și-i dau Keyanei un ultim sărut.

— Te sun diseară, spune ea.

Mă arunc de la geam.

Keyana s-a înșelat în privința căderii, dar a meritat.

* * *

Ajung acasă chiar înainte de căderea întunericului. De îndată ce deschid ușa, mă izbește mirosul de pui la cuptor. Mama a făcut pui la cuptor. Presupun că puiul care era în congelator s-a dezgheţat totuși la timp. Ea gătește doar când se întâmplă fie ceva cu adevărat bun, fie ceva cu adevărat rău.

În timp ce merg prin hol, mă cuprinde teama. Sper că nu plânge deasupra aragazului. Sper să fie un lucru bun, un motiv de sărbătorit.

— Mamă?

— În bucătărie! strigă ea.

Mă îndrept spre bucătărie și abia o zăresc prin aburul care se ridică de la aragaz. Fredonează una dintre melodiile de la biserică. Semn bun. Nu fredonează când se întâmplă lucruri foarte rele.

— Cum stă treaba, mamă?

— De ce ai ajuns atât de târziu acasă?

Mijește ochii, cercetându-mă de parcă ar căuta minciuna.

— Păăăi, s-a stricat autobuzul. A trebuit să merg pe jos.

Mă uit în altă parte, încercând să ascund adevărul.

— Aha, ai cumpărat ce te-am rugat de la magazin?

Scot cumpărăturile din geantă și le arunc în frigider. Mă rog ca puiul să nu se fi stricat din pricina ocolului pe care l-am făcut.

— Cum a fost la școală? mă întreabă ea.

— A fost ca la școală.

Se uită din nou în oală.

— Atunci spală-te, cina e gata în curând.

— Bine; tu cum te simți?

Mama ridică privirea spre mine cu ochii plini de speranță.

— Mă simt bine, copilaş.

Dau din cap. Uneori, lucrul cu adevărat bun care se întâmplă este că nu se întâmplă ceva cu adevărat rău. Pare să fie una din acele zile.

Mă duc în camera mea și încep să visez cu ochii deschiși la Keyana. Mă întreb dacă-i place puiul la cuptor. Vreau să învăț să gătesc pentru noi doi la fel de bine ca mama mea.

Nu vreau ca şi Keyana să aibă o viață ca a mamei. Merită ceva mai bun. De aceea mă străduiesc atât de mult la școală. Ca să pot să am grijă de mine, de mama și de viitoarea mea soție.

Mă uit în sus, la crăpătura din tavan. Proprietarului nu-i pasă. Nu bagă în seamă apelurile mamei pentru remedierea problemei. Iar eu abia aștept să am bani ca s-o iau din acest loc.

Dau să-i scriu Keyanei, dar mă opresc. Nu vreau să par nerăbdător. Mai bine aștept să-mi trimită ea un mesaj. Dar dacă şi ea simte la fel şi n-o să-mi scrie nici ea?

Mă mănâncă palmele. Uf. Dacă aștept prea mult, poate va crede că nu mă gândesc la ea. De ce trebuie să fie așa de greu? Aşa este dragostea? Sunt îndrăgostit? Trebuie să fiu, nu?

Îi scriu un mesaj.

J.B.: S-a prins mama ta că am fost acolo?

Keyana: Nu. Suntem bine.

J.B.: Când o să mă suni?

Keyana: La 8, când termin temele.

Zâmbesc. Aşa e Keyana, conştiincioasă. Îmi place. Mă spăl şi mă îndrept spre sufragerie. Mi s-a trezit pofta de mâncare.

Abia gust din puiul mamei ciugulindu-l, cu ochii lipiţi de telefon, aşteptând să se facă ora 20:00.

Când sună, sar de la masă.

— Băiete, dacă nu stai...

Nici măcar n-o aud pe mama, care mă ceartă. Sunt deja în camera mea și răspund înainte de al treilea apel.

— Hei...

Încerc să-mi fac vocea să sune calm și să nu las să se observe că mi-am pierdut suflarea, alergând în camera mea.

— Hei, răspunde ea.

Are o voce foarte drăguță la telefon. Aș putea s-o ascult ore întregi.

Mă întind pe pat și încep să-i pun o grămadă de întrebări. Vorbim despre cum, în ziua aceea, soarta a făcut s-o văd mergând pe strada mea, spre casă. Ea spune că am fost caraghios pentru că l-am pocnit pe tipul acela și asta îmi place. Mă face să simt că-mi pot proteja iubita. Vorbim despre cât de bine ne simțim împreună. Vorbim despre viitorul nostru și despre cum vom reuși să scăpăm din Benning Terrace și să trăim, într-o zi, la Hollywood. Eu voi fi un rapper grozav și Keyana va fi avocat. Vom forma un cuplu puternic.

— J.B., să nu te joci cu mine, jur pe Dumnezeu, spune ea.

— Nu trebuie să-ți faci griji, Key.

Încerc să mă asigur că își dă seama din vocea mea că vorbesc serios.

— Deci acum, că suntem oficial împreună, când mă scoți în oraș?

— Ce zici să ieşim mâine? E un meci din play-off la Promise. Ne întâlnim la Anacostia și putem merge împreună.

Jocurile de baschet sunt locul perfect ca să te dai mare, deoarece vor fi acolo copii din tot orașul, toți îmbrăcați de fiță, încercând să arate super. Dar nimic nu e mai grozav decât să fii cu o fată la braț. Toţi vor fi geloşi pentru că, acum, Keyana este iubita mea.

— Promiţi? întreabă ea.

— Întotdeauna mă voi ţine de cuvânt. Ne-am înţeles.

— Te cred, spune ea.

Muzică pentru urechile mele. Vreau să fiu acel tip diferit de ceilalţi. Alesul, cel care e prezent mereu. Cel care-i este loial. Cel care este doar al ei.

— Sforăi? o întreb eu.

— Ce?

Plescăie din limbă supărată.

— Sforăi când dormi?

— Nuuuu. De ce?

— Pentru că vom vorbi toată noaptea. Am nişte întrebări demente şi nu vreau să sforăi în urechea mea.

— Cum o fi. Pariez că tu sforăi ca un urs. Sunt sigură că ai putea câştiga o competiţie de sforăit.

Râdem până mă apucă sughiţul.

Keyana şi cu mine rămânem treji toată noaptea, vorbind la telefon, adormind uneori, ascultându-ne reciproc respiraţia. Orice, ca să ne simţim mai aproape unul de altul.

ZIUA CRIMEI

J.B.

CAPITOLUL 3

Arma

J.B.

La școală, a doua zi, nu sunt bun de nimic. Nu mă pot concentra la nimic din ce spun profesorii. Sunt într-o bulă în care tot ce aud e râsul Keyanei. Ochii îmi strălucesc și încep să visez la buzele ei lipite de ale mele. La senzația atingerii pielii ei mătăsoase. La parfumul gâtului ei când i-l sărut.

E cursul doamnei Hall, Istorie americană, dar predat acum de domnul Finley, pentru că ea e în concediu de maternitate. Adevărul este că, deşi Promise este una dintre cele mai bune școli din oraș, profesorii nu rămân niciodată aici mai mult de doi ani. Acum sunt aici şi mâine pleacă. Nu sunt sigur dacă pleacă din cauza noastră sau a directorului Moore. Am văzut cum vorbește cu ei — mai dur decât felul în care ni se adresează nouă.

Domnul Finley continuă să vorbească și mi-aș dori să facem unul dintre jocurile acelea interactive, ciudate, de învățare, pe care doamna Hall le foloseşte pentru a ne ajuta să memorăm faptele din Cel de-Al Doilea Război Mondial. Mă gândesc că am văzut-o ieri, cu sticlele alea de vin în cărucior şi cu ochii trişti. Sper că e bine.

— Scoateți cartea de lectură suplimentară. Dacă nu o aveţi, sunt câteva aici, sus. Nu vreau să văd nimic altceva decât că citiți! Ochii pe pagină!

Domnul Finley strigă de parcă sala de clasă n-ar fi complet cufundată în tăcere și nu l-am putea auzi.

Am nevoie de o pauză. Ridic trei degete — cod pentru toaletă — și mă prefac că citesc Autobiografia lui Malcolm X, în timp ce aștept ca domnul Finley să-mi permită să ies din clasă. Îmi mușc buza de jos, pregătit ca el să spună „nu“ din cauză că aceste frecvente drumuri la baie „perturbă timpul de instruire“. E felul profilor de a-ți spune că ești un nemernic.

Dar, în mod surprinzător, domnul Finley ridică privirea din revista sa de sudoku și încuviințează, dându-mi permisiunea să plec.

Ies pe hol și mă uit la linia de pe jos. Fâșia albastră șerpuiește de-a lungul ambelor părți ale holului. Mă străduiesc să rămân doar pe ea, pentru ca paznicul sau vreun profesor în trecere să nu mă bată la cap. Linia albastră te ține departe de zona roșie, spune mereu directorul Moore, amintindu-ne că toate astea ar trebui să ne ajute să devenim cea mai bună versiune posibilă a unui tânăr — fără scandaluri și fără încăierări. Ceea ce se şi întâmplă, cred.

Cotesc, la un moment dat. Zgomotele scoase de alarme inundă holul, lovindu-se de pereții reci, gri, și alunecând pe sub ușile sălilor de clasă. Drumul lung până la baie îmi amintește mereu de vizita pe care i-am făcut-o tatălui meu, în închisoarea DC. Uniforma tristă, zgomotul ușilor metalice, glisante, răsteala gardienilor, rândurile de prizonieri. Nu vreau să ajung niciodată ca el.

Fac la stânga și mă pregătesc să mă îndrept spre băile de la subsol. Acolo, jos, e mai puțin trafic și mult mai curat.

Mă oprește o voce.

— N-am de gând să-ți mai spun o dată!

Mă uit în jur. La început cred că vorbeşte cineva cu mine, dar nu văd pe nimeni.

— Cererile mele sunt foarte îndreptăţite...!

Cunosc vocea aceea — e a decanului Hicks. Adjunctul directorului Moore.

— Nu-mi întoarce spatele când vorbesc cu tine!

Nu pot să-mi dau seama cu cine vorbește. Dar azi n-am timp de nervii decanului. Albului ăluia îi place să le strice ziua oamenilor. Nu pare să admită niciodată că nu-i ca noi. La fel ca unii dintre ceilalți profesori, îți dai seama că ei știu că sunt albi, vorbesc cu noi într-un mod ciudat, cu voce ridicată, încercând să facă glume prietenești. Încercând să empatizeze sau să

pară „deschiși“. Rezultatul seamănă mult cu modul în care vorbești cu animalele la grădina zoologică.

— Călătorie sprâncenată! izbucnește Hicks.

Îmi lungesc gâtul ca să aud mai bine. Curiozitatea mea a devenit şi mai mare. Acum pare că vrea să-l bată măr pe elevul cu pricina.

Îmi dau seama prea târziu că vocea e mai aproape decât era înainte. Decanul Hicks apare de după colț, aproape fugind direct spre mine.

— Ce faci pe hol, Williamson? spune el, agitația transformându-i vocea într-un mârâit.

E roșu tot și transpirat și mă întreb care dintre băieți l-a adus la asemenea limită a furiei. Cineva trebuie să fi depăşit cu mult linia ca Hicks să se aprindă în așa hal.

— M-ai auzit? repetă el.

— Mă duc la baie, domnule.

— Atunci de ce stai aici? strigă el. Mişcă-te.

Dau din cap și răspund doar:

— Da, domnule, pentru că am învățat, din timp, că, dacă folosești adresarea „domnule“ și „doamnă“, profii aproape că te lasă în pace.

Cobor repede scările. Privirea lui îmi arde o gaură în spinare. Îmi dau ochii peste cap. Întotdeauna, teoria mea a fost că tipii ca decanul Hicks, directorul Moore sau domnul Reggie stăteau cu capul plecat când erau de vârsta mea. Aşa că acum au nevoie să se simtă puternici, vărsându-şi frustrarea asupra noastră. E o mizerie, dar nu-mi pasă.

Mă bag în ultima cabină și-mi fac treaba.

Mi-aș dori să am telefonul ca să-i scriu Keyanei. Urăsc, mai mult decât niciodată, regula care spune „fără telefoane mobile“.

Încerc să trag apa, dar robinetul nu funcţionează. Mânerul nu merge. Mă uit în spatele toaletei, încercând s-o repar. Nu există nimic mai enervant decât cineva care nu trage apa. Capacul se deplasează doar puţin. Îl ridic, încercând să-l repoziţionez şi încremenesc.

Văd un pistol.

O armă mare, mult mai mare decât pistolul pe care mi l-a arătat Bando ieri.

E negru, cu crestături în vârf. Arată ca o armă militară. Ediţie limitată, operaţiuni secrete, lucruri pe care le găseşti într-un joc video sau le vezi în filme. Îmi amorţeşte tot corpul.

Era o capcană? Cum a ajuns aici? Cine l-a adus? Transpiraţia mi se prelinge pe faţă. De ce ar aduce cineva o armă la şcoala noastră? Ce mama dracului?! Ce-ar trebui să fac?

Nu mă pot duce la profesori. Dacă se află că am pârât ceva atât de nasol, ar putea exista repercusiuni grave. Dar nici nu pot lăsa chestia asta aici, pentru că, dacă se gândeşte cineva s-o folosească, iarăşi ar putea apărea probleme serioase.

La dracu’, rahat, rahat. Mă plimb înainte şi înapoi. Trebuie să plec naibii de-aici. Ignor picăturile de sudoare care-mi curg pe frunte, palmele umede şi bătăile inimii care au devenit dezlănţuite. Mă spăl pe mâini şi ies din baie. Cu fiecare pas pe care-l fac, îmi simt picioarele grele ca nişte cărămizi. Înghit în sec. Mergi înainte, îmi spun. Du-te cât mai departe de-aici.

Ajuns înapoi în hol, trec pe lângă un puşti hispanic, scund. I-am uitat numele, dar el dă din cap spre mine. Îi răspund la salut. Ridică o geantă.

— ¡Mirá! Să-mi spui dacă ţi-e foame. Am pupusas[2], zice el.

Eu scutur din cap. Nici nu mă pot gândi la mâncare acum. Nu pot nici măcar să vorbesc. S-ar putea să vomit. Ridică în sus degetul mare, înainte de a se întoarce să plece.

Îmi amintesc cine este, după ce el se îndepărtează pe hol. E copilul care încearcă mereu să vândă câte ceva. Uneori, mâncare, alteori, băuturi sau dulciuri. Obișnuia să-și desfacă marfa afară, în faţă la Rocky, dar proprietarul nu l-a mai vrut pe-acolo și i-a spus să nu se mai întoarcă. Îmi amintește de Bando. Încearcă și el să facă un ban.

Îmi țin respirația și mă uit peste umăr să văd dacă intră la baie. Îl văd cum dispare înăuntru. Nu mi se pare genul care ar aduce un pistol la școală. Dar, iarăşi, nu-l cunosc foarte bine.

* * *

Trebuie să-mi scot din minte arma aia. Încerc să mă gândesc la orice altceva. Îi voi povesti Keyanei când am s-o întâlnesc la meci, după școală. Poate ne întoarcem la ea acasă, după aceea, să stăm nițel împreună.

Sunt depunctat pentru că nu sunt atent la numere și fac praf calculele, dar acum nici că-mi pasă. Trebuie să mă concentrez la ceva, la orice, în afară de arma aia din baie.

Domnul Kim ne dă drumul cu câteva minute mai devreme și o șterg de-acolo într-o clipă.

Coridoarele nu sunt tăcute ca de obicei, dar azi nu e vina noastră. Elevii de la Promise merg aliniaţi să-și adune lucrurile, dar sunt alți oameni care bâzâie în jur. Oamenii importanţi care-l fac pe directorul Moore să zâmbească și să le strângă mâna și să se poarte drăguț cu noi. Donatori cum ar fi domnul Ennis se plimbă și fac fotografii. Sau voluntari comunitari care pictează bannere și apoi le agață. În momente din astea vezi cei mai mulți albi în şcoală.

Evit o fată albă care nu știe că linia albastră este pentru noi. Ea trece pe lângă mine, cu fața de piatră și nepoliticoasă, dar nu-mi pasă. Decanul Hicks îi conduce pe toți pe un alt coridor, în afara câmpului meu vizual.

În timp ce-mi strâng cărţile, transpiraţia mi se prelinge pe faţă. Închid ochii și, indiferent ce fac, imaginea acelei arme îmi apare din nou în minte, ca şi cum ar vrea să mă ispitească să o iau, să scap de ea definitiv, înainte să ajungă să facă ce fac armele... să ucidă oameni.

O voce din interiorul meu șoptește: de ce e asta responsabilitatea mea? Mă gândesc ce-ar spune mama. Dacă sunt prins cu ea, risc să stric totul. Nimeni n-ar crede că nu e a mea și mi s-ar trece episodul în registrul matricol. La naiba, s-ar putea chiar să ajung la școala de corecție.

Mă uit la telefon pentru a-mi abate atenția de la o eventuală decizie proastă — aşa cum mă aşteptam, e plin de mesaje de la Keyana. Zâmbesc citind entuziasmul din ele.

Keyana: hei, ne întâlnim, nu?

Keyana: J.B.???

Keyana: pe bune?????

Keyana: J.B., jur pe Dumnezeu că ar fi bine să nu mă ignori... pentru binele tău.

E haioasă treaba. Încep să-i răspund la mesaje, să-i spun că n-am avut telefonul la mine și să confirmăm întâlnirea de mai târziu. Nu vreau s-o stresez. Nu vreau să-și facă griji vreodată.

Înainte să trimit mesajul, telefonul îmi zboară din mână.

Ce mama naibii...?

Ridic ochii. Directorul Moore mă ţintuieşte cu privirea. I s-a umflat vena de pe frunte. Ochii-i par scufundaţi în orbite, iar hainele îi sunt în dezordine. Nasturele de sus al cămăşii e desfăcut.

— FĂRĂ telefoane în timpul orelor de școală. Ştii asta, nu!? strigă el, plin de transpiraţie pe frunte.

— Chiar așa? Orele de școală s-au terminat! spun eu.

Fix în momentul acela se aude soneria școlii. Moore își ridică degetul.

— Acum s-au terminat orele. Telefonul rămâne la mine. Tu mergi în detenție.

Nu poate vorbi serios. Așa ceva e o meschinărie chiar și din partea directorului Moore.

Mă inundă panica. Nu pot ajunge în detenție. Nu azi. Și, chiar dac-aș face-o, trebuie să-i spun Keyanei ce se întâmplă. Ultimul lucru de care am nevoie e să creadă că o las în aer. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să-i trag clapa.

— Frate, asta e o mizerie, nu e posibil așa ceva. Practic îmi adun lucrurile ca să plec de la școală.

Cuvintele mi se învălmăşesc pe buze. Sunt extrem de furios.

— Domnul Kim ne-a dat drumul mai devreme. Nu-i corect.

Directorul Moore vine în fața mea. Atât de aproape, încât îi pot simţi mirosul respirației. Mă izbește mirosul de acid și... alcool.

— Amintește-ți cu cine vorbești, rahat mic. Mă înțelegi? Eşti un copil, dacă mai înjuri o dată, o să te pun la locul tău de copil.

Vorbește cu ton scăzut, aproape șoptind.

Am încremenit în tăcere. Furia fierbe în mine. Strâng pumnii. Toți cei de pe hol îngheață. Cine se crede, luându-mi telefonul? Ăla e proprietatea mea. Eu respect toate regulile lui. Fac orice îmi cer profesorii — inclusiv el.

— M-ai auzit? țipă directorul Moore.

Mi se înceţoşează privirea. Inima îmi bate nebuneşte. Îl scuip în faţă pe Moore.

Moore mă prinde de guler, înghesuindu-mă într-un dulap. Capul mi se izbeşte de metal. Sunt blocat.

— Te sparg, latră el şi îi simt saliva peste toată faţa.

Uşile claselor se deschid. Moore mă lasă jos și cad ca o păpuşă de cârpe.

Copiii inundă holurile trecând pe lângă noi în toate direcțiile, ignorându-l pe nebun. Profesorii scot capul din sălile de clasă şi se uită.

— Ne vedem în detenție. Între timp, voi pregăti hârtiile pentru exmatriculare.

Ochii lui ard în ai mei.

Inima mi se scufundă. Mă gândesc la mama. Mă gândesc că el o va suna şi-i va povesti despre asta. Deschid gura ca să-mi cer scuze. Dacă voi fi dat afară din școală, mama va fi zdrobită. Cum voi putea pleca din acest oraș și cum voi putea intra la facultate, cu o exmatriculare la dosar?

Inima îmi bate cu putere, de zece ori mai repede, de parcă ar încerca să-mi sară din piept. În mine se adună furia.

BAM! Izbesc cu pumnul în dulapul rece și cenușiu. Metalul se îndoaie sub lovitura mea. Aşchiile deformate îmi taie degetele şi sângele cald îmi curge pe mână.

Copiii mai mici trec în jur, privindu-mă de parcă s-ar uita la urmările unui accident de mașină.

— Nu-ţi face griji. Mama ta va plăti pentru asta, amenință directorul Moore, cu o voce de un calm înfricoșător.

Apoi pleacă cu pași mari.

Pielea îmi fierbe. Mintea mea e inundată de toate modurile posibile de a-i face rău lui Moore. Tot ce ar trebui să fac e să-l urmăresc până la biroul lui, să încui ușa în spatele meu și să mă pun pe treabă, bătându-l zdravăn de tot. Cred că aş putea face asta.

— Ne mai vedem noi, mormăi în sinea mea și mă gândesc la arma aceea din subsol.

Îl voi vedea, cu siguranță.

---

[2] Turte tradiționale din El Salvador, făcute din făină de porumb sau de orez (N.t.).

PARTEA A DOUA

Trey

WASHINGTON POST

METODA MOORE SALVEAZĂ VIEȚI

Școli independente. Școli-magnet. Preluări federale. La un moment sau altul, toate au fost sugerate ca soluţii pentru îmbunătăţirea rezultatelor, în general dezastruoase, ale şcolilor publice din DC.

Provocările cu care se confruntă școlile orășenești — de la resurse învechite la clădiri supraaglomerate și la extenuarea larg răspândită în rândul profesorilor — sunt numeroase și descurajatoare, dar majoritatea îşi au rădăcinile într-o singură realitate nespusă.

„Elefantul de două tone din fiecare sală de clasă din oraș e sărăcia“, spune Wilson Hicks, decanul corpului școlar de la Urban Promise Prep, o școală care, poate, a rezolvat în sfârșit problema inechităţii educaționale.

Hicks adaugă: „Elevilor le lipsește disciplina, nu capacitatea de a învăța. Este mai puţin probabil ca elevii defavorizaţi să vină la școală privind cu apreciere avantajele pe care le aduce educația. Când trăiești într-o zonă în care supraviețuiești de pe o zi pe alta, e greu să consideri educația un lucru pentru care merită să muncești din greu. De aceea, metoda Moore funcţionează. Disciplina este esențială pentru noi“.

Hicks subliniază că fostul director Kenneth Moore răspândea ideea excelenței în rândurile elevilor săi. Filosofia lui se concentra în jurul ideii de a-i învăţa pe copii să fie cei mai buni, în ciuda provocărilor vieții. Și se pare că a funcționat: Urban Promise Prep a avut cele mai mari punctaje la testele standardizate, dintre toate școlile publice din DC, pentru al treilea an consecutiv.

Din păcate, Moore a fost împușcat recent la Urban Promise Prep. Deși nu au existat arestări oficiale în acest caz de crimă, polițiștii cercetează trei suspecți.

ÎN PREZENT

Solomon Bekele

Elev la Urban Promise Prep

Da, știu cine a făcut-o. Știu și de ce.

Toată lumea crede că a fost J.B., dar n-a fost el. J.B. era unul dintre puținii elevi care chiar îmi plăceau. Sigur, nu vorbea mult, dar cel puțin nu se lua de mine în fiecare pauză, ca restul copiilor.

Nici Ramón n-ar putea fi. Să comită o crimă la școală? Nu, fac matematică împreună cu el, e mult prea inteligent pentru asta. El are visuri mari, pe care nu le-ar compromite făcând o tâmpenie atât de mare și alegându-se cu închisoare pe viață. Nu, a fost celălalt. Cel căruia nu-i pasă de nimic.

Trey.

Nu mi-a plăcut niciodată de el. N-am avut cursuri împreună, dar îl vedeam tot timpul, la prânz și în pauze. Are mereu ceva de spus despre accentul meu etiopian, despre tenul meu și mirosul hainelor pe care le port. În general, mă tachinează privitor la hainele mele. Deși purtăm uniforme! Niște măgării inimaginabile!

De fapt, îl uram. Totuşi mă bucur că nu m-am pus niciodată cu el, pentru că se dovedește că este un criminal. Și nu a ucis pe oricine. L-a ucis pe directorul Moore.

E nevoie de ceva curaj. Într-un fel, îl admir pentru asta. Pentru decizia de a se apăra. Exact asta a făcut, cu câteva ore înainte de crimă, când Moore l-a trimis în detenție.

Mulți copii îl detestă pe Moore, dar eu, nu. Părinții mei m-au învățat să respect oamenii, iar dacă-l respecți pe Moore, te vei înțelege foarte bine cu

el. Este, la propriu, treaba lui să se dea mereu șef; el e directorul și fondatorul şcolii.

J.B. știa ce e respectul. Ramón știa ce e respectul. Dar Trey... Trey nu respectă pe nimeni. Părinții mei m-ar OMORÎ dacă mi-ar trece măcar prin cap să răspund obraznic.

Presupun că Trey a fost crescut altfel.

Presupun că a fost crescut capabil să ucidă.

Stanley Ennis

Antreprenor și donator

la Urban Promise Prep

Nimeni n-a înțeles viziunea lui Moore mai bine decât mine. De fapt, cred că am văzut în ceea ce a construit mai mult potenţial decât el însuşi. Promise reprezintă mai mult decât o simplă școală... e o mișcare și, mai mult de-atât, o moştenire.

Totuși nu toată lumea a privit-o așa. Oamenii sunt adesea prea mici sau de-a dreptul geloşi pentru a avea viziune. Mereu au existat persoane care se plângeau de felul în care Moore făcea lucrurile: angajați, elevi, părinţi, chiar şi membri ai comunităţii.

Desigur, Moore n-a permis ca asta să-i stea în cale. Am discutat despre extindere, dorind să creăm o rețea de școli în toată țara, care să facă exact ce a făcut Promise în DC. Ar obține rezultate care aduc bani mulţi. E nevoie de know-how și de curaj. Moore avea acest know-how și, cu siguranță, eu aveam acest curaj.

Moore voia ca, la început, rețeaua să crească încet. Dar, după primul cec pe care l-am donat școlii, a început să vadă lucrurile în felul meu.

Extinderea acestei viziuni a început cu echipa de baschet. Un departament puternic de sport poate fi folosit la nivel național. Deci a fost un mare păcat că acel copil, Trey, făcea parte din echipă. Anul acesta părea magic. Eram pregătiți să ne calificăm până în faza finală a campionatului, să vedem fotografiile băieților noștri în fiecare ziar și la știrile naționale. Pentru a deschide portofelele donatorilor mai bogați, trebuia să ducem Promise la următorul nivel.

Nu m-a deranjat să le dau copiilor banii de care aveau nevoie ca echipa să arate aşa. Moore a reușit chiar să creeze o nouă inițiativă pentru ei, fondul Promise. Avea un slogan frumos: „Pentru a finanța cele mai măreţe visuri ale elevilor și a le cimenta viitorul“. I-am spus că, la cât de mulţi bani am investit eu în acea iniţiativă, ar fi trebuit s-o numească Fondul Ennis pentru Școala Promise!

Din nou, mare păcat că a murit! Eram pe punctul de a realiza ceva incredibil și încă putem. Mă întreb cine se va angaja să gestioneze toate astea. Cu o tragedie de asemenea amploare, sunt sigur că voi obține un sprijin financiar substanțial. Poate că vom redenumi fondul Promise până la urmă.

Brandon Jenkins

Elev la Urban Promise Prep

Trey e cel mai bun prieten al meu aici. Eu joc pe poziția numărul 1, conducător de joc, el, pe numărul 2, adică aruncătorul echipei.

Echipa noastră de baschet nu era chiar atât de bună înainte, dar apoi Trey a fost transferat de la New York. Imediat ce a ajuns aici, echipa a evoluat. Am devenit mai buni.

La sfârșitul clasei a XI-a, Trey era cel mai bun marcator al echipei. La naiba, m-a ajutat și pe mine să-mi îmbunătățesc jocul. Nu numai că era cel mai bun sezon pe care l-am avut vreodată, dar prezentam cu adevărat interes pentru colegiile din zonă. Asta e tot ce-am visat vreodată — să joc la colegiu.

În ziua cu împușcătura aveam un meci din play-off împotriva lui Dunbar, o altă școală puternică din oraș. Știrile tot spuneau că mulți vânători de talente de la universități vor fi acolo. Trey și cu mine îi studiaserăm pe cei mai buni jucători de la Dunbar și aveam un plan destul de solid pentru a-i anihila. Aveam un presentiment bun.

Asta până l-am văzut pe Trey în dimineața aceea.

Când nu zâmbea, știam că se întâmplă ceva. El zâmbea în fiecare zi, mai ales în zilele de meci.

— Ești bine, tăntălăule? l-am întrebat.

— Sunt cum trebuie, a răspuns el încet.

Când eu spun „tăntălăule“, el spune „prostovane“. Este o vorbă între noi. Mereu. Dar nu și atunci.

A plecat repede, dar am strigat după el:

— Trey, ce se întâmplă?

— Trey, vorbește cu mine.

— Trey, te prostești.

S-a oprit, în cele din urmă. I-a luat vreo treizeci de secunde să se întoarcă și să mă privească drept în față. S-a holbat la mine cu niște ochi ciudați, injectați, şi m-a dus într-o baie din apropiere.

L-am urmat.

— Trebuie să PROMIȚI că nu vei spune nimănui nimic, a zis el.

Am promis.

Trey a închis ochii, a tras adânc aer în piept și, chiar când a deschis gura ca să vorbească, a năvălit un val de copii. Trey doar s-a uitat la ei, apoi la mine și a ieșit în fugă.

Nu știu ce voia să-mi spună în acel moment, dar m-am dus în clasă cu o senzaţie ciudată în stomac, că... se va întâmpla ceva rău.

Nu l-am mai văzut pe Trey până la încălzirea dinaintea meciului. A intrat în sala de sport arătând mai jalnic decât de dimineață.

— Adunaţi-vă în jurul meu, a strigat antrenorul Robinson. Trey are un anunţ de făcut.

Antrenorul a strâns din dinți și am știut că ceea ce avea să spună Trey era de rău.

— Nu pot să joc, a mormăit el.

— Vorbește, tinere, a zis antrenorul. Asumă-ți greșeala și consecinţele ei.

— Am intrat în niște belele, a murmurat drept explicaţie.

Se părea că directorul Moore îl trimisese pe Trey în detenție și el nu putea juca în meciul din seara aceea. Toată echipa a izbucnit. Mormăieli de dezamăgire și oftaturi — băieţii scrâșneau din dinţi, unii lăsau capul în jos, înfrânţi. Replica: „Ce mama dracului, Trey!“ a răsunat de mai multe ori în sala de sport.

Dar eu n-am zis nimic.

Nici măcar nu puteam ridica privirea spre el. Mă uitam în jos. Am simţit că mă privește, așteptând să zic: „Totul e bine“ sau să spun echipei: „Încă putem, noi împreună“, dar n-am putut. Nu m-am putut uita în ochii lui.

Data următoare când l-am văzut pe Trey avea cătuşe la mâini și ofițerii îl escortau afară din școală.

Nu vreau să cred că Trey l-a ucis pe directorul Moore. Îl cunosc pe Trey cel adevărat. Cunosc o latură a lui Trey pe care nimeni altcineva nu o poate vedea și datorită căreia îi acord prezumţia de nevinovăție. Dar apoi mă gândesc la cât de iritat era în dimineaţa aceea. Asta nu-l pune într-o lumină prea bună.

Unchiul T

Unchiul lui Trey

Sper din tot sufletul că Trey nu mi-a luat arma. De dragul meu și al lui. Faza e că Trey are o mulțime de defecte, dar prost nu e. Și nici ucigaș nu e. Știu asta, pentru că eu sunt.

Am slujit peste douăzeci de ani această țară, în marină. Operațiuni speciale. Trei misiuni. Trăieşti mult, înveţi multe. Și răul pe care l-am văzut nu există în Trey.

Totuși când mi-am luat prima dată nepotul din New York, avea cuvântul „imbecil“ înscris pe toată făptura. La fel ca mine la vârsta lui, doar că eu m-am comportat mult mai rău. Stăteam la greu pe străzi și ca opțiuni aveam moartea, închisoarea sau armata. Ca să fiu sincer, războiul m-a salvat. Ceea ce e un lucru ciudat, dacă stai să te gândești. Să fii expediat în străinătate, să te duci să lupți pentru o țară care nu te iubește, să omori străini ca singură opțiune pentru a rămâne în viață. Totuși Trey nu are inimă de soldat, eu ştiu asta.

Dar îi datoram surorii mele să i-l iau pe Trey de pe cap și să mă asigur că are o soartă mai bună decât băieții alături de care am crescut eu. Nu mă așteptam ca atitudinea lui Trey să fie aşa de rea. Întotdeauna răspunde obraznic, e mereu înclinat să încalce regulile, genul de lucruri pe care bărbații de culoare nu-și permit să le facă. Probabil pentru că tatăl lui a murit atât de tânăr. A murit de cancer. În urma lui, Trey a rămas să fie crescut de o femeie. Așadar, mi-am luat misiunea de a-l struni pe drumul cel drept. Indiferent ce-ar fi însemnat asta.

Restricții, rutină strictă, încercând să-l stăpânesc, fie la școală, fie acasă, limitându-i timpul petrecut în lume, oferindu-i zero spațiu de manevră ca să

nu apuce să se bage în buclucuri. În acest oraș, e multă mizerie în care poți intra.

Sigur, din când în când ne ciocneam, mai ales la început. Tranziția e grea pentru oricine. Și Trey n-a făcut-o mai ușoară, punându-mi răbdarea la încercare la nesfârșit. Venind târziu acasă, fiind nerecunoscător, neglijându-și treburile. I-am spus că există o cale ușoară de a face lucrurile și o cale dificilă. A ales calea cea grea de fiecare dată și, în cele din urmă, a trebuit să-l cârpesc, pentru a-l face să se îndrepte.

Nu înseamnă că am vrut asta, dar, sincer, nu știam ce altceva să fac. Nu e ca și cum aș mai fi transformat vreodată un băiat într-un tânăr bărbat. Știu cum am evoluat eu și cum am ajuns să mă descurc destul de bine. Mai bine decât majoritatea.

După ce am văzut că palmele erau singurul lucru care funcționa, am continuat să-l ating din când în când, ca să știe că nu mă joc. Până la urmă, ne-am împăcat și a început să respecte regulile acasă, dar apoi au venit necazurile de la școală.

Dintr-un motiv oarecare, oamenii aceia de la Promise păreau să aibă mereu o problemă cu Trey. M-au pus să stau în clasă cu el de câteva ori. Desigur, atunci s-a comportat ca un înger.

M-am înțeles cu el asupra unor lucruri și am crezut că depășisem greul. De câteva săptămâni bune, nu mai auzisem nimic de la școală. Începusem să cred că am scos-o la capăt, că l-am adus pe nepotul meu pe calea cea bună.

Voi fi sincer: țin la băiatul ăsta, chiar țin la el. Știu că el crede că vreau doar să-l tiranizez, dar nu înțelege că această lume îl va înghiți cu totul dacă nu-și ține capul drept. Bărbații de culoare nu primesc a doua șansă, iar lui Trey i-am acordat-o eu. Nu-l pot lăsa s-o irosească.

Și trebuie să-i recunosc meritele, acolo unde se cuvine. S-a străduit în ultima vreme. Sunt mândru de el pentru progresele făcute la baschet. Am fost la câteva dintre meciurile lui și copilul m-a impresionat. Chiar l-am invitat pe unul dintre camarazii mei din marină la meciul său din play-off. M-am lăudat cu Trey. I-am spus că nepotul meu era jucătorul-vedetă și un

copil bun. S-a așezat în tribună, așteptând să-l cunoască pe faimosul Trey Jackson, următorul star din NBA. Dar, desigur, Trey n-a jucat în acel meci. Din vina lui. Al naibii de jenant pentru mine.

Știu că Trey nu i-a făcut nimic directorului Moore, dar nu pot ignora faptul că-mi lipsește pistolul. De ce nu poate Trey, pur și simplu, să facă lucrurile așa cum trebuie? Dacă n-ar fi fost în detenție, ar fi jucat în meciul acela și nevinovăţia lui n-ar fi fost pusă la îndoială. Acesta e fix lucrul pe care am încercat să i-l explic băiatului. Ca om de culoare, nu ți se acordă niciodată prezumția de nevinovăție. Trebuie să fii de partea dreaptă a tuturor lucrurilor.

Totuși în capul meu este o mare năuceală. Gânduri învălmăşite despre ce-aş fi putut face altfel. Am încercat atât de mult să-l schimb, să-l transform, și totuşi s-a trezit prins în acest sistem lipsit de noimă. Locul ăsta este prea greu de suportat pentru un băiat negru.

Nu știu, poate și eu am fost prea dur cu el.

Antrenorul Robinson

Antrenor de baschet

la Urban Promise Prep

Nu o să mint, chestia asta m-a aranjat zdravăn. Și în ofensivă, și în defensivă.

Directorul Moore mi-a dat o șansă atunci când alții n-au făcut-o. Înainte de această slujbă, antrenam baschet la nivel recreativ. Doar din dragoste pentru sportul acesta, pentru că nu-mi intra niciun ban în buzunar.

Moore și cu mine ne cunoșteam de mult. Am urmat Universitatea Hampton împreună. Am avut niște probleme în afara campusului și am fost dat afară din echipă. Am pierdut șansa de a ajunge în liga profesionistă, ca jucător. Să fiu antrenor era următoarea mea opțiune. Așa am rămas aproape de joc.

Când Moore a decis să facă o echipă de baschet la Urban Promise, eu am fost prima persoană pe care a sunat-o. Așa e Moore. Întotdeauna este atent. Caută mereu să fie sigur că toată lumea din jurul lui are ce mânca. Chiar și unii dintre aceşti jucători.

Moore spunea că, cu cât echipa este mai bună, cu atât este mai mare potențialul de sponsorizare. El ne-a făcut pe mine și echipa de antrenori să căutăm jucători de aici până la New York și s-a implicat personal pentru a-i invita pe copii la Promise. Le-ar fi dat chiar și bani, dacă aveau nevoie de ei, pentru a-i ajuta să ajungă aici. Omul acela a ajutat multe familii.

După câțiva ani, am început să concurăm cu adevărat, în loc să pierdem fiecare joc. Apoi l-am găsit pe acest copil, Brandon, și lucrurile au început să prindă contur.

Și pe urmă a venit Trey.

Băiatul ăla îmi amintește mult de mine, dar cu mai mult talent. Asta e partea tristă. Prea mulți copii cu atât de mult potențial cad în fața presiunii sistemului. O greutate invizibilă, care-i ţintuieşte pe toți la pământ. Și nici măcar nu-și dau seama.

Dar Trey n-a făcut asta. Trey n-ar răni nici măcar o muscă. Trey este unul dintre cei mai drăguți copii pe care-i cunosc. Iată un exemplu: odată Moore m-a enervat, făcându-i unui copil ceva greutăți — nu era unul dintre jucătorii mei. Un copil liniștit. Cred că Omar? Omari? Ei bine, nu purta curea și urma să fie sancționat. Ghiciți ce s-a întâmplat? Trey s-a apropiat și i-a dat puştiului centura. El purta uniforma de baschet, deci Moore nu l-a putut sancționa, iar el i-a luat apărarea acelui copil, exact așa a făcut. Ăsta este Trey. Așa e el.

Totuși, chiar dacă e nevinovat, cred că treaba asta îl va distruge. Cred că-l va traumatiza și cred că ăsta e defectul sistemului. Odată ce te atinge, te-a viciat pentru totdeauna, fie că ești sau nu vinovat. Acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie.

Acum, Moore nu mai e. Nici Trey nu mai e.

Nu știu, frate, sunt pur și simplu năucit.

Antoine Betts

Elev la Urban Promise Prep

Am văzut totul, da-da. Toată faza.

Trey a venit în prima pauză de prânz, în clădirea A. Ei spun că în clădirea A sunt copiii scandalagii, dar eu o prefer. Aceşti băieţi sunt al naibii de amuzanţi — mă duc acolo ca să râd.

Eram în zonă pentru că fac parte dintr-un program de voluntariat la bucătărie pentru elevii din anul terminal ca să obțin credite pentru gătit și să am posibilitatea de a lucra într-un restaurant după liceu, cine știe...

Aparent, voluntariatul a fost ideea acestui tip, Ramón. Doamnele de la bucătărie se bucură, pentru că nu au personal suficient și, când eu și ceilalţi voluntari ne ocupăm de clădirile noastre, le ușurăm mult munca. Noi ştim cum să ne descurcăm cu băieții.

Dar, oricum, ziua aceea a fost intensă. Copiii au intrat, unul câte unul, cu mâinile la spate, cu capul plecat, ca întotdeauna. De fapt, o vreme, prânzul s-a desfăşurat fără evenimente. Fără încăierări, fără mâncare aruncată, fără niciun elev care să încerce să sară peste rând. Bănuiesc că a fost așa pentru că am servit pizza.

Vedeți voi, dacă un copil face haos în timpul prânzului, e scos din cantină fără șansa de a mai mânca, așa că, în zilele când servim o mâncare iubită de toată lumea, elevii se comportă frumos. Tuturor le place pizza, nu?

Așadar, au mâncat în liniște, ca de obicei, regula tăcerii fiind mereu în vigoare, până când niște băieți de la o masă au început să râdă. M-am uitat în spate. Nu ratez nicio comedie bună.

Un profesor s-a apropiat și a dat un avertisment întregii mese și apoi puștiului care făcea glume. Trey. După aceea s-au potolit toți. Trey nu era unul dintre copiii cu adevărat răi.

Dar după cinci minute copiii de la masă au început să râdă din nou. De data asta pentru că Trey făcea ceva cu mâncarea, se prostea. Totuşi nu și-a ales bine momentul. Tocmai atunci intra Moore.

Profesorul a trecut din nou și i-a dat lui Trey o depunctare. Când profesorul s-a întors la postul său, Moore s-a îndreptat apăsat spre el.

— Ai probleme cu ăla? a întrebat el

— Aşa cum ştiți, a răspuns profesorul.

Moore a rămas acolo câteva minute, rotindu-și privirea peste mese, cu brațele încrucișate, încruntat. Toți băieții stăteau drept. A aruncat un fel de vrajă asupra noastră. Sau nimeni nu voia să aibă probleme cu el, dacă puteau evita asta. Făcea lucrurile să pară extrem de serioase.

În cele din urmă însă, Moore s-a ridicat să plece sau cel puțin s-a prefăcut că face asta. Și știți ce, chiar în acel moment, Trey a mai trântit o glumă, în gura mare, de data asta despre Moore.

— Ai fruntea ca o pistă de aterizare, frăție.

Ceilalți copii au izbucnit în râs până când Moore a băgat capul înapoi, în cantină. Și atunci lucrurile au devenit interesante. Am văzut ceva ce n-am mai văzut până acum, ceva ce chiar nu știam că este posibil. Moore și-a pierdut complet calmul.

A trecut ca o furtună prin încăpere.

— Ce-ai spus?

Normal că Trey a rămas cu buzele lipite.

— Nu, dacă vrei să fii clovn, apoi fii clovn. Spune o glumă! s-a răstit Moore.

Dar Trey și-a ținut gura închisă.

— Spune o glumă, Jackson! a răcnit din nou Moore.

Trey l-a ignorat iarăși.

Când credeam că lucrurile nu se pot înrăutăți mai mult, Moore s-a aplecat spre fața băiatului și a strigat:

— Am zis să spui naibii o glumă!

Unii copii au chicotit, râsul acela mărunt, care-i ajuta să nu izbucnească în plâns. Alții și-au umplut gura cu pizza, îngroziți.

Trey părea umilit. Ochii îi rătăceau de jur împrejur. Așa că s-a răstit:

— Dispari dracului din fața mea!

— Altfel ce? a urlat Moore.

— Altfel o să te omor!

Toată sala a amuţit. Nici măcar doamnele de la bucătărie nu îndrăzneau să se mişte. Un fior mi-a străbătut șira spinării.

În acel moment, n-am crezut că vorbește serios. Am simțit-o mai mult ca pe un mecanism de apărare. Dar știind ce știu acum... Bănuiesc că băiatul acela vorbea al naibii de serios.

După ce a trecut șocul, Moore l-a luat pe Trey de guler și, mai mult târându-l, l-a scos afară din cantină.

Restul îl ştiți și voi.

Doamna Hall

Profesor la Urban Promise Prep

Sărmanii mei elevi. Bieții mei băieți. Am început să predau la Urban Promise chiar în anul în care s-a înființat. De atunci sunt aici.

Locul acesta era magic, atunci când porţile i s-au deschis pentru prima dată. Băieți din tot orașul, în general daţi uitării de întreaga lume, aveau acum un loc pe care-l puteau numi acasă. Un loc în care administrația ținea să le dăruiască o şansă corectă. Moore chiar asta a făcut. Sigur, a fost dintotdeauna puţin cam strict, dar aşa trebuie să fii cu acești copii, şi așa faci. Dar nu din frică, sau ură, sau neînțelegere — ci din dragoste.

În primii doi ani, Urban Promise nu a performat așa cum se sperase, cel puțin după părerea lui Moore. Mie mi se părea că progresăm. Sigur, putea fi și mai bine, însă Moore voia să fie cel mai bun.

Așadar, am făcut vizite la alte școli, am participat la conferințe, ateliere, am învățat tot felul de lucruri din cele mai bune practici. O modificare aici, o modificare dincolo și, înainte să-mi dau seama ce se întâmpla, am constatat că mânam băieții ca pe niște vite. Nu mai erau copii, ci prizonieri.

Recent, i-am vorbit lui Moore despre faptul că nu sunt de acord cu felul în care se face educaţie în școală și, știți voi, mi-a spus să-mi fac bagajele și să plec dacă nu-mi convine. Se schimbase. Era un om complet diferit de acela cu care mă bucurasem să lucrez. Furios. Rece. Eu am investit sânge, sudoare, timp, energie, efort și lacrimi în acel loc și el a îndrăznit pur și simplu să mă azvârle?! Mă înfurie până şi să mă gândesc la asta. Ah, și Trey, printre suspecţi? Băiatul acela n-ar răni nicio muscă. Face pe răul, dar eu văd dincolo de fațada asta. Toți băieții aceștia vorbesc dur. Oferă-le puțină dragoste și o să vezi cum se topesc. Sunt copii. Lumea pare să uite

mereu asta. Indiferent de înălţimea lor. Indiferent de culoarea pielii. Indiferent de atitudinea lor.

Trey n-a fost niciodată tratat corect, nici măcar la Promise. S-a stabilit, prin lege, că avea nevoie de ajutor pentru a putea învăța cât mai bine. Dar Moore pur și simplu nu l-a sprijinit. A spus că ar fi prea costisitor să angajeze o persoană special pentru asta. A spus că școala avea destule probleme financiare și fără să-şi asume alte datorii. Nu-mi venea să cred.

Nu știu exact ce anume l-a schimbat pe Moore. Zvonurile circulă în mod constant: infidelitate și o soție nemulțumită, un divorț copleșitor, discuții despre investiții eșuate, unele probleme financiare cu care s-a confruntat.

În orice caz, recent, frământările din viața lui personală au început să-i afecteze munca. Apărea la școală neîngrijit, venea târziu sau chiar arătând bolnav. Se lua de copii, chiar și de personal. Dar eu, una, mă săturasem să fiu admonestată. Am fost acolo, la Promise, în ziua împuşcăturii. Intrasem în biroul lui să-i dau scrisoarea de demisie. Nu mai suportam. Și când am auzit că Moore a murit, primul meu gând a fost: Oh, Doamne, a făcut-o. Și-a luat viața.

Interogatoriul lui Trey

(Transcriere de la ancheta oficială

a lui Trey)

DETECTIV BO: Spune-ți numele pentru înregistrare, te rog.

TREY: Trey.

DETECTIV ASH: Numele întreg.

TREY: Acesta este numele meu ÎNTREG.

DETECTIV ASH: Crezi că e amuzant? Vrei să te închidem de-acum?

TREY: Jackson. Trey Jackson.

DETECTIV BO: Unde locuieşti?

TREY: În sud-est, aproape de Navy Yard.

DETECTIV BO: Ah, aşa e. Unchiul tău a fost în marină.

TREY: Aţi vorbit cu unchiul meu?

DETECTIV ASH: Noi punem întrebările. Unde erai pe 10 octombrie, aproximativ la ora 6:30 seara?

TREY: Ştiţi bine unde eram.

DETECTIV BO: Ah, deci erai în biroul lui Moore? Cu pistolul la capul lui?

TREY: Nu, eram în detenție. Așa cum v-am spus de milioane de ori.

DETECTIV BO: De ce erai în detenție? Eşti turbulent?

TREY: Hai, frate, arăt eu ca o persoană indisciplinată?

DETECTIV BO: Mai degrabă, pari genul de puști căruia îi place să facă agitaţie.

DETECTIV ASH: Potrivit profesorilor de la școală, eşti un elev turbulent.

TREY: Asta pentru că profesorii nu mă plac.

DETECTIV BO: Trebuie să aibă un motiv, nu?

TREY: Cum o fi, frate.

DETECTIV ASH: Ai auzit ceva în detenție?

TREY: Am auzit că am dreptul la un avocat.

DETECTIV BO: Pentru ce ai nevoie de avocat? N-ai făcut nimic rău, nu?

TREY: Nu.

DETECTIV ASH: Atunci vorbește cu noi, poți avea încredere în noi. Te putem ajuta.

TREY: N-am nevoie de ajutorul vostru. Am nevoie de avocatul meu.

DETECTIV BO: Nu contează. Să știi că ne-a spus deja celălalt.

TREY: Ha? Ce-a spus?!

DETECTIV BO: Ne-a spus ce-ai făcut.

TREY: Dar n-am făcut nimic! Ce să spună?

DETECTIV BO: Noi n-am auzit aşa. Spune-ne adevărul, din perspectiva ta. Poate ştii ceva despre vreunul dintre ceilalţi copii?

TREY: ...

DETECTIV ASH: Dacă vrei să joci dur, putem juca mai dur şi noi şi n-o să-ţi placă.

TREY: ...

DETECTIV ASH: Bine, fie cum vrei tu.

CU O ZI ÎNAINTE DE CRIMĂ

Trey

CAPITOLUL 4

Târziu

TREY

— Fraateee, o să frig rău de tot!! țip la omul meu Brandon, partenerul meu de joc.

El joacă pe poziția 1, eu, pe poziția 2. În plus, e singurul tip din echipă care-mi acceptă glumele. Probabil pentru că Brandon este cel mai tare băiat de pe planetă, așa că nu ia niciodată nimic personal.

— Capul zici că arată ca un PT Cruiser.

Echipa moare de râs, chiar și antrenorul. Îmi place să fac glume în vestiar. Ecoul face să pară că întreaga școală râde cu mine. Mă întreb cum ar fi asta: toată școala râzând la glumele mele. Ar fi epic. Aș putea fi un comediant desăvârșit dacă nu-mi iese cu baschetul.

— Bine, liniștește-te, liniștiți-vă cu toții, spune antrenorul. Mâine avem cel mai important meci al sezonului. Până la capăt, pentru victorie. Încă nici nu mă gândesc la campionat, mă auziți? Acesta este campionatul nostru. Dăm totul laoparte, pentru că, dacă nu câștigăm, mergem acasă. Mă auziți?

— Da, domnule! strigăm la unison.

— A fost un antrenament grozav astăzi. Mergeți cu toții acasă în siguranță, odihniți-vă și fiți pregătiți pentru jocul de mâine. Toți pentru unul.

Ne înghesuim și întindem mâinile în mijloc. Brandon este căpitan, așa că intonează strigătul de război, ca de obicei.

— Deținem controlul!

— DEȚINEM CONTROLUL!

— Suntem cei mai tari!

— SUNTEM CEI MAI TARI!

— Deținem controlul!

— DEȚINEM CONTROLUL!

— Promitem!

— PROMITEM!!!

Mâinile zboară în aer, apoi ne despărțim și pornim spre dușuri.

— Trey, stai să-ți zic o vorbă, strigă antrenorul.

Alerg spre el. Ne retragem în spatele ultimului rând de dulapuri, ca să nu ne audă coechipierii mei.

— Trey, vom avea nevoie de tine mâine, deci concentrează-te, mă asculţi?

— Da, domnule antrenor, știu.

— Bravo, asta vreau să aud. Acum, hai, du-te și spală-te.

Să-l aud pe antrenor spunând că echipa are nevoie de mine e cel mai plăcut sentiment din lume, mai ales că baschetul este singurul lucru la care mă pricep. Nu cred că mi-a mai spus cineva, vreodată, că are nevoie de mine.

Trec prin vestiarul albastru cu auriu până la dușuri, unde sunt câțiva băieți.

— Hei, B., îl strig pe Brandon.

— Ce-a vrut antrenorul? răspunde el.

— Mi-a spus doar să fiu pregătit pentru mâine.

— Ai face bine, avem un meci de câștigat.

— Adevăr grăit-ai. O să ies să prind autobuzul. Pe mâine, prostovane.

— Pe mâine, tăntălăule.

Brandon și cu mine dăm mâna și plec, sărind peste duș, pentru că nu pot rata autobuzul care mă duce în mod normal acasă. Unchiul meu T are o regulă strictă cu privire la ora la care trebuie să ajung acasă și, dacă aș întârzia chiar și câteva minute, probabil că s-ar declanșa o furtună. Nu vreau să am nicio problemă cu el în seara asta.

Mă opresc la prima cișmea pe care o văd și beau ca înecatul, cu gura uscată ca naiba după antrenament. N-ar trebui să stăm la cișmea mai mult de trei secunde, dar, pentru că școala s-a terminat, nu e nimeni în preajmă să mă grăbească.

Cealaltă școală a mea, din Bronx, abia dac-avea apă curentă. Țâșnitorile cu apă potabilă n-au funcționat niciodată, toaletele nu erau spălate. Uneori, iarna, căldura nu funcționa, o întreagă bătaie de cap. Mă enerva la culme. În schimb, profesorilor le păsa mai puțin de ce făceau elevii, așa că ne puteam dezlănțui cum aveam chef.

Urban Promise este la polul opus.

Totul este curat, strălucitor, la superlativ. Dar totalul de mizerii pe care trebuie să le înghiți în acest loc aproape că-l face să pută.

În clasă, nici măcar nu ne putem rezema de spătarul scaunului. Pe deasupra, au tupeul să ne țină în școală de la 7:00 dimineața până la 5:00 seara. Cine poate sta așa, nemișcat, zece ore?! Eu sigur nu pot. Dar, evident, atunci când nu stau exact așa cum vor ei, primesc un avertisment. La trei avertismente, primesc un punct în minus și numărul punctelor mele de merit tot scade. Cum asta se întâmplă destul de des, am devenit copilul cu probleme pe care nimeni nu și-l dorește în clasă.

Acesta este singurul lucru pe care îl au în comun Promise și vechea mea școală. Ceea ce simt profesorii pentru mine. Felul în care mă privesc. Modul în care vorbesc cu mine. Felul în care vorbesc despre mine. Din tot

soiul de motive, Trey Jackson și profesorii pur și simplu nu se pot înțelege și eu sunt, întotdeauna, cel vinovat. Ei spun cam aşa:

— Trey este unul dintre elevii noștri speciali.

— Mult noroc cu băiatul ăla.

Sau, vorba lor preferată.

— Are nevoie de puțină dragoste în plus.

Tot felul de comentarii aberante.

Dar eu nu sunt prost. Știu că folosesc un cod al lor, al profesorilor, și că, de fapt, vor să spună:

— Ne-am dori ca Trey să nu fie aici.

— Ne-am dori ca Trey să nu existe.

Îmi șterg apa de pe bărbie și mă îndrept spre dulap ca să-mi iau lucrurile. Promise este mult mai puțin stresantă după orele de școală. Fără alți copii, fără profesori sâcâitori. Pare aproape normală. Încui dulapul și îmi aud numele.

Mă întorc și îl văd pe domnul Finley aruncând o privire din sala de clasă.

Gâtul albicios, întins la maximum, îl face să arate ca un nenorocit de struț căpățânos.

— Da? încerc să răspund politicos.

— De ce nu mergi pe linie? întreabă domnul Finley.

Când oamenii îmi pun întrebări stupide, îmi ia întotdeauna mai mult timp să răspund, așa că ezit preț de o secundă.

— Şcoala s-a terminat. Nu mai e nimeni pe hol.

— Deci, pentru că nu se uită nimeni, te-ai hotărât să faci ceva greșit? Care este valoarea numărul patru a școlii?

Își încrucișează brațele peste piept. Suspin.

— Integritate.

— De unde vii?

— De la antrenament.

— Întoarce-te în sală și ia-o de la capăt.

Oftez scurt.

— Domnule Finley, nu puteți vorbi serios. O să pierd autobuzul.

— Trebuie să înveți să faci alegeri mai bune.

Scot un geamăt puternic, care nu-i place, și mă îndepărtez călcând apăsat ca să-l enervez şi mai mult.

Îmi așez picioarele pe linie și merg cât de repede pot, pe coridor. Aș alerga, dar domnul Finley m-ar pune s-o fac din nou, la nesfârșit.

Domnul Finley este renumit pentru că-i pune pe elevi să repete lucrurile la infinit. Tortură curată. Jur, uneori mi se pare că nu mă place deloc. Profesorilor n-ar trebui să li se permită să nu le placă anumiți copii.

Privesc în urmă și, desigur, domnul Finley încă se uită după mine, de parcă n-ar avea altceva de făcut: lucrări de corectat, părinți cărora să le telefoneze, de mâncat un măr sau orice altceva susțin profesorii de obicei că fac.

Merg suficient de departe ca să văd sala de sport și apoi mă întorc. Arunc o privire la ceasul din hol, văd că sunt deja cu două minute în întârziere şi devin agitat. N-am ratat autobuzul de două săptămâni și nu vreau să-l enervez pe unchiul T cu o zi înainte de marele meci. Nu se știe niciodată ce-ar putea face. N-am nevoie de stresul ăsta acum. Mâine trebuie să joc perfect, așadar mintea mea trebuie să fie la locul ei.

Nu știu ce i-au spus cei de la tribunal unchiului meu despre mine, dar pare să creadă că am fost un scandalagiu de mare clasă la New York. Am fost suspendat de la școală de câteva ori, dar nu fac parte din nicio bandă. Nu vând droguri, ca unii dintre băieții mei de-acasă. Sunt doar un copil normal.

Mă reped spre dulapul meu, trecând pe lângă clasa domnului Finley. Se pare că a plecat în momentul în care i-am dispărut din raza vizuală.

Îmi iau lucrurile cât mai repede posibil și ies din clădire, cu inima bătându-mi cu putere.

Afară, aerul proaspăt îmi umple plămânii într-un mod plăcut.

Dar, când ajung după colț, coșmarul meu devine realitate și văd cum autobuzul pleacă din stație.

— NUU! Aşteaptă, aşteaptă!!

Ţâşnesc într-un sprint disperat. Dar oare şoferul mă aude?

Desigur că nu. Merge mai departe.

Stomacul mi se strânge când mă gândesc la ce va spune unchiul T... sau la ce va face.

CAPITOLUL 5

În capcană

TREY

Ajung acasă după apusul soarelui, ceea ce nu-i va plăcea unchiului T. Unchiul T locuiește în sud-est, chiar lângă Navy Yard, cartierul marinei. E o zonă frumoasă, cu un stadion în apropiere şi cu tot ce trebuie. Are casă, așa că trebuie să fie bogat, deși nu se comportă ca atare. Vorbește mereu despre câți bani dă pe fundul meu. Stinge luminile când pleci din cameră, nu te apropia de termostat, fără porții suplimentare la cină.

Îmi țin respirația și intru. Îl zăresc pe canapeaua din sufragerie, cu o bere în mână, o 211, ca întotdeauna. Încerc să mă lipesc de perete, sperând că nu mă va observa. Mă gândesc la acea parte din Peter Pan unde Peter se luptă cu umbra lui. Mă silesc să devin o umbră.

Mă îndrept spre trepte, dar îi aud vocea.

— Unde ai umblat, Trey?

Parc-ar vorbi un demon.

— Nicăieri, vin doar de la antrenament.

— Antrenamentul se termină la 6:30. Durează o oră să ajungi acasă. De ce e aproape ora 9?

— Am pierdut autobuzul.

— De ce?

Las capul în jos.

— A plecat înainte de ora obișnuită.

— Vino aici! strigă el, știind că mint — își dă seama mereu.

Mă îndrept și îmi simt picioarele ca niște blocuri de ciment. Urăsc când îmi spune să vin la el. Se supără când mă mișc încet, dar de ce m-aş grăbi? Nu-i înţeleg niciodată pe adulţi.

— Da?

— Da, și mai cum? scrâșnește el.

— Da, domnule?

— Mă minți, băiete?

— Nu, dar...

Înainte să-mi termin ideea, simt că aerul îmi părăsește corpul. Pieptul pare să-mi atingă coloana vertebrală și picioarele mele fac involuntar trei paşi înapoi.

Urăsc să fiu lovit cu pumnul în piept.

Dar și mai mult urăsc că, indiferent ce-aș spune, unchiul T s-a hotărât deja privitor la mine, în mintea lui. La fel ca profesorii aceia de la Promise.

Mutarea din New York în DC și mersul la Promise mi-au schimbat viaţa într-o grămadă de moduri. În mare parte, în bine. Acasă, în Bronx, n-o vedeam prea des pe mama. Libertatea a fost fainã o vreme, dar apoi ea a început să aducă acasă, tot timpul, diverşi tipi dubioşi. De câteva ori a fost foarte ciudat pentru mine și am vrut să plec de-acolo.

Când instanţa a hotărât că nu mai pot locui cu ea, am fost uşurat. Iar când am aflat că mă ia unchiul T, m-am simţit fericit. Din puţinele dăţi în care îl întâlnisem, mi se părea că unchiul T e destul de mișto. Avea un Cadillac și asta era grozav pentru mine, însă, după ce a devenit tutorele meu, am văzut o altă latură a lui.

Unchiul T are o problemă gravă cu băutura. Știu că a fost în marină și am senzația că uneori încă mai crede că este. Face același lucru în fiecare zi.

Merge la serviciu, face exerciții, bea bere, se uită la televizor și-şi curăţă arma. Și când nu face acele lucruri mă terorizează pe mine. E aproape ca și cum m-ar antrena pentru armată. El numește asta disciplină, menită să mă transforme în bărbat adevărat.

Uneori mă gândesc să ripostez, dar întotdeauna îmi piere curajul când îi văd mușchii.

— Ar fi bine să nu minți, Trey, spune el.

— Nu mint, domnule. Am pierdut autobuzul.

— De ce?

Caut un alt răspuns decât adevărul. Nu pot spune că am avut probleme pentru că nu am mers în mod corect pe hol, pentru că ar părea că a fost vina mea.

— Antrenamentul a durat puţin mai mult. Avem meci mare mâine.

Când îi amintesc de jocul de baschet, văd cum fața i se relaxează. Îi place că sunt bun la baschet.

— Mâine e, nu?

Dau din cap. Oftează. Cel mai apropiat mod de a se scuza pe care l-a oferit vreodată.

— De ce n-ai spus așa de la început, Trey?

— Nu știu, tocmai mi-am amintit.

El dă din cap spre mine.

— Așază-te o secundă.

Mă aşez la capătul opus al canapelei. Cât de departe pot.

— Știi, sunt dur cu tine din motive întemeiate. Nu vreau să te văd cum o iei pe calea pe care a apucat-o maică-ta.

Îl mai apucă destăinuiri din astea la beție, în care spune lucruri răutăcioase cu atâta ușurință, de parcă ele nu mi-ar răni sentimentele.

— De fapt, am invitat chiar și un vechi prieten din marină, continuă el, să vină să te admirăm jucând. Să vedem, poate obţii o bursă, ca să ajungi în marină și tu.

Urăsc marina. Culorile lor sunt nasoale.

— Mulţumesc, unchiule T, răspund.

— Să-mi mulțumești prin jocul de mâine, mă auzi?

— Da, domnule.

— Bine, vezi că e ceva de mâncat în bucătărie. Mănâncă tot.

Ies bosumflat din sufragerie și mă îndrept spre camera mea. Sar peste cină.

Cu cât mă culc mai repede, cu atât mai repede va veni ziua de mâine. Şi singurul lucru la care mă pot gândi este cum voi juca în acel meci de baschet.

Da. Lucrurile vor sta mai bine mâine.

ZIUA CRIMEI

Trey

CAPITOLUL 6

Probleme!

TREY

Aproape că-mi sare inima din piept când porneşte alarma telefonului.

Mă năpustesc jos din pat și îmi pun aceeași uniformă de ieri, ca să câştig timp. Dacă întârzii la școală, voi fi trimis automat în detenție. Asta nu se poate, nu vreau să ratez acest meci de baschet pentru nimic în lume.

Mă uit în jur după geanta mea, dar n-o văd. La Promise, dacă vii la școală fără geantă, nu te lasă nici să intri. S-a întâmplat de multe ori, te exmatriculează imediat.

Fug în sufragerie și îmi văd geanta lângă canapea. O înșfac în drum spre ieşire. Din fericire, unchiul T a ieșit deja la alergarea lui de dimineață.

Fug pe stradă rugându-mă să nu pierd din nou autobuzul, dar, după ziua de ieri, nu se știe ce s-ar putea întâmpla. Când trec dincolo de colț, văd oamenii cum se urcă în autobuz la aproximativ două străzi distanță. Mă sperii, până când observ o bătrână într-un scaun cu rotile, în partea din spate a cozii. Asta o să-mi câștige ceva timp.

Grăbesc pasul, trec pe roșu în vreo două intersecții și ajung în stație exact când oamenii termină de urcat în autobuz.

Un pic de noroc în ziua unuia dintre cele mai importante meciuri de baschet ale carierei mele. Încep să-mi rulez în cap tot felul de scene, repetând mental toate schemele de joc la care am lucrat eu și Brandon. Îmi imaginez ultima parte a jocului, o pasă de la Brandon și o lovitură câştigătoare executată de mine. Sau poate invers, poate îi arunc eu mingea și reușește el coşul final. Oricum, ne sprijinim unul pe altul și asta e bine.

Când ajungem peste drum de Promise, apăs butonul de la ușa din spate a autobuzului și aștept ca acesta să încetinească până ce se opreşte. Ușile se deschid și cobor.

Îndreptându-mă spre Promise, îmi caut legitimația de școală în timp ce mă gândesc la antrenor, spunându-mi că are nevoie de mine. Dacă mă descurc bine astăzi, va fi mândru de mine. Mă gândesc la prietenul din marină al unchiului meu și cum am o șansă de a-l face și pe unchiul T mândru de mine. Mă gândesc cum Brandon îi va face mândri pe mama și pe tatăl lui.

Nu-mi găsesc actul de identitate în buzunare, așa că îl caut în geanta cu cărți. Când mă uit în interiorul ei, îmi cade fața.

Sfinte Sisoe!

În loc de actul meu de identitate sau de echipamentul meu de sport sau de manualele mele... mă holbez la pistolul unchiului T. Îmi amintesc că mi-am lăsat geanta cu cărți lângă canapea, chiar lângă cea a unchiului T. Arată la fel și trebuie s-o fi luat pe-a lui, din greșeală.

Stomacul mi se întoarce pe dos și simt că inima îmi sare din piept.

Am încurcat-o! Nu pot merge la școală cu asta, voi fi arestat la trecerea pe lângă detectoarele de metale!

Nici acasă nu mă pot întoarce, voi pierde jumătate din orele de curs şi, dacă se întâmplă asta, în niciun caz nu voi putea juca. Aș vrea să-l pot suna pe unchiul T, să-i spun că am făcut o greșeală și să-l rog să mă ajute. Dar viața mea nu merge așa. O să creadă că l-am luat special. El nu-mi acordă prezumția de nevinovăție. Nu-mi înțelege greșelile şi nici scuzele.

Ce naiba mă fac?

PARTEA A TREIA

Ramón

În prezent

Rachel Barnes

Sora mai mare a lui Anthony Barnes, elev la Urban Promise Prep

Cred că unul dintre puștii aceia este vinovat. Și nu mă refer la copiii negri.

Știți că locuiesc în același cartier cu Ramón, în Columbia Heights? Îl văd din când în când cu câțiva băieți localnici, care au adevărate mutre de membri ai unor bande. Din acelea înfricoșătoare. Dioses del Humo.

Dioses del Humo este o bandă numeroasă în cartierul meu și dați-mi voie să vă spun că ăștia nu se joacă. Crima nu este o problemă pentru ei. Din două în două zile, când răsfoiesc știrile, acestea vorbesc despre violențele pe care banda le provoacă. Am mai văzut gangsteri din copilărie până acum, dar aceştia sunt diferiți. Parcă le place să ucidă.

Recent am început să-l văd pe Ramón petrecând timp cu ei tot mai mult și mai mult și la început nu m-am gândit prea atent la asta. Apoi, acum câteva săptămâni, l-am văzut pe vărul lui Ramón luându-l de la școală, când eu m-am dus să-l recuperez pe fratele meu.

Vărul mai mare al lui Ramón este şeful bandei.

Nu sunt vreo spioană sau ceva de felul ăsta, dar sunt un membru îngrijorat al comunității și m-am gândit că ar fi bine să-i spun lui Moore, doar ca măsură de precauție. Cu siguranță n-au nevoie de mizerii de-astea în Urban Promise Prep. Adică, fratele meu merge acolo. Vreau ca el să fie în siguranță.

Moore a spus că se va ocupa. După aceea nu m-am mai gândit prea mult la asta, apoi, cu o zi înainte ca Moore să fie ucis, l-am văzut pe vărul mai mare

al lui Ramón arestat în fața școlii.

Moore era genul care făcea orice pentru a-i proteja pe băieți, vreau să spun, chiar orice.

Iar a doua zi Moore a fost ucis.

Deci cred că Ramón s-a răzbunat. Împotriva unui om care încerca să-l salveze de el însuși.

Aşa cum am spus, pentru ei crima nu e deloc o problemă.

Anthony „Tony“ Barnes

Elev la Urban Promise Prep

Uitați cum stau lucrurile cu Promise — ori o iubești, ori o urăști.

Dacă o iubeşti, joci după regulile ei și totul e OK. Dacă o urăşti, ei bine, nu știu ce să zic. Sunt genul de persoană care încearcă să se folosească de ceea ce are pentru a obține ceea ce vrea. Și chiar dacă nu voi merge la facultate, absolvirea școlii Promise dă bine în acest oraş. Chiar vreau să fac ceva cu mâinile mele — în sudură, ca și tatăl meu. Nu-i spuneți surorii mele Rachel că am zis asta. Ea ține morțiș să merg la facultate, la fel cum ține și școala Promise.

— E singura modalitate de a obține ceea ce vrei, Tony! Ține-te de Promise şi Promise va avea grijă de tine.

Și cred că are dreptate... Directorul Moore are grijă de noi, în felul lui. Dar există mai multe moduri de a obține ce vrei.

Ramón e exemplul perfect, chiar dacă Rachel crede că nu e un tovarăș de încredere. Una e să-l vezi prin cartier. Este dur uneori. Dar dacă ea ar fi mers la Promise, ar fi văzut ceea ce nu poate vedea de acasă.

Îi spunem Bucătarul Ramón. Adică, omul chiar știe să gătească! Dacă n-ar exista Ramón, ar fi nevoie să mergi în oraș ca să guşti Abuelita’s pupusas, dar Ramón a devenit priceput și le face la școală. La subsol, evident, pentru că Moore nu tolerează nimic de felul acesta.

Dar, frate, vrem să mâncăm bine, iar personalul de la cantină e depășit de evenimente. Există mulţi bani din donații de la oameni bogați și politicieni, dar singurul lucru pe care Moore nu l-a interzis încă este voluntariatul pentru gătit, în care elevii din ultimul an ajută la bucătărie. Chiar și Rachel

recunoaște că asta se întâmplă pentru că Moore nu vrea să cheltuiască banii pentru a angaja mai mulți oameni.

Ceilalți profesori se plâng mereu de asta. I-am auzit bârfind cum că ar mai fi și alte lucruri pentru care școala ar trebui să cheltuiască bani, dar Moore crede că e nevoie ca fondurile să meargă undeva, în altă parte. Și omul acela deține cheia castelului, nimeni altcineva. Eu, în orice caz, sunt al naibii de sigur că n-am nicio idee unde se duc banii.

Bucătarul Ramón n-a făcut doar cele mai tari pupusas, ci și alte lucruri. Mereu experimentează. Uneori ne strecoară câte o mostră pe linia albastră. Pare o afacere bună. Îl are pe prietenul său Luis drept ajutor. Dacă aș câștiga toți banii pe care îi face Ramón, aș purta pantofi noi tot timpul. Dar Ramón spune că banii sunt pentru abuelita lui și magazinul ei, plus rezerva sa personală. Orice-o fi însemnând asta.

Oricum, n-am crezut niciodată că e atât de rău pe cât gândește Rachel.

Într-o zi s-a întâmplat ca eu și Ramón să ieșim de la școală în același timp și practic m-a luat de ureche, chiar acolo, pe treptele Promise, crezând că m-am alăturat bandei Dioses del Humo. Asta nici măcar nu se poate întâmpla așa, oricum.

Rachel are multe griji. Părinții noștri au două sau chiar trei locuri de muncă, așa că ea face o mulțime de lucruri în locul lor: prezența la ședințele de la școală și alte lucruri de genul ăsta. Uneori cred că e puțin prea serioasă.

Dar poate că a avut o idee bună. Acum, cu directorul Moore mort, mi se pare ciudat să mă întorc la Promise. Tot ce s-a întâmplat înainte pare că are un sens: de exemplu, faptul că Moore i-a interzis lui Ramón să mai vândă mâncare. Construim bărbați, educăm regi, nu haimanale! Nu știu de ce a făcut Moore așa ceva.

De când a fost ucis Moore, am petrecut mult timp legând în minte unele lucruri între ele. Când mă gândesc la ce-a spus Ramón în ziua aceea — că păstrează bani pentru rezerva lui —, mă întreb ce-a vrut să spună. Vindea oare droguri? Cineva a spus că ucigașul a ascuns arma la Promise.

Cine știe ce a ascuns Ramón? Dacă eu, cumpărând pupusas, l-am ajutat să-și cumpere o armă? Asta mă face complice la crimă?

Vă rog să nu-i spuneți lui Rachel.

César

Vărul lui Ramón

N-am nimic de spus.

Pentru că știu cum îmi răstălmăcesc oamenii cuvintele. Dacă spun că-mi iubesc vărul, aceasta se va transforma în Am folosit dragostea lui pentru a-l convinge să... Dacă spun că n-am fost apropiaţi, aceasta se va transforma în Minte pentru Ramón pentru că fac parte, împreună, dintr-o bandă. Confraţii se acoperă întotdeauna unul pe celălalt.

Cine sunt eu nu e secret. Vreţi să vă spun? Nu e nevoie. Tatuajele mele vorbesc de la sine. De-aia mi le-am făcut, ca să fiu recunoscut. Îţi ia doar o zi, în lumea asta, ca să înveţi că oamenii te văd așa cum vor ei să te vadă, apoi fac ceea ce vor să facă. Cel puţin cu tatuajele astea, unele lucruri sunt clare. Știu cine este cu mine și cine este împotriva mea.

Asta e mai mult decât poate spune vărul meu, nu-i așa? Abuela lui l-a dus la școala aia pentru a-l ține în siguranţă, nu? Cât de în siguranţă este acum? A dat de bucluc, așa cum s-ar fi întâmplat și dacă ar fi fost pe stradă. Singura diferenţă este că toată lumea pare mult mai șocată, pentru că s-a întâmplat undeva așa, într-un loc ca Promise.

Am văzut cameramanii de la știri filmând în cartierul meu, pentru a putea prezenta geamurile sparte și băieții de pe la colțuri. Am văzut același soi de reportaje la televizor, cu coridoarele de la Promise — ambele tratându-ne ca pe niște animale; doar că unele sunt domesticite, și altele, nu.

Dar oricât de luxoase par acele coridoare, oamenii nu înţeleg că, atunci când bagi niște băieți săraci într-o școală, nu te poți aștepta să devină ceva ce nu sunt. Nu oi fi eu mare fiță de director, dar până și eu știu că asta n-are sens. Când ai nevoie de bani, când trebuie să supraviețuiești, apare violenţa.

Singura diferență dintre mine și băieții de la Promise este uniforma pe care o purtăm. Ei o au pe-a lor și eu pe-a mea, dar toţi suntem la fel. Lei într-o junglă, luptând să fie regi.

Doña Gloria

Abuela lui Ramón

Ramón al meu n-a făcut asta.

Când aceste lucruri li se întâmplă băieților ciocolatii, fețele lor apar la televizor și se găsește singura fotografie dintr-o mie care-i face să arate ca niște infractori. Dar dacă asta ar fi adevărat în cazul lui Ramón, atunci ar însemna că nu mi-am cunoscut deloc nepotul.

Dar îl cunosc. În străfundul inimii mele.

Nepotul meu e moale ca aluatul. Nepotul meu e dulce ca mierea. El n-a făcut așa ceva. Se ridică, fără să-i cer, să mă ajute să fac pupusa. Mă întreabă cum se fac toate mâncărurile pe care mi le amintesc din copilărie, fără să-l îndemn. Fiecare copil are visuri până când lumea i le zdrobește. Dar lumea n-a zdrobit încă visurile lui Ramón al meu. Nu, nu încă, deși s-a străduit din cale-afară.

Oamenii au convingerile lor despre cum e să emigrezi. Cred că e ușor să te ridici și să-ţi părăseşti căminul și s-o iei de la capăt într-un loc nou; să înveţi engleza e ușor. Nu este. Să plec din El Salvador și să vin aici a fost un chin. Şi e și mai greu cu un copil mai mare, așa cum era Ramón când am sosit. Ne-am chinuit să învăţăm limba asta, mai ales el. Puteam să văd tensiunea la care era supus, chiar și când era băiețel. Ruşinea. Rușinea se poate transforma în furie.

Da, a fost în detenție. Dar astea sunt întotdeauna niște cuvinte care se răspândesc repede: detenţie, probleme, suspendare. Exmatriculare. Cel care călătorește mai încet este adevărul: arest pentru vânzarea de pupusas la școală. Necazuri pentru că a râs. Suspendare pentru că a vândut alimente fără permisiune. Da, i se spusese să nu facă asta. Așa că a pus la punct

vânzarea la cantină. A găsit o modalitate de a face ceea ce-i plăcea, respectând regulile. Promise spune mereu că acolo răsplătesc inovația.

În locul din care vin eu, oamenii râd, dansează și se îmbrățișează. Aşa este cultura noastră. De ce vrea directorul Moore să-l lipsească de asta?

Vă spun adevărul: m-am gândit mult să-l iau pe Ramón de-acolo. Ramón a devenit foarte încordat în ultima vreme. Băiatul meu dulce, furios aşa cum era unchiul lui. Nu l-a văzut prea des pe unchiul său. Dar l-a văzut destul pe César și cred că Ramón știa că era o cale pe care nu trebuia s-o apuce.

N-a trebuit să-i spun asta niciodată. Pur și simplu știa.

Ceea ce nu l-a împiedicat pe César să se tot țină de capul lui Ramón ca să se alăture și el bandei Dioses del Humo. César trebuie să-și fi dat seama că Dioses n-o să-l lase pe Ramón în pace. Uneori, un lup nu poate să protejeze un alt lup decât dacă sunt împreună într-o haită. În caz contrar, haita se întoarce asupra ta. Dar treaba e că Ramón al meu nu e lup. E un băiat blând! Chiar a trebuit să fiu eu aceea care să-i spună să fie pregătit să se apere împotriva oricui i-ar putea face vreun rău.

Au fost zile în care a fost furios și supărat din cauza școlii. Economiseşte bani pentru un local. Visurile lui nu se potrivesc cu casa asta, nici măcar cu orașul ăsta. Făcea ce avea de făcut pentru a și le împlini. Într-o zi a venit acasă roşu la faţă şi cu lacrimi în ochi. L-am întrebat ce s-a întâmplat și tot ce a spus a fost:

— Moore...

Dar apoi s-a oprit. Mi-a spus că există și aşa destule lucruri pe lume care mă îngrijorează.

De ce nu știu copiii că ei sunt singurul lucru care contează pentru noi? Că toate celelalte griji sunt mici, uşor de îndepărtat? N-am putut scoate nimic de la el, iar acum iată-ne aici.

I-am spus să se apere, indiferent cine i-ar face vreun rău.

Magdalena Peña

Verișoara lui Ramón

Problema, când eşti sora unui băiat ca César, este că toată lumea te tratează ca pe mama lui. De ce nu-l faci să se oprească? De ce nu vorbeşti cu el? Dacă oamenii l-ar cunoaşte pe César așa cum îl cunosc eu, ar ști că a construit o fortăreață în jurul său, cu toate lucrurile care l-au rănit, și nimic pe lume nu-l va face vreodată să iasă din ea înainte de a fi pregătit. Nici mama lui, nici tatăl lui și nici eu. Așa că stau departe de el, ceea ce mă întristează. Dar îi trimit mereu mesaje și-l anunț că sunt alături de el, oricând se va simți gata să vorbească.

Cred că Ramón știe exact cum e asta. În afară de părinţii mei, Ramón e singurul care-l iubește pe César la fel de mult ca mine. El ştie cum e ca un om pe care-l iubești să te rănească profund. Oamenii îl văd pe César și văd şi Dioses del Humo. Când îi privesc pe Dioses, se gândesc la pistoale şi brice. Dar pistoalele și bricele sunt rapide și brutale. Există alte moduri mai lente și mai dureroase prin care poți răni oamenii.

Uneori, Ramón venea acasă târziu, după ce o ajuta pe abuelita la magazin. Întotdeauna purta un tricou negru când nu era la Promise, și era murdar, acoperit cu bucăți mici, uscate, de aluat. Ca să ajungă acasă la el, trebuia să treacă pe lângă locuința noastră și, de obicei, acesta era momentul când el şi César se opreau și stăteau de vorbă, o vreme. Aceea era una dintre rarele ocazii în care puteau să stea cu adevărat, de vorbă, doar ei doi. De obicei, când César discuta cu cineva, ceilalți Dioses erau cu el și asta făcea conversația foarte diferită.

Nopțile acelea sunt unele dintre puţinele momente în care l-am văzut pe César relaxându-se și râzând. Ramón întotdeauna reușea să-l facă să râdă. Uneori, vecinul nostru, Don José, scotea capul pe fereastră și îi chema, şi

râdeau cu toții. Don José ne cunoaște pe toți de mulți ani. Este unul dintre puținii oameni din afara familiei noastre care nu pare să se teamă de César.

Oricât de bine se înţeleg Ramón şi César, s-au certat uneori. Într-o noapte, când m-am apropiat să ascult, César îi tot spunea:

— De ce crezi că aș face ceva să te duc pe căi greșite? Ştiu că ți-e greu! Lasă-mă să te ajut!

Și Ramón doar a clătinat din cap iar și iar până când César a ridicat glasul și a spus:

— Crezi că sunt un tip rău, nu? Crezi că frații mei sunt băieți răi?

Și, în cele din urmă, Ramón a strigat:

— Da! Așa cred!

În noaptea aceea s-au certat. Dar asta a fost înainte ca Moore să-l trimită pe César la închisoare. Vestea s-a răspândit în cartier și, brusc, totul a fost diferit când l-am revăzut pe Ramón. Deja presiunea era prea mare, dar acum s-a creat impresia că s-a ajuns într-o situație fără cale de întoarcere. Don José i-a zis mamei mele că, în ziua în care a fost arestat César, l-a văzut pe Ramón la colț, cu niște Dioses. A spus că părea să-l încurajeze pe Ramón, şi, pentru prima dată, părea că Ramón se simțea în largul lui alături de ei.

Ultimul mesaj pe care l-am primit de la Ramón, cu o zi înainte ca Moore să fie ucis, a fost ăsta:

Ce faci când nu mai ai de ales? Atunci când simţi că toți oamenii în care ar trebui să ai încredere ți-au arătat că nu sunt demni de încrederea ta?

Nici acum nu știu dacă vorbea despre Moore sau despre César.

Nimeni

Elev la Urban Promise

Se zvonește că ucigașul dăduse semne că era gata să izbucnească.

Dar nimeni, niciodată, nu se uită la persoana potrivită. Toți sunt distrași de celelalte zgomote.

Interogatoriul lui Ramón

(Transcriere din ancheta oficială

a lui Ramón)

DETECTIV BO: Spune-ţi numele pentru înregistrare.

RAMÓN: Ramón. Ramón Antonio Torres Zambrano.

DETECTIV BO: Sunt multe nume.

RAMÓN: Da. Presupun, dacă nu sunteţi latino-american.

DETECTIV ASH: Ai fost extrem de cooperant până acum. Apreciem asta. Vrem să ştii că eşti în siguranţă dacă ne spui adevărul.

DETECTIV BO: Indiferent ce ai făcut, putem să te asigurăm că vom avea grijă de tine.

RAMÓN: V-am spus, n-am făcut nimic.

DETECTIV BO: Ramón. Ramón. E în regulă. Suntem de partea ta. Directorul Moore te-a terorizat mult.

DETECTIV ASH: Eu, unul, nu m-aş putea stăpâni dacă cineva ar sta tot timpul în spinarea mea aşa. Probabil aş izbucni.

RAMÓN: Nu l-am ucis pe directorul Moore. Eram în detenţie. N-aş ucide pe nimeni.

DETECTIV BO: Hai să lăsăm gogoşile, puştiule. N-ai ucide pe nimeni? Nu cred că ai ajunge să te amesteci cu alde Dioses del Humo dacă n-ar

fi adevărat.

RAMÓN: Nu fac parte din bandă! Nu vorbi despre lucruri pe care nu le cunoşti.

DETECTIV BO: Hei, calm, calm... Vorbeşti puţin ca vărul tău, gangsterul.

RAMÓN: Nu ştiţi nimic nici despre vărul meu.

DETECTIV ASH: Ştim că are o latură sălbatică, Bo, nu-i aşa?

DETECTIV BO: Cu siguranţă poţi spune asta. Ai grijă ce vorbeşti, copile. Momentan suntem drăguţi amândoi, dar asta se poate schimba oricând. Şi crede-mă, puştiule, nu vrei să se întâmple aşa ceva.

RAMÓN: N-am nimic altceva de spus.

DETECTIV ASH: Uite, hai să ne relaxăm cu toţii, ce părere ai? Te vom proteja. Vrei să te asiguri şi tu că bunica ta e în siguranţă, nu?

RAMÓN: Ce legătură are asta cu abuela?

DETECTIV BO: Nimic... încă. Dar ştii cum e cu Dioses. Nimeni nu e în siguranţă. Dacă află că eşti aici şi vorbeşti cu noi, s-ar putea să-şi facă idei greşite.

RAMÓN: Dar nu vorbesc. Nu spun nimic.

DETECTIV BO: Deci ştii ceva.

RAMÓN: Hah? Mă încurci! Nu mai vorbi cu mine!

DETECTIV ASH: Uite, dacă ne dai ce ne trebuie, putem face o înţelegere cu tine în cazul lui Moore. Să facem în aşa fel încât să ieşi mai devreme ca şi abuela să fie în siguranţă.

RAMÓN: N-am făcut nimic! De ce crede toată lumea că sunt membru al bandei Dioses? N-am făcut nimic alături de ei şi nu i-am făcut nimic lui

Moore! Dispăreți din fața mea!

DETECTIV ASH: Deci nu ți-a păsat că Moore a pus ca vărul tău să fie arestat?

RAMÓN: N-am spus că nu-mi pasă. Și ți-am spus să nu vorbeşti despre vărul meu!

DETECTIV BO: Te-ai enervat din nou! Eşti destul de furios — probabil că şi atunci erai destul de supărat.

RAMÓN: Eram supărat, dar...

DETECTIV ASH: Nu ştiu cum faci tu, Bo, dar eu, când mă enervez, uneori fac lucruri de care, mai târziu, nu sunt mândru.

DETECTIV BO: Ah, şi eu la fel. Erai supărat, Ramón. E omeneşte. Deci ce au spus Dioses del Humo? Ei te-au ajutat să faci rost de armă sau te-ai descurcat singur?

RAMÓN: N-am tras niciodată cu o armă. Nici măcar nu am ținut în mână un pistol!

DETECTIV ASH: Ramón, haide. Mi se pare foarte greu de crezut. În cartierul tău?

RAMÓN: De ce nu mă credeți?!

DETECTIV ASH: Puștiule, un obiect care îți aparține a fost găsit la locul crimei. E timpul să spui adevărul.

RAMÓN: Am fost în detenție!

DETECTIV BO: Putem sta aici toată ziua, Ramón. Și crede-mă, vom afla care e realitatea, indiferent cât timp ne va lua.

CU O ZI ÎNAINTE DE CRIMĂ

Ramón

CAPITOLUL 7

Vinovat

RAMÓN

Bip bip.

Întotdeauna mi se întrerup visele. Pentru că nu dorm bine. În cartierul meu toate nopţile sunt zgomotoase. Poliţie, mașini, ambulanţe, autospeciale de pompieri, mașini care claxonează, elicoptere, tot ce vrei. Niciodată nu e liniște și, cu siguranţă, nu există pace. De fapt, mai multă pace găsesc la școală. La Promise.

Abuela mea a fost foarte fericită când m-a înscris la şcoala aceea. Cu cât mai departe de vărul meu César, cu atât mai bine. Îl iubește la fel de mult ca pe mine, dar în dragostea ei e și multă dezamăgire. Poate dacă el ar fi la fel de apropiat de ea cum sunt eu, dezamăgirea ei ar putea influența deciziile lui César. Știu că eu n-aș putea face, niciodată, nimic care s-o facă să mă privească așa cum se uită la César. În orice caz, suntem o familie. Ea ne iubește pe toți.

Dar eu și abuela am fost întotdeauna mai apropiaţi. Așa a fost să fie, cred. Nu doar pentru faptul că locuim împreună. Dar avem multe în comun. Unde aș fi dacă n-aș găti cu abuela? Toate visurile mele pentru viitor sunt făcute din aluatul de porumb masa.

Dar sunetul alarmei mă trezește exact când cădeam într-un somn profund, distrugându-mi orice șansă de a visa pe ziua de azi. Mă ridic încet pentru că trebuie să mă scutur de frustrarea ce mi se strecoară în oase. În schimb, îmi amintesc de ce trebuie să mă trezesc atât de devreme. Pentru a petrece mai mult timp cu abuela și a o ajuta să pregătească lucrurile pentru magazin. În fiecare dimineaţă o găsesc așteptându-mă în bucătărie, deja pusă pe treabă.

Dar astăzi nu vrea s-o ajut. Mă alungă din bucătărie.

— Nu, nu, nu astăzi, spune ea. Va ploua. Autobuzul tău întârzie întotdeauna când plouă, așa că trebuie să pleci cu cel de dinainte.

— Abuela...

— Du-te, du-te! Nu poți întârzia la școală — s-ar putea să ratezi ceva important!

Abuela privește școala extrem de serios. Ea n-a avut șansa să urmeze o facultate în El Salvador. Vede Promise ca pe o oportunitate pentru mine, una de care ar trebui să profit. Și eu o văd tot așa, cred, în măsura în care o voi putea absolvi.

Adică, nu mă înțelegeți greșit, mă descurc bine la Promise. Dar am auzit de oameni care au fost daţi afară în ultimul an pentru că n-au mai putut face faţă. Uneori mă simt vinovat pentru că îi ascund unele lucruri. Dacă iau un punctaj prost la un examen sau dacă sunt trimis în detenţie. Uneori chiar evit să-i spun despre şedinţele cu părinţii, ca să nu primească rapoarte despre situaţia mea şcolară. Mă doare s-o mint, dar o fac oricum.

De exemplu, i-am spus că întârzii la școală din cauza autobuzului, ceea ce nu-i deloc adevărat. De fapt, uneori cobor în altă staţie și mă plimb prin Adams Morgan, ca să mă uit la viitorul meu restaurant. Adică, acum e doar un vis. Dar atât timp cât văd că vitrina rămâne goală, am sentimentul că mă așteaptă. Așteaptă să termin şcoala. Așteaptă să merg la o școală culinară de top. Așteaptă să-mi transform toate visurile în realitate.

O sărut pe abuela pe obraz, chiar dacă simt că vinovăția îmi strânge stomacul. Pentru că are dreptate — ar trebui să mă duc direct la școală. Dar vitrina mă cheamă. Mă îndrept spre stația de autobuz și senzația de vină începe să se topească, pe măsură ce este înlocuită de entuziasm.

Bip bip bip.

Un autobuz din apropiere, nu al meu, coboară rampa pentru ca un bătrân să poată urca fără prea multe bătăi de cap. Probabil că este un abuelo al cuiva

și are nevoie de ajutor și mi-aș dori să am timp. Scutur din cap ca să scap de bipuri. Atunci aud pe cineva strigându-mi numele.

— Vere, nu m-auzi?

Mi se strânge inima. Cunosc vocea aceea. Dar aici, în piaţetă, ea sună mult diferit de felul în care sună când vorbim doar noi doi, în intimitatea casei noastre.

— Hei, César, spun eu, întorcându-mă spre el.

Se îndreaptă spre mine, cu mâinile în buzunare. Zilele astea nu zâmbește prea mult. Îmi amintesc ce fericit era când eram copii!

— Ar trebui să știi că nu e bine să mă ignori, spune el.

Gura îi zâmbește, dar ochii lui, nu. Știu că vrea să afle adevărul — l-am ignorat? Asta devine vărul meu în timpul zilei — în primul rând şeful bandei Dioses şi abia în al doilea rând vărul meu.

— Nu te-am auzit, spun eu. Eram concentrat să ajung la școală.

— Atunci unde mergi? Stația autobuzului tău nu e în direcţia asta? întreabă el, dând din cap spre josul străzii.

— Ah, fac doar un mic ocol. Vreau să văd ceva.

— O fată?

— Nu, nu o fată.

Vărul meu se uită în jur.

— Mă rog, fii atent, s-a întâmplat ceva zilele trecute și ar putea exista urmări.

Dau din cap. Urăsc faptul că alegerile lui César afectează întreaga familie, dar știu că ar face orice pentru a ne proteja pe toți. Și, vreau să se înțeleagă bine, chiar orice.

Mă studiază și simt cum mi se contractă toți mușchii. Se pregăteşte să-mi ceară asta din nou. Întotdeauna o face.

— Ești singur aici, spune el, încruntat. Ai fi mai în siguranţă cu noi. Trebuie să fii deștept și să vii alături de mine și de Dioses.

— Nu-ți face griji pentru mine, vere. Mă duc doar la școală.

— Tocmai ai spus că nu mergi la școală, spune el, iar ochii îi strălucesc.

— *Merg la școală. Dar mai întâi mă duc în altă parte.*

César se uită la mine, cu ochii îngustaţi, așa cum te uiți la cineva în care nu ai încredere.

— Bine, mă asigur doar că ești OK. Suntem o familie.

Suntem o familie. În multe privințe, César a fost mai degrabă fratele meu mai mare decât vărul meu. Și în acest fel, Magda, sora mai mică a lui César, mi-e ca o soră. Acesta este singurul lucru pe care eu și César îl avem în comun, amândoi suntem foarte protectori cu Magdalena. Odată, i-am spus ei că, după părerea mea, asta face parte din motivul pentru care César îi acceptă în felul în care o face pe Dioses — pentru că el știe că fiecare tip din banda lui ar face orice pentru Magda. Şi la fel aș face și eu.

— Ce ai în geantă? întreabă el.

— Rechizite.

— Miroase a pupusas. Încă le faci?

Simt că mi se aprinde fața. Nu pentru că mi-e rușine să gătesc, mai ales faţă de César. De fapt, gătea şi el cu mine când eram copii. Îi plăcea să facă mai ales dulciuri. Și se și pricepea. Cred că vede gătitul ca pe încă un lucru cu care îmi irosesc timpul în loc să mă alătur lui și bandei Dioses.

— Da, recunosc.

César zâmbește.

— Ai și niște horchata acolo? întreabă el, apucându-mi geanta.

— No jodás![3] Las-o! spun eu, trăgându-mă înapoi.

Când vede că nu glumesc, renunţă. Băieții ca César te respectă când te aperi cu hotărâre. Asta arată că ai tupeu.

— Bine, bine, ai motivele tale, atunci, înțeleg, zice el, și pentru o secundă scurtă pot spune că César pare mândru de mine.

Felul în care mă privește mă face să simt că suntem doar noi doi pe stradă. Numai că durează doar o secundă, pentru că, aici, afară, sunt tot timpul alți ochi care ne privesc.

— Da. De fapt, voi deschide propriul meu local la stradă...

N-am vrut să spun asta cu voce tare. M-am lăsat şi eu păcălit de acest moment de apropiere între noi. Imediat ce cuvintele îmi ies din gură, César izbucneşte în râs.

— Un local? Ca un restaurant, adică?

— Da, spun eu, acum stânjenit. Cândva.

Râde și mai tare. Înainte mă deranja, dar acum sunt obișnuit ca oamenii să râdă de visurile mele. Să-mi împărtășesc visurile oamenilor din jur a fost întotdeauna riscant, pentru că majoritatea oamenilor nu cred în posibilităţile mele. Totuși, venind de la César, mă doare mai tare. Gura mi se încleştează.

— Nu contează, spun eu. Plec.

Dau să mă îndepărtez, dar îmi dau seama că mai am multe de spus, așa că mă întorc.

— Știi, ai putea să ne ajuți, pe mine și pe abuela. Ea are mereu nevoie de ajutor la vânzarea alimentelor. Mă duc la școală și voi învăța cel mai bun mod de a face afaceri...

César mă întrerupe.

— Crezi că mersul la școală te face mai bun decât mine? Care e modul corect de a face afaceri? Pentru că am câteva informații pe care nu ți le dă școala, dar despre care te va învăța strada, că nu există o „cale dreaptă“ pe pământul ăsta. Toată lumea lucrează doar pentru sine. Făcând o școală cumințică, crezi că lumea este bună și că, dacă muncești suficient de mult, toate visurile tale vor deveni realitate.

Clatină din cap.

— Oamenii ca noi nu dețin restaurante, vere. Cunoști pe cineva în preajma noastră cu bani suficienți pentru a cumpăra o clădire? Cu numerar, legal? Da, îi ajutăm pe Doña Elena și Don Marco de la incendiu încoace și pe oricine altcineva din cartier care are nevoie. Dar nu încercăm să fim îngeri. Încercăm doar să ne descurcăm cât mai bine.

Simt că mi se strânge inima. Mă asigur că nu-mi tremură vocea.

— Și cine spune că nu putem deține lucruri, ha? De ce nu crezi că voi avea propriul meu restaurant?

Îmi simt fața mai fierbinte decât niciodată. Îmi e ca un frate mai mare și întotdeauna mă simt ca un băiețel când vorbesc cu César. Dar astăzi parcă sunt un bătrân care încearcă să vorbească rațional cu un alt bătrân — cu toate că fiecare a rămas blocat pe drumul lui.

— Putem, răspunde el. Dar se pare că nu mergând la școală și încercând să ne încadrăm într-un rahat de sistem care, în primul rând, ne urăște. Trebuie să facem împreună eforturi pentru a construi ceva al nostru. Asta e singura alegere pe care ne-o lasă acest sistem.

Înțeleg cuvintele pe care le spune, dar pur și simplu nu sunt de acord. Nu văd viața ca și când nu am avea de ales. Dar, din nou, nu sunt în pielea lui. Poate, pentru el, chiar nu există decât o singură opțiune.

— Dacă îți spui că există o singură cale, atunci asta e tot ce vei vedea, vere. Iar asta este ceva ce-am învățat la școală.

Un Dodge Hellcat roșu rulează pe lângă noi, cu frânele scârțâind. Pentru a doua oară îmi sare inima, dar César pare calm, așa că mă liniştesc. Geamul se coboară și apare Ever, secundul lui César.

— Hei, nebunule, lucrurile s-au pus în mișcare deja.

Privesc spre Ever, dar simt cum ochii lui César ard fixați pe mine. Ever dă din cap în direcția mea și eu îi răspund la fel.

— Putem termina această discuție mai târziu, zice César.

Îmi țin respirația, sperând, cu adevărat, că va exista un mai târziu.

Întotdeauna am privit în altă parte când César și Dioses fac ce fac ei. Am auzit zvonuri despre ce se întâmplă în timpul reglărilor lor de conturi. Știu cum se uită ceilalți Dioses la César — și ce a trebuit să facă vărul meu pentru a câștiga acest respect.

— Da, sigur, ne vedem, spun eu, grăbindu-mă pe stradă.

Încerc să uit ceea ce tocmai s-a întâmplat și să-mi păstrez concentrarea pentru a ajunge la viitorul meu magazin.

Dar când ajung în fața clădirii, rămân trăsnit. În fereastră nu mai există anunţul „De vânzare“. Acum, este un semn pe care scrie „Vândut“. Inima mea se prăbușește. Observ un indicator mai mic, pe ușa din față, și fac un pas ca să-l citesc.

ÎN CURÂND AICI: FUZIUNEA ASIATICO-MEXICANĂ ESTE PE CALE SĂ DEVINĂ REALITATE! ACEST BUCĂTAR DIN SAN FRANCISCO ESTE ENTUZIASMAT DE NOUL SĂU RESTAURANT.

Imaginea arată un tip cu pălărie albă de chef, rânjind și ținând în mână bețișoare chinezești și o coajă crocantă de taco. Asta-i tot ce-mi trebuie pentru ca inima să nu mi se mai scufunde și să înceapă să ardă. Nici măcar nu mă gândisem că eu voi fi cel care va închiria acel loc și-mi voi deschide în el restaurantul mult dorit. Dar... într-un fel, cam așa am făcut! Visurile n-au niciun sens. Mă uit la tipul din imagine. Fuziune asiatico-mexicană.

Dacă mă mai holbez mult, voi sparge dracului vitrina asta cu privirea. Așa că plec de-acolo cât de repede pot.

* * *

Autobuzul meu oprește, îmi scot abonamentul SmarTrip și mă urc, simțindu-mă chiar mai obosit decât înainte. Șoferul autobuzului mormăie ceva și eu schimb direcția spre partea din spate a vehiculului, cu ochii la scaunul pe care îl țintesc. Ceva îmi atrage atenția însă, în timp ce mă îndrept către el — o față cunoscută.

Domnul Reggie.

Este agent de pază la școală și, fără să vreau, aud în cap bip bip bip. De parcă ar fi în stare să-mi dea un punct minus aici, în autobuz. La naiba, probabil că poate. Cu uniforma asta stupidă de la Promise pe care o am pe mine, știu că mă observă. Cum putea ziua asta să fie și mai rea?!

Domnul Reggie și cu mine am avut un conflict, acum ceva timp. Săptămâna trecută, cineva a avut tupeul să mă pârască la el că vând pupusas. Nu mi-a venit să cred.

Așadar, domnul Reggie a trebuit să-mi cerceteze dulapul și să raporteze așa-numita „marfă de contrabandă“ directorului Moore, chiar dacă nu părea că vrea să facă asta. Cumva, Moore exercită un fel de putere asupra profesorilor, încât aceştia fac lucruri în care nici măcar nu cred, doar pentru a-l mulțumi pe Moore. Nu urăsc Promise ca alți copii, dar, uneori, așa ceva poate fi prea mult.

Mă mut în spatele autobuzului, unde domnul Reggie nu se poate uita la mine tot drumul. Scot telefonul și îi scriu Magdei.

Ramón: Tocmai m-am întâlnit cu César în staţia de autobuz.

Magda: Uf. Sunt deja în drum spre școală, altfel m-aș fi rățoit la el să te lase în pace. Îmi pare rău.

Ramón: Ție ți-a spus ceva despre faptul că avem o singură variantă??

Magda: Ha?

Ramón: Nu știu, s-a comportat cam ciudat. Parcă ar fi vrut să-mi vorbească despre ceva, dar n-a avut ocazia. Nu pot spune dacă era de rău sau nu.

Magda: Ei bine, cu el nu se știe niciodată. La tine toate bune? Am auzit că ți-a fost interzis să vinzi pupusas şi alte chestii la şcoală.

Ramón: La naiba, tot ce se întâmplă la Promise se află!! De unde ai auzit despre asta?

Magda: Chiar vrei să știi?

Ramón: Desigur.

Magda: Șobolanul ăla mic, Becca, vorbea despre asta ieri în clasă.

Magda merge la Mercy, şcoala aceea de fete, nu departe de Promise. Elevele de acolo sunt superdeștepte, mai deștepte decât băieții de la Promise. Dar, uneori, se comportă într-un anumit fel, privindu-ne de sus. Desigur, Magda nu e ca toate celelalte fete de la Mercy.

— Nu aici cobori? întreabă cineva, iar eu ridic capul, dându-mi seama că vorbeşte cu mine.

E domnul Reggie, paznicul, stând în picioare la uşa din spate a autobuzului și uitându-se urât la mine.

— Nu chiulești de la școală, nu-i așa?

— N-nu, mă bâlbâi eu.

Presiunea psihologică pe care o exercită asupra mea domnul Reggie, care se holbează la mine, mă face să mă simt agitat. Dacă mă prinde cu aceste pupusas la mine, sunt terminat. Mă trimite în detenție chiar înainte de a ajunge la școală.

Sper că nu va confunda anxietatea mea cu vinovăția.

— Ei bine, asta-i staţia dacă într-adevăr mergi la școală, spune el.

— Merg, spun eu. Cred că doar visam cu ochii deschişi.

— Aha, asta-i problema voastră, copiii zilelor noastre. Întotdeauna pe telefon sau cu capul în nori. Haide, mormăie domnul Reggie, aşteptând să cobor înainte să vină și el. Întotdeauna încercaţi să scăpați cu câte un matrapazlâc.

N-am de ales decât să-l urmez la școală și abuela a avut dreptate — începe să plouă. N-am umbrelă, dar mi-am pus geanta cu cărți deasupra capului, încercând să nu mă ud prea tare. De sub umbrela lui, domnul Reggie aruncă

o privire înapoi, spre mine. Nu-i trece prin cap să-mi ofere şi mie adăpost. Dar de ce-ar face-o?

În momentul în care urcăm scările de la Promise, toarnă cu găleata și ne grăbim să intrăm.

— Du-te direct în sala de clasă, mormăie domnul Reggie, scuturându-şi umbrela. Nu știu de ce-ai vrut să vii la școală mai devreme.

N-are rost să ne certăm. Mă îndrept spre clasă, în timp ce picăturile de ploaie mi se scurg de pe rucsac. Mă uit în spatele meu și văd o dâră de apă. Poate că sunt răutăcios, dar zâmbesc. Mă uit în jur să mă asigur că sunt singur, înainte de a-mi deschide geanta cu cărți. Mă uit înăuntru și constat că rezerva mea de pupusas este OK, în ciuda vremii rele.

Sunt aproape în clasă, când aud pe cineva înjurând. Nu blestemând pe cineva cu voce tare, ci așa cum face abuela mea când nu-și găsește cheile de la mașină. Doar că această persoană înjură în engleză, cu mârâituri joase, dar suficient de tare cât să aud. Merg mai încet, surprins că e cineva aici. Biroul este scufundat în întuneric. Inima îmi cade în gol, crezând că este Moore. Cu siguranţă voi primi un punct penalizare dacă mă vede picurând prin tot holul. Încerc să merg mai repede.

Dar când trec de birou, decanul Hicks iese și fuge drept spre mine.

— Unde-ar trebui să fii? strigă el.

Vocea lui e aproape la fel de puternică precum a lui Moore. Tresar violent.

— De ce ești aici la ora asta?

— Îmi pare rău, domnule, încerc eu să mă scuz. Am luat autobuzul greșit. Domnul Reggie mi-a spus că aş putea merge în...

Urăsc când se întâmplă de-astea. Știu ce vreau să spun. Dar când sunt speriat, parcă toate cuvintele în engleză îmi zboară din cap.

— Unde să mergi? întreabă el.

— Îmm, să merg la... în...

— AȘA?

— Sala de clasă, spun eu.

Atât de simplu. Cum de mi-a dispărut din cap?

— Ei bine, atunci ce cauți aici? întreabă el. Furișându-te pe hol? Primeşti un punct penalizare.

Bip bip bip bip.

Nu cunosc cuvântul furișat. Dar pare a fi unul dintre acele cuvinte care înseamnă ceva tot așa de urât precum sună. Mă face să mă gândesc la spionat. Sau la pândit. Eu nu fac niciunul dintre acele lucruri și simt că mă înfurii. Dar aici nu ai loc să te superi. Doar dau din cap și mă îndepărtez de biroul întunecat.

Afară, ploaia toarnă și face zgomot pe acoperiș, în școala cufundată în liniște. Când mă afund în scaun și-mi dau jos puloverul, tot ce aud este ploaia. Cum tavanul e atât de înalt, pare foarte îndepărtată. Poate mă voi usca, înainte de începerea orelor. Poate voi lucra ceva, sau măcar voi visa cu ochii deschiși, în pace, la restaurantul meu.

Cred că, poate, această zi s-ar putea transforma într-una bună.

---

[3] „Nu glumi!“ — în sp. în orig. (N.t.).

CAPITOLUL 8

Poliția

RAMÓN

După dimineața pe care am avut-o, am simțit puțină speranță când am vândut toate acele pupusas pregătite pentru pentru ziua aceea. Geanta mea era ușoară, buzunarele erau pline și, în afară de faptul că, din cauza ploii, m-am simțit puțin jilav toată ziua, lucrurile mergeau bine. Mă îndrept spre dulapul meu, pun deoparte ce nu-mi trebuie, iau ce am nevoie și ies afară, unde ploaia s-a oprit. Totul e bine până când văd o mașină pe care-o recunosc.

Mașina lui César, argintie și strălucitoare, cu César atârnat pe geam, zâmbindu-mi în timp ce eu cobor treptele de la Promise. De ce-i aici? Creşte în mine un amestec de îngrijorare și uimire. Mă uit în jur după directorul Moore. Printre numeroasele sale reguli se număra și una referitoare la prezența membrilor cunoscuți ai unei bande pe terenul școlii. Întreaga comunitate o ia foarte în serios. Nu credeam să-l revăd atât de curând. César m-a luat acum câteva săptămâni cu mașina și l-am văzut pe Moore remarcând acest lucru, așa că i-am spus să nu mai vină aici. N-aveam nevoie să atrag și mai multă atenție nedorită asupra mea.

— Vere, strigă el în timp ce mă apropii încet de vehicul.

Văd niște tipi uitându-se la mașină, măsurându-ne din ochi pe César și pe mine. Îmi dau seama că ei știu cine este César. Unii dintre ei se uită pur și simplu, alții se încruntă, alții par de-a dreptul înfricoșați. Inima îmi bate ca un ciocan. Sper că Moore nu ne vede.

— Ce cauți aici?

— Am spus că vorbim mai târziu. Cum merg afacerile? Ai vândut toate pupusas?

Dau din cap, dar nu mă mișc să ocolesc mașina pentru a mă urca. El îmi observă ezitarea și zâmbetul îi păleşte.

— Care-i problema?

— Doar... ce cauţi aici, César?

César face o pauză.

— Voiam numai să-mi arăți vitrina, spune el. Locul de vis al micului restaurant despre care vorbeai. Mi-am închipuit că merge mai repede cu maşina decât cu autobuzul.

Las capul în jos și dezamăgirea pentru vânzarea magazinului meu curge prin mine.

— Poate că aveai dreptate. Poate că nu putem deține astfel de lucruri. Localul s-a vândut. Unui tip alb de pe Coasta de Vest.

— Ei bine, despre asta voiam să vorbim, spune el.

Se uită la volan în loc să se uite la mine, aproape încruntat.

— Poate că m-am înșelat. M-am gândit la ce-ai spus. Poate că există şi o altă opțiune pentru tine. Un alt restaurant, știi?

Mă cuprinde o senzație de căldură. César, fratele mai mare pe care nu l-am avut niciodată. El știe întotdeauna ce trebuie să spună atunci când mă aflu într-o situaţie de rahat.

— Desigur.

Zâmbesc, emoționându-mă brusc.

— Hai să mergem în Adams Morgan; putem să ne plimbăm cu mașina prin împrejurimi și să vedem ce altceva este disponibil.

— Sună bine, micuţul meu văr, urcă.

Exact când întind mâna spre ușa vehiculului, aerul se umple de sunetul sirenelor. Luminile roșii și albastre clipesc din toate colţurile. Îmi văd chipul reflectat în al lui César: amândoi șocați, confuzi, speriați.

Trei mașini de poliție trec în viteză pe lângă noi, una la fiecare capăt al mașinii lui César și una chiar în mijloc, oprindu-se așa de aproape, încât aproape i-o zgârie.

— Ţineţi-vă mâinile la vedere! Coborâți din vehicul!

Polițiștii sar din toate mașinile; unii dintre ei chiar au arme. Eu nu cred că oamenii știu cât de înfricoșător e să ai o armă îndreptată spre tine. Este și mai rău când se află în mâinile unui polițist, pentru că, spre deosebire de un jaf sau ceva de genul acesta, știi că persoana în uniformă poate face ce vrea şi nimeni nu va spune nimic. Când arma aceea e îndreptată spre tine, este și mai înfricoșător, pentru că arma aceea nu se supune aceloraşi reguli.

— Jos din mașină! Acum îndepărtaţi-vă! Mâinile pe cap!

Totul se întâmplă atât de repede și, în acelaşi timp, atât de lent. Un polițist îl aruncă pe César la pământ. Altul mă smuceşte într-o parte, târându-mă în sus pe iarba de la Promise. Poliţaii roiesc în maşina lui, căutând prin toate buzunarele și pe sub scaune. César e întins la pământ, cu un genunchi pe spate și o mână care îi lipește fața de beton.

— César, ce se întâmplă?! Dă-mi drumul! César!

Mă zbat în brațele ofițerului.

— Am găsit ceva! strigă unul dintre polițiștii care scotocesc mașina lui César.

Își retrage mâna de pe scaunul pasagerului, ţinând strâns ceva strălucitor, de metal.

Un pistol.

— Nu e al meu! strigă César.

— Mie aşa mi se pare, zice poliţistul al cărui genunchi este în spatele lui César.

Îl împinge pe vărul meu în ceafă, lovindu-i cu putere maxilarul de asfalt. César se zbate şi poliţistul o face din nou. Ar trebui să strig, dar toate cuvintele mi s-au evaporat.

Îmi pun întrebări şi mie şi mă percheziţionează, dar e evident că după César au venit. Nu sunt sigur de unde au ştiut că va fi aici. Îl urmăreau? L-a turnat cineva?

Îi văd că-l transportă pe César în spatele unei dube, cu sânge pe bărbie. Fac un pas tremurător înainte, dar un ofiţer mă împinge înapoi cu ambele braţe.

— Nu-i spune Magdei! strigă César la mine, înainte ca ofiţerii să trântească uşa în urma lui.

Stau să văd cum poliţiştii se îngrămădesc înapoi în maşinile lor. O platformă de tractare opreşte la un moment dat şi ridică maşina lui César. Peste câteva minute, parcă n-ar fi fost niciodată acolo.

Nu-mi pasă cine e prin preajmă să vadă — ochii mi s-au umplut de lacrimi. Dar când mă uit în sus, spre şcoală, văd foarte uşor printre ele. Directorul Moore stă pe trepte, cu braţele încrucişate în dreptul pieptului, dând din cap de parcă ar vrea să spună: Perfect.

ZIUA CRIMEI

Ramón

CAPITOLUL 9

Unii se răzbună

RAMÓN

Mi-am petrecut toată noaptea făcându-mi planuri.

Am stat până târziu să pun totul cap la cap, încercând să-mi concentrez furia strânsă în mine ca un foc de tabără. Abuela chiar m-a ajutat. Patru mâini sunt mai bune decât două, a spus ea. Și avea dreptate. Cu ajutorul ei, am făcut de patru ori mai multe pupusas decât duc de obicei la școală și le-am împachetat pe toate în rucsac, plus încă un sac de prânz, ca supliment.

Cu asta și cu ceea ce poate aduce abuela acasă de la brutăria la care muncește, punând în comun banii cu ai lui tío, ar trebui să putem plăti cauțiunea pentru a-l scoate pe César din închisoare. Abuela nu aprobă ceea ce face César, dar i-am spus tot ce s-a întâmplat, cum directorul Moore a chemat special polițiștii pentru César, când vărul meu nu făcea nimic rău. Abuela critică rareori un profesor sau personalul școlii și chiar și acum a făcut-o strângând din dinți. Dar, cu siguranță, nu-și va lăsa nepotul să stea la închisoare.

Bagajele mele sunt grele de alimente, în timp ce mă îndrept spre stația de autobuz. Astăzi nu mă voi urca în celălalt autobuz, riscând să mă vadă domnul Reggie. Mă trezesc uitându-mă la geamurile fiecărui autobuz care trece. Drumul spre Promise începe să mă transforme într-un paranoic.

Încă stau acolo, fumegând, când cineva mă apucă de umăr, și sunt atât de agitat, încât mă întorc, aruncând plasa cu pupusa și ridicând pumnul.

— Ușor, puștiule, spune tipul care m-a atins, ridicându-și mâinile pentru a-mi arăta că nu vrea să-mi facă vreun rău, dar și încruntându-se pentru a-mi transmite că nu-i bine să mă pun cu el.

— Nu încerc să-ţi fur manualele.

E Ever. Rareori îl văd pe César, la bloc, fără Ever lângă el. E însoţit de alţi trei tipi, toţi uitându-se la mine cu atenţie.

— Am auzit că ai fost acolo ieri, spune Ever. Când l-au ridicat pe César.

Dau din cap, inima bătându-mi cu putere. Ei cred, oare, că a fost vina mea? Abuela m-a învăţat să nu mă sperii de nimeni, dar nu îmi voi închipui că Ever și Dioses sunt oameni în preajma cărora te poți relaxa. Trebuie să fiu mereu atent cu ei. César poate fi intimidant, dar el e familia mea. Ever, însă, nu este. Încep să transpir.

— Am auzit că Moore a sunat la poliţie, spune Ever, clipind.

— De unde-ai auzit? îl întreb.

— Dintr-o mulțime de locuri.

Ridică din umeri. Mă gândesc la toți tipii care au trecut pe lângă mine și pe lângă César, la ieșirea din școală. Nu mi-a dat niciodată prin minte că unii dintre ei ar putea fi deja cu Dioses del Humo. Paranoia mea se accentuează și-mi dau seama că nu e indicat să mint un om cum e Ever.

— Așa este.

Dau din cap.

— Sunt destul de sigur că Moore a fost.

— Moore e o pacoste de ani întregi, spune Jorgito, unul dintre ceilalți tipi. L-a băgat la zdup și pe unchiu-meu. Oamenii ca el se cred polițiști, pentru ei totul este o chestiune de putere.

— Director, polițist, nu contează, spune un tip, al cărui nume nu-l știu.

Are o cicatrice pe față și ochii triști. Ca ai lui César, când privea în urmă de pe bancheta din spatele dubei.

— Ne războim cu oricine.

— De aceea noi doi trebuie să vorbim, zice Ever.

Apoi îmi aruncă o privire care mă hipnotizează. E ca și cum te-ai fi uitat în ochii unui șarpe.

— César a spus că a mai vorbit cu tine să faci parte din Dioses. Ăsta ar putea fi momentul perfect pentru tine. Ești în interior, dacă trebuie să i se întâmple ceva lui Moore... poate că asta ar putea fi considerată o inițiere.

Inima îmi îngheață. Lumea devine deodată foarte zgomotoasă. Autobuzul huruie și se oprește, suflând un nor de fum de eșapament peste noi. Fluturăm cu toţii din mâini ca să alungăm fumul și, când acesta dispare, Ever se uită drept în ochii mei.

— Gândește-te la asta, spune el, privind în jur pentru a se asigura că nu se uită nimeni la noi. Îţi vom da tot ce ai nevoie, doar spune un cuvânt.

Închid ochii. Aproape că-mi aud pulsul în urechi, iar frica și oroarea răsună ca o tobă în inima mea. Totuși chiar sunt interesat de ce spune. Furia, ca un mic foc în stomac, creşte. Ideea de răzbunare.

— Urcă-te în autobuz, continuă Ever, făcând un pas înapoi și anunțându-mă că sunt liber să plec.

În cele din urmă reușesc să mă desprind de privirea lui.

— Să ne spui ce ai hotărât.

— Am... O să te anunţ, răspund eu.

Apoi mă trezesc în autobuz, purtat de-a lungul străzii spre Promise, dar când mă uit pe geamul din spate, Ever încă privește după vehicul. Simt în mine ceva diferit. Ca un vulcan care începe să se agite. Nu știu cât timp îl voi putea împiedica să erupă.

* * *

Mă întâlnesc cu Luis la dulapuri.

— Am încercat să te sun aseară, spune el. Sunt foarte supărat pentru ce i s-a întâmplat lui César. Îmi pare rău. Te simți bine?

Clatin din cap. Luis a fost cel mai bun prieten al meu mult timp... dar a fost ocupat cu baschetul în ultima vreme, iar eu am fost, într-un fel, pe cont propriu, în lumea mea, concentrându-mă asupra viitorului, încercând să-mi țin capul la cutie prin cartier. Dar unii oameni îţi sunt prieteni pe viață, indiferent ce s-ar întâmpla. Și pot spune asta, pentru că, deși tot cartierul meu mă priveşte pieziş, făcând tot felul de presupuneri despre mine şi considerând că sunt la fel ca vărul meu, Luis nu face așa. El știe cine sunt.

Dar eu știu oare cine sunt? Astăzi nu pot scăpa de sentimentul pe care l-am avut când Ever mi-a spus că îmi va da tot ce am nevoie ca să mă răzbun pe directorul Moore. Scânteia aceea scurtă care spunea Da când m-am imaginat ținând un pistol în palmă, ideea de a-l face să-și ceară scuze odată pe omul care a pus să-l aresteze pe vărul meu fără niciun motiv, tipul care urlă mereu la noi, care ne obligă, întotdeauna, să ne cerem scuze și să dăm din colț în colț...

— Vai, ce sunt toate astea? exclamă Luis, aruncând o privire la sacul meu.

Mă scutur de toate gândurile negre despre arme și despre Moore și reuşesc să-i zâmbesc celui mai bun prieten al meu.

— Sunt banii pentru cauțiunea lui César, îi răspund, încercând să par încrezător.

Până acum n-am încercat niciodată să vând atât de mult. Va fi greu, știind că tocmai am avut probleme săptămâna trecută. Dar în momente disperate sunt necesare măsuri disperate și nu-l pot lăsa pe César să stea la închisoare. Tocmai începuserăm să fim sinceri unul cu celălalt. Și acum, pentru prima oară, trebuie să fiu eu vărul cel mare.

— O să ai nevoie de ajutor, spune Luis și știu deja la ce se gândeşte.

Când eşti prieten cu cineva atâta vreme cât am fost eu prieten cu Luis, știi. O să facă așa cum a făcut și altădată: o să vândă cât poate de multe pupusas. E prieten cu sportivii și știu că tipii ăia mănâncă mai mult decât oricine din lumea asta blestemată. Probabil că poate vinde, doar el, cincizeci de bucăţi. Dar nu-l pot lăsa.

— Nu, Luis, spun eu, clătinând din cap. Dacă te vede cineva făcând asta, o încurci şi tu.

— Relaxează-te, spune el. Nu-mi vor face nimic datorită meciului de astăzi. Sunt conştienţi că donatorii vor să-i vadă pe cei mai valoroşi jucători. Probabil că-mi vor da doar un punct de penalizare și au să-mi strice contul. Nu contează. Pot să suport asta. Dă-mi niște pupusas. Și nu uita să treci pe lângă clasa doamnei García — ea este singura căreia nu-i pasă că vinzi. Pun pariu că va și cumpăra câteva.

Are dreptate — cu doamna García merg întotdeauna la sigur. La fel și cu unele dintre bucătăresele de la cantină. Așa că îi dau o treime din marfă și ne despărţim. Va fi o zi stresantă și, aducând atât de multe produse în școală, chiar mă simt ca un dealer. Bip bip bip bip. Deja aud cum îmi scad punctele din cont. Le simt cum se evaporă.

Însă, asta e pentru César. Nu făcea nimic rău. Cine poate spune că nu poliţiștii au plantat arma acolo? Fac din astea tot timpul. Și ce este atât de greșit să vinzi pupusas?

N-avem voie să vorbim, dar găsim întotdeauna o modalitate de a comunica. Unii băieți chiar au un limbaj al semnelor la Promise, pe care îl utilizează din plin. Oricum, se știe că strâng bani pentru cauțiunea lui César și, înainte de a-mi da seama, pupusas zboară din geanta mea. Un copil din cartierul meu cumpără suficient pentru a hrăni o întreagă familie. În sinea mea, mă gândesc dacă nu cumva face parte din Dioses, dar nu întreb. Îi strecor pachetele, iar el îmi dă banii.

Poate mi se pare mie, dar, până la prânz, în toată școala se simte mirosul rețetei secrete a abuelei mele. Și totul merge bine până când tipul acesta,

Victor, își rupe pantalonii în cantină, chiar în timp ce directorul Moore îşi face inspecția.

Victor stătea ca toți ceilalți, dar, când s-a ridicat în picioare, catarama de la centură trebuie să se fi prins cumva, pentru că aud prrrrr chiar cu două rânduri mai încolo. Catarama de la centură cedează și din buzunar îi cade ceva pe podea. Știu deja ce este şi mi se întoarce stomacul pe dos, pentru că Moore trece chiar prin fața lui.

Aude sunetul și capul i se roteşte cu viteză. Văd cum ochii i se îndreaptă spre Victor, pe a cărui față se citește șocul. Nu se poate preface. Moore se repede la el.

— Ce se petrece aici? se răstește el. Cine face pe deșteptul? Mutra ta arată că tu... tu faci pe deșteptul? Indisciplină?

Continuă să-l purice pe Victor și, în tot acest timp, mă rog să nu observe ce e pe podea. Dar apoi Moore amuţeşte. Îl văd privind în jos, cercetând peste ochelari. La dracu'.

E o pupusa ambalată în staniol. Moore se uită la ea o veşnicie, iar apoi ochii lui se îndreaptă spre cantină. Știu că se uită după mine. Și, când mă găsește, se apropie cu viteza fulgerului.

— Crezi că am glumit cu tine când ți-am spus că nu vreau să mai văd de-astea? strigă el. Crezi că sponsorii noștri vor să vadă astfel de rahaturi în școala noastră? Gunoiul ăsta de mâncare stradală? Toată şcoala miroase ca o petrecere de cartier. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce faci. Unde-i geanta aia? Știu că o ai pe undeva...

— Eu... eu...

Dar nu-mi găsesc cuvintele. Engleza mi-a zburat din cap. Spaniola la fel. Tot ce simt e furia. Fierbe în mine.

— Și acum te bâlbâi în fața mea, mă ia el peste picior. Nu știu de ce te-am ținut în școală — chestia asta cu engleza ca limbă secundară nu funcționează prea bine, nu-i aşa? Acum dă-mi asta...

Nu pot vorbi, dar când îl văd întinzându-se pentru a ajunge sub scaunul meu, mă reped să-l opresc, împingându-i mâna și smulgându-i-o din geanta mea. Dar el mă apucă de spatele jachetei și mă trage de pe scaun, dându-mă laoparte. Apoi înșfacă geanta. Încă sunt în ea o grămadă de pupusas. O apleacă și o scutură, ascultând.

— Așa cum mi-am închipuit.

Mă întind din nou, din ce în ce mai furios, dar tipul de lângă mine mă strânge de braț, oprindu-mă. Mă uit cum Moore se îndreaptă spre coșul de gunoi și toată cantina îl urmărește, amuțită. Una câte una, el ia restul de pupusas rămase și le aruncă la gunoi. Vreau să urlu şi să vomit în acelaşi timp. Când termină, ia o sticlă cu suc de la un copil din apropiere și toarnă totul înăuntru. Apoi ia fişicul de bani pe care îi strânsesem din vânzări şi îl bagă în buzunar. Nimeni nu spune vreun cuvânt.

— Ăştia sunt ai mei acum, pentru că vânzarea s-a făcut pe teritoriul școlii. Cât despre tine, spune el, arătând direct spre mine, tocmai ai primit detenție pentru următoarele șase săptămâni. Și dacă îți imaginezi că inițiativa aceea de voluntariat la bucătărie se va mai concretiza vreodată, mută-ți gândul!

Se întoarce la coada la mâncare, unde vreo doi tipi, care fac parte din acest proiect, îl urmăresc din priviri. O văd pe doamna Adams de la bucătărie încruntându-se ca şi cum ar fi vrut ca Moore să cadă mort.

— Asta-i ultima zi pentru această activitate, băieți, strigă el către tipii cu plase de păr. Mulțumiți-i amicului vostru de aici. Bucătarul Ramón, nu? Poate că vei fi bucătar la închisoare, într-o bună zi.

Ia rucsacul și pleacă. După ce pleacă, treptat, oamenii încep să vorbească din nou, liniştiţi. Dar nu și eu. Singurul lucru la care mă pot gândi sunt banii pe care acum nu-i mai am, meniți să-l scoată pe César pe cauțiune. Furia mă cuprinde, luând în stăpânire fiecare parte a corpului meu. Am nevoie s-o direcționez undeva. E timpul să fac ceva cu ea. Mă duc la baie și-mi scot telefonul. Derulez agenda până la numărul lui Ever.

PARTEA A PATRA

Minciuni

După crimă

CAPITOLUL 10

Arest la domiciliu

J.B.

Nu cred că am văzut-o vreodată pe mama plângând în public.

În Benning Terrace trebuie să-ţi controlezi expresia în orice moment și mama mea e profesionistă la acest joc. Întotdeauna blândă, întotdeauna văzându-și doar de treburile sale. Mereu am admirat asta la ea. Dar când ies afară de la interogatoriu, are ochii roșii și nici măcar nu s-a obosit să-și șteargă lacrimile. E de-a dreptul sfâșietor.

— Îţi eliberăm fiul în custodia dumitale, îi spune unul dintre detectivi, cu un glas aparent plin de îngrijorare.

— De ce n-am avut voie să stau cu el? întreabă mama, ignorându-i declaraţia. Fiul meu este minor. Ar trebui să fiu cu el în astfel de situaţii.

— Doamnă, suntem de partea fiului dumitale. Vrem doar să-l ajutăm.

Minciuna mă face să-mi doresc să-i iau pistolul, să i-l pun la tâmplă și să-l fac să-și ceară scuze. Nu pentru că m-a îngrozit când am fost arestat sau pentru că m-a încuiat într-o cameră întunecoasă, cu o singură fereastră. Nici pentru că a ţipat la mine, încercând să mă facă să mărturisesc o crimă pe care n-am comis-o.

Vreau să-l fac să-și ceară scuze pentru că o minte pe mama. Pentru că, deși a avut tupeul de a mă trata așa cum a făcut-o, o priveşte în faţă pe mama și îi spune niște mizerii.

Dar îmi înghit furia și stomacul începe să-mi fiarbă.

Vreau să-i spun mamei adevărul, dar asta va face toată porcăria asta de situaţie şi mai rea. Așa că stau acolo mut, încercând să nu par atât de speriat

pe cât mă simt.

Când mama încheie actele cu poliția, e târziu și abia îmi țin ochii deschiși. Clatin din cap. Sticla rece a geamului mașinii pare o pernă binevenită, după ce am stat atât în camera de interogatoriu şi celula de arest. Dar zgomotul ușii trântite a mașinii mamei mă trezeşte ca o zguduitură.

— J.B., spune ea liniştită, atât de încet, încât abia o aud. Dacă a fost vreodată un moment în care e obligatoriu să fii sincer cu mine, acum e acela. Trebuie să te uiţi în ochii mei.

Fac cum mi se spune. Mă uit în ochii mamei, așteptând să-mi pună întrebarea aceea, dar este prea greu pentru ea.

— N-am făcut-o eu, mamă, spun încet, liniștind-o.

Ea expiră prelung, de parcă și-ar fi ținut respirația de când a ieşit din secţia de poliţie.

— Desigur că n-ai făcut-o tu, iubitule. Bineînțeles că n-ai făcut-o.

Mă cuprinde o ușurare profundă, știind că ea nu crede că eu l-am ucis pe directorul Moore. Cu tot ce s-a întâmplat astăzi — cu sângele încă uscat sub unghii —, sunt bucuros că, uitându-se la mine, încă vede un băiat nevinovat. Sunt nevinovat.

— Știu că relația ta cu directorul Moore a fost complicată, spune ea.

Toată mânia se învârtejeşte din nou în mine. Sentimentele pe care le-am alungat atunci când totul s-a dus naibii.

Am fost atât de furios pe Moore. Nedreptatea pe care mi-a făcut-o luându-mi telefonul și făcându-mă s-o las pe Keyana baltă, distrugându-ne relația. Felul în care s-a postat în fața mea şi m-a prins de guler ca pe un câine pedepsit, făcându-mă de râs în fața unei jumătăți din blestemata aia de școală. Dar n-am vrut niciodată să fie ucis Moore. Nu l-am vrut niciodată mort. Și acum sunt suspect?!

Am văzut destui tipi mergând la închisoare ca să înţeleg că tot ce le trebuie copoilor sunt un motiv, un cadavru şi o armă. Aproape că le au pe toate. Ei pot forţa oamenii să facă mărturisiri şi să se declare vinovaţi doar pentru că acelor oameni le este frică.

Lovitura cu pumnul pe care am tras-o în dulapul meu nu arată, probabil, prea bine. Dar partea cea mai rea din toată situaţia asta este... arma aceea.

Nu mă pot opri să mă gândesc la asta. Evenimentele zilei joacă în mintea mea dezordonat, într-o buclă întortocheată. Nu poate fi o coincidenţă că în ziua în care am găsit o armă la şcoală directorul Moore a fost împuşcat. Un pistol pe care l-am mutat ca să-i păzesc pe alţi oameni, lăsându-mi amprentele pe el! Mă simt ca un idiot.

Trebuie să iau arma aia înapoi şi să-mi dau seama cui a aparţinut, înainte s-o găsească poliţiştii — şi cu amprentele mele peste tot. Asta ar fi, pentru ei, o dovadă convingătoare.

Îmi lipesc pumnul peste gură pentru a împiedica sunetele să iasă afară. Vreau să plâng. În mintea mea e o furtună. Un viitor teribil fulgeră prin capul meu: merg la închisoare, o las pe mama singură, sunt închis până când ea va îmbătrâni. Mi se pune un nod în gât.

Mama virează pe strada următoare.

— J.B., pur şi simplu nu ştiu ce să-ţi spun. Te-am trimis la şcoala aceea ca să nu faci necazuri, dar, cumva, tu tot le găseşti.

Cum să-i spun că, indiferent dacă eu caut necazurile sau nu, mă găsesc ele pe mine? Că, fiind un tânăr de culoare, sunt un magnet pentru belele. Tot ce-am încercat ca să rămân neobservat n-a fost suficient. Mai ales când e prin preajmă cineva ca Moore, care duce cu el problemele ca pe o găleată cu vopsea, gata s-o arunce peste oricine are chef.

Mă gândesc la tipul acela, Solomon, asupra căruia Moore s-a năpustit pentru că nu purta cravată. Sau chiar şi la ceilalţi doi copii care sunt suspecţi, Ramón şi Trey. Se spune că Moore i-a făcut de ruşine şi pe ei în

ziua în care a fost împușcat. La naiba, sunt o sută de tipi la Promise care, probabil, au dorit să-i pună lui Moore un pistol la tâmplă.

Și atunci am avut o revelaţie.

Cineva l-a ucis pe Moore, asta e cert. Dar e la fel de cert că există o groază de oameni care, probabil, voiau să-l vadă mort. Sunt un suspect evident, dar cum ar fi dacă persoana care a făcut-o nu e atât de evident suspectă?

Cel mai bun mod de a-mi îndrepta reputația, poate singurul, ar fi să aflu cine-a făcut-o. Strâng pumnii. Timpul trece. Trebuie să-mi dau seama cine-a făcut asta, înainte ca poliția să înceapă să încerce cu adevărat să adune dovezi împotriva mea.

Mama se uită la mine. Pentru un minut, expresia i se îndulcește.

— Te simţi bine?

— Sunt OK, spun eu.

Dar îmi iese puțin prea repede, prea forțat.

— Vom trece şi peste asta, zice ea.

Sună aproape ca şi cum ar vorbi cu ea însăşi, dar și cu mine, în egală măsură.

— Vom trece şi peste asta.

N-o spun cu voce tare, dar o cred, din adâncul inimii mele: Doamne, sper din tot sufletul. Apoi mă gândesc la altceva. La Keyana.

— Mamă, pot folosi telefonul tău ca să...

Sunt șocat când mă întrerupe cu un râs puternic și sarcastic.

— Băiete, dacă-ţi imaginezi că poți să folosești vreun telefon pentru a suna pe orișicine, ţi-ai ieşit din minţi. Poate n-oi fi tu vreun criminal, dar ești

pedepsit ca naiba, așa că o să stai închis în camera ta, mă auzi? Până la noi ordine.

Nici măcar nu încerc să mă cert cu ea. N-o pot învinovăți. Cel puțin ea nu crede c-am făcut-o eu. Pot doar să sper că şi Keyana simte la fel.

Acasă, mama pare mult mai liniştită, dar îmi dau seama că mintea ei se frământă. Nu numai că a pierdut bani pentru că a trebuit să vină la poliţie, dar probabil că se gândește la toți banii pe care îi va irosi în continuare cu toată această harababură. Din moment ce suntem doar noi doi pe lume, timpul și banii risipiți contează foarte mult.

Același lucru s-a întâmplat cu tatăl meu. Avocați, amenzi, audierile în instanță și toate rahaturile posibile. Cu atât mai multe motive pentru care e nevoie să-mi reabilitez numele. Mama a dus destule greutăţi, multă vreme. Ceva de genul ăsta ar putea s-o zdrobească definitiv. Nu pot îngădui să se întâmple una ca asta.

Ea încălzește plăcinta cu carne care a rămas și o împărțim la masă, mâncând în tăcere. Porţia mea dispare foarte repede — nici nu mi-am dat seama cât de foame îmi era. Şi totuși mă simt pustiu pe dinăuntru. Am senzația că aș putea mânca şi farfuria și tot nu m-ar sătura. Mă cuprinde îngrijorarea.

— Doar că nu știu cum s-a întâmplat asta, spune ea încet. M-am străduit. Cât am putut.

— Nu e vina ta, mamă, îi răspund eu.

Și vreau să adaug: nu e nici vina mea. Dar nu mă pot gândi decât la vocea lui Moore care răsună în jos, pe hol, la Hicks și ochii lui răi. Un punct de penalizare după altul... Contul scăzând mereu. Toate acele detenții. La Promise orice se întâmplă e din vina ta.

— Nu îl urai, nu? întreabă ea.

Se uită drept la mine, cu ochii aproape în lacrimi. Și asta mă doare mai mult decât orice altceva, pentru că, deși crede că sunt nevinovat, îmi dau seama că e îngrozită la gândul că s-ar putea înșela.

Și cel mai rău e că nu știu dacă pot spune nu fără să mint. Din fericire, tot ea vorbește.

— N-ai face așa ceva. Poate fi unul dintre ceilalţi băieți. Nu știu cum își cresc alții copiii. Copii care nu respectă autoritatea...

Plăcinta mi se răsucește în stomac. Ea nu înţelege. Mă holbez la degetele mele, încă zdrobite de la pumnul pe care l-am tras în dulap. Moore s-a uitat la mine de parcă aș fi fost un infractor, pentru că am făcut asta. Eram oare un infractor? Sau eram doar om? La Promise, a-ţi arăta emoțiile este parcă un alt mod de a încălca regulile.

— Ce s-a întâmplat cu degetele tale, J.B.?

M-a văzut uitându-mă și acum privește și ea la mâna mea cu ochii mari.

— Eu... eu... m-am înfuriat și... reușesc să spun.

— Ai lovit pe cineva?

— Nu, doamnă, răspund.

Mă privește prelung în ochi.

— Juri?

— Jur.

Dar chiar în timp ce o spun, nu aud decât imnul școlii:

Noi promitem.

Suntem tinerii de la Urban Promise Prep.

Suntem destinați măreției.

Sunetul acesta îmi bântuie mintea. Sunt oare destinat măreției sau unui lucru mult mai rău?

* * *

Mai târziu sunt în pat, privind în tavan cu luminile stinse. După ce am ajuns acasă, parcă toată energia mi s-a epuizat. Brusc se deschide uşa şi intră mama.

— J.B.? Ești treaz?

— Aproape.

— L-am sunat pe Ross, șeful meu. A spus că, dacă pot veni acum, are câteva ore în plus pentru mine, ca să recuperez ce-am pierdut. Revin dimineaţă.

Mi se strânge inima. Vestea că voi rămâne singur în casă mă face să mă simt mai neînsemnat şi mai izolat decât niciodată.

— Bine, spun.

— Ține minte, ești pedepsit, nu ai voie să ieși din camera ta.

— Da, doamnă.

Casa era deja liniștită, dar, după ce mama pleacă, mă simt ca şi cum aş fi pe o altă planetă — complet mut, complet singur.

Mi-aș dori să fie Keyana aici.

Mă întreb ce zvonuri i-au ajuns la urechi. Mă întreb dacă le crede. E chiar la capătul străzii — poate că se uită pe fereastra prin care am intrat în camera ei și se întreabă ce fac. Dacă sunt bine.

Sau poate că se întreabă cui i-a îngăduit s-o sărute. Şi regretă. Crezând că a ales tipul greșit...

Mă ridic în pat, în capul oaselor. Mama a spus că sunt pedepsit să nu ies din cameră, dar în primul rând nu voia să mă apropii de computer sau de telefonul pe care nu-l am. Și trebuie să vorbesc cu Keyana. Poate îmi va spune ce bârfesc oamenii din cartier, dacă sunt zvonuri care mă pot ajuta să-mi repar reputația.

După aceea nici măcar nu mă mai gândesc la nimic — mă trezesc pur și simplu încălțat și ieșit pe ușă.

CAPITOLUL 11

Suspecți

TREY

Nu m-am gândit niciodată că voi spune asta, dar mă bucur că mama e aici.

A venit de la New York de îndată ce a auzit ce s-a întâmplat şi pare trează — mai trează decât oricând. E greu s-o privești când se droghează, dar, în anumite privințe, e și mai greu s-o vezi trează. Aş dori să fiu cu ea, dar alături de ea există o anxietate permanentă — mereu îmi fac griji că-mi va fi tras covorul de sub picioare. Dar, oricum, mă bucur că e aici, pentru că ar fi fost prea greu să-l înfrunt pe unchiul T de unul singur.

Nu mă va lovi cu ea de față, nu cred. Dar sunt total pedepsit. La fel de bine ușile ar putea fi prinse în șuruburi. Dacă mă duc la baie, el e în hol și se holbează la mine. Merg la bucătărie, el stă chiar acolo, de parcă m-ar fi aşteptat. M-am uitat chiar și pe fereastră și era lângă cutia poștală, cu ochii aţintiți asupra camerei mele. Nu ies nicăieri şi, sincer, e mai bine așa. Pare că, în afara casei, nu găsesc nimic altceva decât necazuri.

Și mai e și avocatul. Un tip care a servit în marină cu unchiul T este la noi în sufragerie, vorbind mereu pe un ton coborât, foșnind documente. Poartă niște pantofi bengoși pentru care aş vrea să-l tachinez, dar știu că nu s-ar cuveni.

Nu mi se cere niciodată să mă alătur acestor conversații. Mama nu spune multe, doar ascultă în liniște. Unchiul T stă acolo cu maxilarul încleștat, preluând toate informaţiile. Nu i-am întrebat despre ce vorbesc. Mi-e frică de ce vor spune. Mi-e frică de ce vor întreba și care va fi răspunsul.

Până acum, singurele cuvinte pe care mi le-a spus unchiul meu au fost:

— Ți-am spus doar. Ţi-am spus doar. După tot ce am făcut pentru tine...

Crede că eu am făcut-o.

Crede că i-am luat arma și l-am ucis pe directorul Moore.

Și partea cea mai rea e că, poate, într-un anumit fel, chiar l-am ucis pe directorul Moore. Dacă altcineva ar fi luat pistolul și ar fi decis că acea zi este ziua perfectă pentru o răfuială? E vina mea că arma era acolo. Ar fi trebuit s-o duc acasă și să suport chinurile la care s-ar fi hotărât să mă supună unchiul T. La Promise, ca acasă, nu e loc de greşeală. Indiferent unde mă duc, sunt vinovat până la proba contrarie.

Unchiul T nu m-a întrebat despre armă, deși nu se poate să nu fi observat că lipsește. O curăță mereu. Dar faptul că n-a adus-o în discuţie înseamnă că-și imaginează că am luat-o intenționat. El poate chiar încearcă să mă protejeze. Prin tăcere.

— Trey, vino încoa’! strigă unchiul T din sufragerie.

Mă ridic de pe pat. Deschid ușa și fiecare mușchi al corpului meu participă la o luptă — o parte din mine vrea să mă ascund sub pat, de parcă aș fi un puști care fuge de baubau. Cealaltă parte vrea să alerge în sufragerie și să-i implore să-mi spună că totul este o mare neînțelegere. În situații grave, de obicei glumeam, dar se pare că, în circumstanțele astea, nu e nimic amuzant. Simt că nu voi mai putea glumi niciodată.

Intru în sufragerie și toți ochii sunt ațintiți asupra mea.

— Trey, o să fiu sincer cu tine, spune avocatul.

Îşi scoate ochelarii și se uită la mine.

— Va fi greu. N-ai niciun alibi.

Simt c-o să mă sufoc.

— Tu ai făcut asta, iubitule? șoptește mama.

Arată ca şi cum n-ar fi plâns încă, dar ar putea să izbucnească în lacrimi în orice clipă. Expresia ei mă face și pe mine să plâng, nu doar din cauza

acestei mizerii, ci din cauza tuturor faptelor care ne-au adus aici. Tot ce se petrecea în Bronx. Pierderea ei. Venirea aici. Mă uit fix în podea.

— Nu! rostesc.

— Poliția încearcă să stabilească o cronologie a crimei, spune avocatul.

Pare trist.

— Și nu prea avem ce să le oferim. Ai fost acolo după ore. Ai fost în apropierea împușcăturii. L-ai amenințat și există martori care au atestat acest lucru. Singurul lucru pe care nu-l au este... arma.

Nu pot să nu observ că unchiul T tresare. Arma. Pistolul unchiului T pe care l-am ascuns în subsolul școlii, cu amprentele mele peste tot. Şi amprentele unchiului T peste tot. Este doar o chestiune de timp înainte ca polițiștii să găsească arma aceea. Trebuie s-o recuperez înaintea lor.

— Totuși nu eram singurul, spun eu repede. Erau acolo încă doi tipi. Unul dintre ei se certase zdravăn cu directorul, mai devreme, chiar în acea zi. Am plecat la baie, cine știe ce-au mai făcut cât am fost eu plecat!

— Ei bine, asta-i problema, se pare că niciunul dintre voi nu poate spune unde se aflau ceilalți la momentul crimei, ceea ce complică lucrurile, zice avocatul.

— Nu poți da întotdeauna vina pe altcineva, mârâie unchiul T. Nu-i va interesa ce ar fi putut să facă altcineva.

— Nu dau vina pe nimeni, strig eu. Spun doar că n-am făcut-o eu!

Unchiul T împinge scaunul înapoi de la masă, iar acesta scârţâie. Mama pune mâna peste pumnul unchiului T și fața acestuia se îmblânzeşte.

Se întoarce spre mine.

— Noi trei avem multe de discutat, zice unchiul meu, mijind ochii la mine. Du-te înapoi în camera ta. O să te chemăm când avem întrebări.

Ies pe hol și mă întorc în camera mea. Mă arunc pe pat, verificându-mi mesajele. Brandon îmi scrisese, o dată sau de două ori, dar apoi, brusc, a întrerupt conversaţia. Am impresia că mama lui i-a interzis să mai comunice cu mine. Am fost eliberat din arest aseară și sunt suspendat de la școală până când se rezolvă toată chestia.

Mi-i imaginez pe Brandon și pe ceilalți băieți stând în clasă în liniște, mergând pe linia albastră, ţinându-și mâinile la spate. Sunt foarte bucuros că nu mă aflu acolo. Faptul că mă aflu în afara școlii Promise îmi ia o greutate de pe piept. Doar că a fost înlocuită cu una nouă, sub forma corpului lui Moore. Din lac în puţ.

Frunzăresc prin rețelele de socializare, încercând să-mi abat cumva atenția. Dar nu găsesc nimic care să mă distragă. Fără să vreau, zăresc ici și acolo mici mențiuni despre ceea ce s-a întâmplat la Promise.

Înțeleg că nu-i plăcea tipul, dar la naiba... să-l ucizi?

I-au arestat pe toți trei. Trebuie să fi fost implicaţi împreună.

Nu, am auzit că unul dintre ei a acționat singur. Că i-a lăsat pe tipii din detenție să pice de fazani.

Mi se răsucesc intestinele când citesc. Toți vin cu propriile concluzii, bazate pe aproape nimic. Sau poate nu chiar pe nimic — la urma urmei, trei dintre noi am fost arestaţi. Desigur, oamenii vor născoci niște aiureli. Dar, pe bune, am văzut un tip stropit cu sânge, J.B. — copoii trebuie să ştie că el a fost, nu eu! Când un tip e ucis și apoi un alt tip fuge plin de sânge, cred că e destul de evident cine-a făcut-o.

Mă întreb ce cred profesorii — mă întreb dacă doamna Hall a auzit despre arestarea mea. A fost una dintre profesoarele mele preferate, înainte de a pleca în concediu de maternitate.

Principalul motiv pentru care o iubeam pe doamna Hall? Este singura profesoară pe care am avut-o vreodată şi pe care am văzut-o ridicând tonul la directorul Moore. Toți ceilalți profesori, chiar și decanul Hicks, erau speriaţi de el. Dar nu și doamna Hall. Ea este micuță de statură în

comparaţie cu directorul, dar am văzut-o odată proptindu-se în faţa lui şi ţipând la el să nu mai fie aşa dobitoc şi să-şi amintească pentru ce a deschis şcoala de la bun început. Îmi aduc aminte că, în timp ce ea spunea toate astea, el doar se uita în pământ.

Mă hotărăsc să văd dacă o pot găsi pe reţelele de socializare — am găsit încă vreo câţiva profesori pe acolo, înainte. Profesorii încearcă întotdeauna să nu fie ostentativi, dar, chiar dacă sunt profesori, sunt totuşi oameni. O găsesc pe doamna Hall în cele din urmă, în reţea, cu postări care datează de vreo zece ani. Cea mai mare parte dintre ele nu sunt publice, dar remarc o fotografie datată acum două săptămâni, cu ea stând la un bar şi ciocnind cu cineva care poartă o tocă de absolvent.

Ochii mi se opresc asupra băuturii din mâna doamnei Hall. Mă face să mă ridic în capul oaselor, pe pat. Nu sunt expert sau ceva, dar sunt destul de sigur că femeile n-ar trebui să bea alcool când sunt însărcinate. Nu pare că ea ar face aşa ceva, în orice caz.

Acum sunt curios, aşa că încep să sap. În ultimele luni nu pomeneşte nimic despre faptul că ar fi însărcinată.

S-ar putea să mintă în privinţa sarcinii? Dar de ce?

Pun telefonul pe pat, gândindu-mă la asta. Nu ştiu de ce-ar minţi. Mă gândesc la felul în care l-a înfruntat pe directorul Moore, în ziua aceea. Doamna Hall este o doamnă atât de drăguţă — ce-a făcut el ca s-o supere atât de rău? Sau ea l-a scos din minţi? A concediat-o? Mă hotărăsc să continui cercetările.

În afara uşii mele, aud vocile joase ale unchiului, mamei şi avocatului. O parte din mine vrea să iasă afară şi să ceară să mă includă şi pe mine în conversaţie — până la urmă e vorba despre viaţa mea. Dar o altă parte din mine vrea să se ascundă, pentru totdeauna, în camera asta.

Indiferent de ce s-a întâmplat cu adevărat, toată lumea crede, deja, că sunt vinovat. Dar ce-i nou în asta? Se pare că, în lumea în care trăim, pe spatele meu scrie, întotdeauna, vinovat.

Doar că de data asta e scris cu sânge.

Nimeni

Elev la Urban Promise

Zvonurile spun că ceea ce este evident nu este întotdeauna vizibil. Uneori durează ceva timp pentru a observa ceva evident — persoana care apasă pe trăgaci nu dispare pur și simplu în întuneric. Ei sunt chiar aici, printre noi, odată ce hotărâm că suntem gata să punem la îndoială tot ceea ce credem că știm. Sunt întotdeauna mai aproape decât ne imaginăm. Se zvonește că persoana care poate ucide știe că te vei uita direct la ea, dar apoi vei continua să cauți.

Zvonurile spun că adevărul nu este întotdeauna gata să fie rostit.

CAPITOLUL 12

Pregătirea

RAMÓN

Stau la masa de lemn din bucătăria noastră cu ochii închişi în timp ce abuela îmi trece, uşor, oul fin, pe toată faţa şi peste gât.

E un ou maroniu, obişnuit, dar abuela l-a spălat cu sare şi lămâie, şi acum îl rostogoleşte şi îmi freacă pielea, efectuând o limpia[4] pentru a patra oară săptămâna asta. Am fost acasă în ultimele patru zile şi, ori de câte ori termină de vândut pupusas, doar asta vrea să facă.

În timp ce îmi dă ocol, îşi mormăie rugăciunile care se contopesc cu bâzâitul neoanelor din bucătărie.

— Padre nuestro que estás en el cielo, santificado sea tu Nombre; venga a nosotros tu Reino...[5]

Ţin ochii închişi când oul îmi ajunge în dreptul inimii. Acolo, abuela are rugăciuni speciale: rugându-se pentru curăţia sufletului meu, pentru înălţarea spiritului meu. Ea se roagă şi se tot roagă şi eu fac la fel; ea cu voce tare şi eu în gând.

Nu mi-am dorit niciodată să se întâmple asta. N-am crezut niciodată că e posibil. Dar iată-ne aici.

După ce m-a luat de la interogatoriul poliţiei, n-a zis nimic. Nici eu n-am zis. Ea a plâns în tăcere şi eu m-am uitat pe geamul maşinii, încercând să găsesc cuvintele potrivite pe care să i le spun. Când am ajuns acasă, mi-am dat seama că nu există cuvinte potrivite. Era doar urâţenia acelei zile şi a zilelor dinaintea ei, iar în spatele tuturor, acel bip bip bip bip al punctelor de penalizare de la Promise, combinat cu pocnetul împuşcăturii. Nu pot să mi-l scot din cap. Şi ei susţin că eu am făcut asta.

Rugăciunile abuelei slăbesc în intensitate și apoi amuțesc și abia atunci deschid ochii. Se uită în jos la ou, de parcă i-ar fi frică de ce a absorbit acesta. Întinde mâna spre castronul de sticlă din apropiere și, cu degete tremurânde, sparge oul înăuntru.

Amândoi ne ținem respirația.

Gălbenușul e pătat cu puncte roșii de sânge, ca niște cheaguri lucioase. Închid ochii, mi se face rău.

Aș vrea să mă pot întoarce. Să dau timpul înapoi. Dar până unde? Pentru a evita incidentul cu Moore care m-a trimis în detenție, n-ar fi trebuit să fac niciodată pupusas. Dar dacă nu le-aș fi făcut niciodată, asta ar însemna că César nu ar fi fost arestat. Pentru ca César să nu fi fost niciodată arestat, n-aș fi putut fi vărul lui mai mic. Și așa mai departe. Cum să fac eu să-mi descolăcesc întreaga viață?

Poate că ar fi trebuit să mă alătur bandei Dioses cu mult timp în urmă — și să abandonez Promise. Abuela ar fi fost foarte dezamăgită, dar nu la fel de dezamăgită ca acum, când vede sânge în gălbenuș.

Ea aruncă totul în closet, trage apa, apoi îl curăță cu sare.

— Ramón, zice ea când se întoarce.

Stă lângă mine și își lipește mâinile de genunchiul meu.

— Știu că nu ai fi putut face asta.

— N-am făcut asta, abuela, eu...

— Nu trebuie să-mi explici. Ştiu cine eşti. Este totuși o mare problemă. E de rău. S-a întâmplat altceva? Ceva cu César? Le-ai spus acelor băieți din Dioses ceva care să-i facă să...

— Nu, zic apăsat, întrerupând-o, înainte ca ea să poată duce întrebarea până la sfârșit.

Nu-i pot spune adevărul. Nu pot să-i spun ce i-am cerut la telefon lui Ever, a doua zi după ce domnul Moore m-a umilit.

Ea se uită, tristă, la mine.

— Nu ai voie să ieşi din casă, spune ea. Mă înţelegi? E periculos să fii departe de casă. Atât poliția, cât și oamenii din cartier împletesc propriile povești. Trebuie să stai departe de toate astea și să ții capul plecat, până când se lămureşte totul. Până când vei fi în siguranță...

Îmi dau seama că nu-mi spune totul. Abuela mea, încercând mereu să mă protejeze. Cu un César dur, aşa cum e el, ea a încercat întotdeauna să mă păstreze pe mine mai blând, mai cuminte. Uneori, se străduia atât de mult, încât mă scotea din minți. Mă întreb, pentru prima dată, ce a simțit César, fiind întotdeauna privit ca băiatul cel rău. Mă gândesc la ochii lui din clipa dinainte ca toată poliția să năvălească la Promise. Atunci nu părea dur sau rău. Era vărul meu pe care îl cunoșteam dintotdeauna.

— Ce este, abuela? o întreb. Ce ai auzit?

Ea scutură din cap. Oricât de frustrat sunt, știu că nu pot zice nimic pentru a o convinge pe abuela să dezvăluie ceea ce vrea să păstreze în sufletul ei.

Întind mâna spre buzunar după peria mea — gest reflex, când simt nevoia să mă relaxez.

Dar peria nu-i acolo. Întotdeauna e acolo. Dar acum nu e pe nicăieri. Nici în rucsacul meu. Nici pe masa de lângă uşă. Şi atunci îmi amintesc. Poliția a găsit-o, cumva, la locul crimei. Nu sunt sigur cum a ajuns peria mea acolo, dar pare a fi, în mare măsură, o capcană. Trebuie să fi fost în geanta mea, când a luat-o Moore.

Abuela mă vede căutând şi plescăie din buze.

— Vino să vezi serialul cu mine, spune ea.

Dar eu abia pot să-mi țin ochii deschiși. Tot acest stres mă stoarce de energie. Ne uităm o vreme, dar apoi îmi spune c-ar trebui să mă odihnesc.

Când ajung în camera mea, primesc un mesaj de la Luis:

Luis: Ești OK?

Ramón: Cred că da. Ce se întâmplă pe la şcoală?

Luis: Frate, e greu de spus. Toată lumea are o teorie proprie.

Ramón: N-am fost eu, frate.

Luis: Știu că n-ai fost tu. Trebuie să fie acel tip, J.B.

Ramón: Nu cred. Eu cred că a fost Trey.

Luis: Nu putea fi Trey. El n-ar face niciodată asta. Dar J.B., el nu vorbeşte cu nimeni. E întotdeauna cel tăcut, nu?

Mă gândesc la asta... „Întotdeauna de vină sunt cei tăcuți.“ Toată şcoala aia afurisită era tăcută. Moore ne-a făcut așa. Oricare dintre noi ar putea fi un ucigaș, când te gândești în felul ăsta. Primesc un alt mesaj înainte de a-i putea răspunde lui Luis. E Magda.

Magda: Ești bine? Aș vrea să pot veni la tine. Dar trebuie să fiu cu ochii pe César după ce Dioses l-au scos pe cauțiune. Are o brățară de gleznă în orice caz — nu se poate duce oriunde.

Ramón: Mă bucur că e acasă. Nu pot să cred că se întâmplă toate astea.

Magda: Ar trebui să auzi ce se vorbește pe la Mercy!

Ramón: Lasă-mă să ghicesc — Becca a încropit un cerc de rugăciune și se roagă pentru sufletele noastre?

Magda: Da. Adică, exact așa. Dar am auzit și alte zvonuri.

Ramón: Ce anume?

Magda: Cunoști un tip pe nume Nico, care lucrează în bucătărie la Promise?

Ramón: Domnul Martinez... ar putea fi el?

Magda: Da, Nico Martinez.

Știu exact la cine se referă — este unul dintre puţinii oameni din bucătărie cu care n-am vorbit niciodată. E rezervat și nu foarte ușor de abordat, dar lucrul care iese cel mai mult în evidenţă la el este tatuajul său Dioses.

Ramón: Îl cunosc pe tip. Cred că a crescut aici, are un tatuaj cu Humo.

Magda: Da. Oamenii spun că el ar fi făcut-o ca răzbunare pentru faza cu César.

Las telefonul pe pat și mă frec la ochi. Doamne sfinte. Sunt prea multe lucruri ca să le mai ţin socoteala. Le-am spus băieţilor să stea la locul lor. M-am gândit să-i întreb dacă ei i-au făcut ceva lui Moore, dar nu i-am întrebat. Acum îmi dau seama că ar fi putut face asta oricum. Dacă aveau pe cineva în interior, totul capătă sens.

Abuela vrea să ţin capul la cutie și să stau departe de orice belea, dar dacă acela care a făcut asta procedează pe dos? Probabil că merge prin lume de parcă ar fi nevinovat, în timp ce eu mă ascund aici de parcă aș fi vinovat. Oricine a făcut-o, pun pariu că polițiștii n-au găsit vreun obiect ce îi aparţinea la locul crimei, ca în cazul meu. Absurd.

Le scriu un mesaj lui Luis și Magdei.

Ramón: Ne putem întâlni mâine? Am nevoie de ajutor să-mi fac ordine în gânduri.

Magda: Ești sigur că abuela va fi de acord cu asta?

Ramón: Va fi OK. Putem să ne întâlnim în timp ce ea e la magazin.

Luis: Unde vrei să ne întâlnim?

Magda: Și de ce?

Ramón: Nu pot să stau degeaba și să aștept să fiu găsit vinovat.

Luis: Ai un plan?

Ramón: Aproape. Ne vedem mâine. La 5:30. La mine acasă.

---

[4] Ritual de origine aztecă, prin care se curăță trupul și sufletul și se alungă energiile negative (N.t.).

[5] Tatăl Nostru care ești în Ceruri, sfințească-se numele Tău, vie Împărăția Ta... (N.t.).

Doña Gloria

Mă rog fiecărui sfânt de care am auzit vreodată. Aprind o duzină de lumânări. Ar trebui să tai varza pentru curtido[6], dar tot ce pot face este să mă rog.

Eu știu că nepotul meu nu e o astfel de persoană, chiar dacă alții sunt gata să-i lipească fotografia din arest pe toți pereții. Spun povești despre el ca şi cum ar fi mort, ca și cum adevărul ar trebui pictat mai interesant, în culori stridente.

Cu ani în urmă, poate aș fi dat vina pe César. Știu că sunt câţiva care asta vor face, oricum. Şi mulți îl vor învinovăți pe Ramón, indiferent ce s-ar întâmpla... la urma urmei, și-ar putea aminti de vechiul Ramón; cel care era așa furios, încât a făcut o gaură cu pumnul în peretele primului nostru apartament. La 13 ani, aflat într-o țară nouă, unde oamenii se încruntau când el încerca să bâlbâie câteva cuvinte într-o limbă necunoscută. Frustrarea s-a transformat în furie și furia l-ar fi consumat dacă n-ar fi început să gătească alături de mine... ocupându-şi mâinile, liniştindu-şi spiritul. Acum văd nedreptatea lumii întorcându-se împotriva băiatului mânios pe care-l cunoșteam. Mă umple de frică și tristețe.

Dar nu sunt vinovată. Caut să înțeleg. Ultima limpia mi-a arătat adevărul: că sufletul curat şi bun al nepotului meu cel mai mic e injectat cu sânge, o mie de tăieturi minuscule care sângerează, și asta de la umblatul printr-o lume ca aceasta și poate chiar printr-o școală ca Promise. Nu sângele lui Moore era în acel castron, ci al nepotului meu.

În fiecare zi în care ne trimitem copiii în lume, ei pățesc o mie de răni minuscule. Şi nicio purificare din lume nu poate curăța asta, pentru că rana este deschisă.

Așa că acum, când mă gândesc cine ce a făcut, când și cui, mă gândesc automat la răni. Cine e cel mai rănit? Cine a fost rănit de omul care acum e mort? Cine a făcut o mie de tăieturi mici? Cine a tras glonțul care a ucis?

Era o rană a mândriei? Singura mândrie pe care nepotul meu a avut-o vreodată este aceea de a face cu mâinile lui ceva care să-i hrănească semenii. O astfel de inimă nu poartă soiul de orgoliu care poate duce la luarea vieții cuiva.

Cel puțin asta îmi spun eu.

Când pun deoparte lumânările, când scot masa[7] și queso[8], văd corespondența de pe masă. Toate facturile pe care trebuie să le plătim, pe care le vor plăti aceste pupusas, despre care nepotul meu speră să plătească și pentru visurile lui. Și printre toate acestea sunt și cărți poștale strălucitoare de la Promise Prep, solicitând donații, cerându-ne să participăm la licitația anuală, anunțând noi sponsorizări, bani care curg în școală și din afara ei, făcând-o mai mare și mai luminoasă. Mai bună, spun ei, pentru nepotul meu.

Vreau doar ca nepotul meu să crească și să strălucească. Vreau să iasă la lumină.

---

[6] Salată de varză din El Salvador (N.t.).

[7] Aluat de porumb, folosit la gătit în America Latină (N.t.).

[8] Brânză (N.t.).

CAPITOLUL 13

Trădătoarea

TREY

N-ar trebui să ies din casă, dar au trecut cinci zile de când nu mai merg la școală și m-am închis în locuință. Am renunţat la scotocitul prin rețelele sociale; asta mă făcea să mă simt mai rău. Urăsc faptul că minciunile se răspândesc mai repede decât adevărul.

Acum parcă toţi se cred niște blestemaţi de polițiști: fac scenarii, croind comploturi elaborate care au ca bază planurile mele de a-l ucide pe directorul Moore. De ce nimeni nu-și dedică toată această energie creativă, nu știu... construirii unei teorii care spune că n-am făcut-o? Şi mai nasol este că n-am primit niciun semn de la Brandon. Știu că, probabil, e din cauza mamei lui, dar sunt blocat în casă asaltat de vise urâte, iar tovărășia unchiului T înrăutățește totul. Cel puţin o am pe mama. Deocamdată.

Uneori, în trecut, făceam plimbări lungi pentru a-mi limpezi mintea. Aș da orice să fac asta acum. Și, cu cât mă gândesc mai mult la acest lucru, cu atât pare mai puțin ridicol. Rocky nu e departe și nu voi merge nicăieri în altă parte, după aceea. Doar până acolo și înapoi. Asta, plus o ţigară, va fi suficient pentru a-mi pune gândurile în ordine.

Mă strecor pe fereastră înainte să apuc să mă răzgândesc și, evident, mersul pe jos și sentimentul de libertate ajută imediat. Îmi pun gluga pe cap, ca să nu fiu ușor de recunoscut, și merg repede, dar e plăcut să fiu afară. Se întunecă și asta mă ajută, de asemenea. Poate n-ar trebui. Dar umbrele sunt liniștitoare.

În dreptul magazinului mixt aud voci ridicate. La început încremenesc, crezând că se îndreaptă spre mine. Dar oamenii se ceartă și, deși mama îmi spune mereu să mă țin departe de dramele altora, încetinesc, aruncând o privire piezișă pe sub glugă.

Aproape că mă împiedic.

E doamna Hall.

Și se ceartă cu detectivul Bo.

Îmi sare inima din piept, dar instinctele preiau controlul și mă ascund în spatele unui tomberon din apropiere, vocile răsunând cu ecou, în timp ce ei se îndreaptă spre mașină.

— N-ai alte piste? Îţi spun eu, niciunul dintre băieţii ăştia n-a făcut aşa ceva, strigă doamna Hall.

— Știi că trebuie să fiu foarte atent cu...

— Bo, sunt eu! Trebuie să-mi vorbești despre asta! Miza e prea mare!

— Cunoști regulile, Carla! Nu arată bine. Sunt lucruri pe care trebuie să le iau în considerare...

— Tocmai asta îți cer, să le iei în considerare! protestează ea.

Mă hazardez să arunc o privire peste marginea tomberonului și îi zăresc silueta minionă fluturându-și brațele. Cu siguranță nu pare însărcinată — au trecut luni bune. N-ar trebui să aibă măcar puțină burtă? Sau, dacă ar fi născut, de ce nu avea poze cu copilul pe rețelele de socializare?

— Carla, Carla, spune detectivul Bo, coborând vocea, încât abia îl mai aud. Nu există alți suspecți în acest moment, dar există un angajat la Promise cu antecedente penale. Nico Nu-Ştiu-Cum. Lucrează la cantină. Poate voi urmări pista asta...

Vocea lui scade, îndepărtându-se, și îmi încordez auzul pentru câteva minute, înainte să risc să mai trag o dată cu ochiul. Mă uit exact la timp ca să văd că doamna Hall îl îmbrățișează, sărutându-l pe obraz. E soțul ei? Cum se poate ca profesoara mea preferată, cea care mereu părea să mă înțeleagă — să ne înțeleagă pe toți —, să fie căsătorită cu genul de tip care face și spune rahaturile pe care le-a tot debitat în timpul interogatoriului

meu? Stomacul mi se umple cu un sentiment de groază. Trebuie să plec de-aici.

Dacă mă vede Bo, sunt terminat... și nu pot suporta s-o văd pe doamna Hall în relații prietenoase cu acel tip. Poate că nu știu cine este nici doamna Hall. Se pare că e o trădătoare.

Iau autobuzul spre casă, ca să ajung mai repede. Nu mai am chef să fumez nicio ţigară de la Rocky. Cu fiecare secundă care trece, în capul meu crește o idee. Pe rețelele de socializare, oamenii au tot vorbit despre felul cum, în cantină, i-am strigat lui Moore: „Te omor“. De aceea se crede că eu sunt ucigașul. Ce prostie am făcut! Pentru asta am fost reținut, evident.

Dar acum, după ce i-am auzit pe doamna Hall și pe detectivul Bo, mă gândesc: cine altcineva a mai fost persecutat pe nedrept de Moore? Cine altcineva s-ar fi putut lua în colț cu el? Ce angajat al școlii are antecedente penale?

Știu că toți profesorii se conectează la un program de calculator pentru a urmări suspendările băieților de la Promise și punctele de penalizare și toate cele. Dacă aș avea acces la acest program, le-aş putea vedea și eu pe astea — și poate aș vedea cine altcineva a mai avut vreo problemă cu Moore în săptămâna crimei.

*** * ***

Acasă, mă plimb prin camera mea. Cine mă poate introduce în sistem? Doi băieți pe care-i cunosc lucrează în birou: Solomon și un băiat liniştit, un dominican. Cred că-l cheamă Omar. N-am cum să-l întreb pe Solomon — el mă urăște din răsputeri. Nu poate să-mi suporte nici glumele. Bănuiesc că nu-și dă seama că eu glumesc cu toată lumea. Totul e o distracție. M-ar raporta în secunda următoare dacă i-aș cere să mă introducă în sistem, dar la Omar ar putea fi mai ușor de ajuns. Poate își amintește că i-am împrumutat o curea, odată.

Dar înainte de a-i scrie lui Omar, îmi scotocesc memoria și, deodată, îmi amintesc că, la un moment dat, am ajutat-o pe doamna Hall cu computerul — tehnologia n-a fost niciodată punctul ei forte. Avea parola scrisă pe dosul unei note lipite pe birou. Aș putea încerca să piratez sistemul fără niciun ajutor. Care era oare codul de acces?

Încerc CarlaHall și când asta nu funcţionează, HallCarla. Apoi adaug 123 la sfârşitul ambelor. Nimic. Dar numerele îmi saltă prin memorie; au existat cu siguranţă numere. Numărul de telefon? Nu! Numărul clasei!

CarlaHall222

Nu. Stai.

HallCarla222

Și chiar asta e. Am intrat.

Încerc să-mi stăpânesc entuziasmul și emoţiile. Apoi încep explorarea bazei de date. Îmi ia puțin să mă obișnuiesc cu interfața, dar orice aplicație pentru rețelele de socializare e mai complicată decât ce văd aici. Nu e de mirare că adulţii trebuie să se chinuie cu deprinderea rețelelor sociale. Trec direct la dosarele de disciplină și parcurg tot personalul de la Promise: profesori, îngrijitori, toată lumea. Sunt o mulţime de informaţii, dar, odată ce-am înțeles despre ce e vorba, e ușor să deschid fiecare fișier și apoi să-l derulez în jos până la același capitol: caziere.

Detectivul Bo avea dreptate — sunt câţiva oameni cu cazier judiciar.

Antrenorul Robinson este unul dintre aceștia — știam despre el și despre trecutul lui. Vorbea mereu despre viața lui anterioară, folosind-o pentru a ne

avertiza pe mine și pe ceilalți băieți să rămânem pe drumul cel drept și îngust. Dar nici nu clipesc la vederea datelor lui — era la meciul din sala de sport când a avut loc crima. Nu putea fi el. În plus, n-ar fi făcut niciodată aşa ceva.

Dar mai e un tip, domnul Martinez, care lucrează la cantină. Îl cunosc după față. Marcat drept infractor în dosar. La naiba. Nu mă pot opri să mă gândesc că aș putea fi eu în locul lui. Cum să-l judec, știind cu ce mă confrunt eu însumi? Dar pentru că nu știu nimic altceva despre el, îmi înregistrez în minte numele și chipul său. Mi-ar plăcea să arăt cu degetul spre altcineva, dar tot ce știu este că n-am fost eu și trebuie să demonstrez asta.

Trec din evidențele personalului la cele ale elevilor... uitându-mă la oricine a fost în detenție în ultimele treizeci de zile. Dar nici n-am nevoie de o perioadă atât de mare. Trebuie să văd doar săptămâna trecută.

Văd numele meu, desigur. Și o grămadă de nume ale altor tipi pentru chestii ca încălcarea regulilor de purtare a uniformei și vorbitul în clasă. Rahaturi neînsemnate. Văd şi celelalte persoane anchetate: Ramón și J.B. Notele din baza de date sunt oarecum ridicole. La J.B. scrie altercație fizică, distrugere a proprietăţii școlii, se recomandă exmatricularea. La Ramón scrie: deţinere de articole de contrabandă, limbaj vulgar, insubordonare. De ce totul sună aşa de... extrem? Nici nu vreau să citesc ce scrie în dreptul meu. Sunt toate numele noastre, noi toți cei care am fost în arest în acea zi groaznică. Dar mai e un nume care apare pe lista de detenție:

Solomon.

— Stai așa, șoptesc. Stai așa puțin...!

Solomon: limbaj vulgar, conduită nepotrivită. Și chiar de-acolo, din fişierul lui, aflu că Solomon trebuia să fie în detenție în acea zi, la fel ca mine, J.B. și Ramón. Dar el, cu siguranță, n-a fost acolo. Deci unde dracu' a fost? Nu știu, dar o să aflu. Și știu și cum.

Keyana Glenn

Când J.B. apare la fereastra mea, aruncând în ea cu capace de sticle, mă simt aproape ca și cum aş vedea o fantomă, chiar dacă Moore este cel care-a murit.

Tot ce s-a întâmplat pare desprins dintr-un film prost, în care nimeni n-are încredere în nimeni și ucigașul își tot schimbă chipul. Am sperat că J.B. e nevinovat, dar mi-e greu să am încredere în oameni, mai ales în băieţi. Îţi vor zâmbi în faţă și apoi vor deveni altcineva de îndată ce te uiți în altă parte.

Dar imediat ce văd chipul lui J.B., îmi dau seama că e fără îndoială nevinovat. Mă uit în jos prin fereastră și chiar și în întuneric îi zăresc sufletul strălucindu-i în ochi.

— Pot să vin sus? șoptește el, suficient de tare ca să-l aud.

Dau din cap, cu respirația tăiată.

Eu și J.B. avem multe în comun, dar unul dintre lucrurile importante e că oamenii cred despre noi că ne cunosc bazându-se pe felul în care arătăm. Pentru unii oameni arată intimidant, deci asta înseamnă că-l distribuie automat în rolul personajului negativ din filmul acela prost despre care vorbeam. Şi eu? Oamenii mă văd — neagră, drăguță, deșteaptă — și consideră că sunt o persoană ale cărei sentimente nu contează. Ca și cum aș fi făcută din oțel și ei ar putea face ce vor din mine.

Când J.B. urcă în camera mea, se uită la mine, cu ochii lui calzi, căprui, iar eu, fără să par dramatică, mi-aș dori să mă topesc direct în ei.

Îl îmbrățișez, mă îmbrățișează și el și rămânem lipiți unul de celălalt mult timp, înainte să-l aud șoptind:

— Am nevoie de ajutorul tău.

Încuviinţez. Dar apoi el se retrage din îmbrăţişare.

— Însă mai întâi trebuie să te privesc.

Şi aşa face. La început mă simt stânjenită, cu el stând în picioare şi tot uitându-se la mine, dar privirea din ochii lui e ca una dintre acele lumini speciale de deasupra plantelor. Simt cum cresc şi mă deschid. Când mă sărută, mi se pare că fiecare parte din mine înfloreşte.

* * *

— Mi-a fost dor de chipul tău, spune el mai târziu, când stăm în patul meu şi-mi lipesc faţa de gâtul lui. Şi de vocea ta.

— Te joci cu mine, îl tachinez eu.

— Nicio joacă, spune el, serios. Eşti cu totul specială pentru mine.

Nici nu ştiu ce să zic la asta — îmi simt inima prea plină. Aşa că mă lipesc şi mai tare de gâtul lui şi îi spun:

— De ce ai nevoie de ajutorul meu?

— Ca să-mi reabilitez numele.

Înghit în sec.

— Se aude că mai sunt doi suspecţi, reuşesc să articulez.

— Sunt. Nu ştiu cine a apăsat pe trăgaci, dar trebuie să aflu.

Interesul mi se aprinde.

J.B. nu știe asta — nimeni nu știe —, dar eu vreau să devin avocată. Nu genul care bagă oamenii în închisoare, ci genul care îi împiedică să intre acolo. Vreau să-i apăr. Fără să știe, J.B. a apelat la persoana potrivită.

— Desigur, îi spun.

Și vorbesc serios.

Mulți oameni nu-și dau seama că pentru a fi avocat este nevoie să depui muncă de detectiv. Să pui întrebările potrivite oamenilor potriviți, la momentul potrivit. Așa că, atunci când J.B. părăsește casa mea, mă apuc de treabă.

Nu învăț la Promise, evident, dar cunosc o grămadă de fete care au frați, iubiți și veri acolo. Și fetele sunt cele care ştiu totul. Oamenii se comportă ca și cum asta s-ar datora doar bârfelor, ceea ce e o prostie. Toată lumea știe că tipii sunt cei mai mari bârfitori din lume, deci nu-i vorba despre așa ceva.

Fetele trebuie să observe totul. Mai ales cele ca mine. E un mecanism de supraviețuire. Așa ne menținem capul deasupra apei, într-o lume atât de incredibil de periculoasă pentru noi. Observăm totul, estimăm posibilele amenințări și înregistrăm toate informațiile în memorie.

* * *

A doua zi, când ajung la școală, am o listă lungă de oameni cu care trebuie să vorbesc. Keisha, care o cunoaște pe Kendall, care iese cu Bryan, care merge la Promise. Jasmine, al cărei frate joacă baschet cu Brandon și Trey. Alexis, al cărei iubit a fost dat afară de la Promise pentru note proaste. Unele dintre indicii par a fi niște fundături, dar unele sunt fire roșii călăuzitoare. Iau notițe despre tot ce aud. Primesc numere de telefon. Notez date. Toate astea în timp ce sunt atentă și la lecţii, pentru că nu-mi bat joc de notele mele.

Totuși, având în vedere că J.B. nu are telefon, există un singur mod în care pot vorbi cu el despre tot ce-am aflat.

CAPITOLUL 14

Omar

J.B.

Nu am crezut niciodată despre Keyana că e genul de persoană care mai lipseşte de la școală, dar e cu totul altceva să știu că nu chiuleşte pur și simplu — ci chiuleşte ca să-și petreacă timpul cu mine. Și, după atâtea zile în care am fost mai mult singur, cu mama care vine și pleacă, lucrând în schimburi suplimentare la spital, s-o văd pe Keyana apărând la ușa mea e ca și cum aș simți soarele pe spate în luna ianuarie.

La început e timidă la mine în casă, iar eu mă asigur că rămânem numai în camera de zi, ca să nu se emoționeze sau să creadă că încerc s-o presez cumva. Încă nu-mi vine să cred că e iubita mea. Mă întrebam dacă va mai dori să fie, după tot ce s-a întâmplat, dar ea continuă să mă privească cu ochii aceia care spun că simte exact la fel ca mine.

Ne așezăm pe canapea și ne privim un minut. Sentimentul de a fi aici, unul lângă altul, pare diferit. Ea chiar a făcut asta — a venit să mă ajute. Mă crede. Cel puțin suficient cât să se afle aici.

— Mă bucur c-ai venit, spun, brusc, pentru a rupe tăcerea.

Mă lupt cu tentaţia de a o săruta, în timp ce ea se uită la mine, cu buzele acelea frumoase ale ei.

— Și mie îmi pare bine, răspunde ea. Nu te-aș lăsa baltă, să ştii.

— În parte, de aceea am venit noaptea trecută, răspund eu. Voiam să ştii că mă gândeam la tine. Că nu te-am părăsit. Știu că asta ai crezut la meci. Când, de fapt, eu... ştii tu.

— Vreau să spun, n-am mai crezut că m-ai părăsit din momentul în care te-au ridicat polițiștii, spune ea, privind în jos, la covor. Dar adevărul e că asta am crezut înainte...

— A fost din cauza lui Moore, spun eu furios. Aş fi fost acolo dacă n-ar fi fost maniacul ăla.

Strânge din buze şi face ochii mari. Dar privește mai departe în jos.

— Se pare că voi toţi aţi avut conflicte cu el, spune ea încet.

Strâng din dinți.

— De-aia toată povestea asta e atât de nasoală. Pentru că toți am avut. După ce-a făcut în ziua aceea... l-am urât. Dar n-aș ucide pe nimeni. De aceea am venit la tine acasă. Pentru că nu pot face asta singur. Am nevoie de cineva care să mă creadă.

Ea tace și inima îmi cade în gol.

— Tu mă crezi, nu-i așa?

— Da, spune ea încet. Dar am câteva întrebări.

— Știu, zic. La fel și eu. Dar cred că știu cum să găsesc răspunsurile. Cineva a adus un pistol la școală, în ziua aceea. Trebuie să-mi dau seama cine.

Ochii Keyanei se măresc.

— Poftim! De unde ştii?

— L-am găsit în baia de la subsolul școlii.

Keyana sare de pe scaun.

— Ai spus cuiva de la școală atunci când l-ai găsit?

— Nu.

— De ce nu ai spus?

— Pentru ca oamenii să creadă că sunt vreun turnător? Asta-i ca o condamnare la moarte. Și, cu siguranță, nu le pot spune polițiștilor în acest moment.

Keyana își înclină capul pe o parte.

— De ce?

Eu tac.

— Mi-a fost teamă că îl va folosi cineva, așa că l-am mutat. Mi-am lăsat atunci amprentele pe el.

Keyana tace prelung. Cred că se va ridica și va pleca, dar ea nu se clintește.

— Unde l-ai mutat? întreabă, în şoaptă.

— Într-un panou din tavan, la subsol.

— Trebuie să mergem să verificăm ce e cu arma aia, dar să lăsăm să treacă ceva timp. Probabil că poliţiştii supraveghează locul.

— Bine, şi între timp? întreb.

— Ei bine, mă gândeam la ce-ai zis tu noaptea trecută, spune ea, concentrată.

Se lasă pe spate pe canapea.

— Și am început să întreb în jur. Pentru că trebuie să ne dăm seama exact cine a făcut asta. Nu doar pentru a-ţi salva reputația, dar și pentru ca polițiștii să nu poată folosi toată povestea asta ca scuză pentru hărțuirea tuturor negrilor sau mulatrilor care le ies în cale.

De aceea îmi place Keyana — pentru că e al naibii de deşteaptă.

— Să întrebi în jur... pe cine? mă interesez.

— Pe toată lumea. Cum ar fi pe fata asta, Rachel, care e la școală cu mine. Fratele ei merge la Promise și e convinsă că tipul acela, Ramón, a făcut-o. Tu-l cunoști?

Ridic din umeri.

— Nu-l cunosc pe tip. Tot ce știu este că face pupusas și sunt al naibii de bune.

Mă lovește un gând.

— Stai puţin. L-am văzut îndreptându-se spre baia unde era arma. Nu cred că a găsit-o, dar nici nu e exclus.

— Este. Rachel a spus că e posibil să facă parte dintr-o bandă. Eu nu ştiu. Ție ce-ți spune instinctul?

O privesc pe Keyana în ochi.

— Trey.

— Da?

Își strecoară mâna în poșetă și scoate telefonul.

— Toată lumea are o teorie, așa cum probabil ai observat. Dar unii oameni au mai multe informații decât alţii. Lucruri pe care le-au văzut și auzit. Așa că am început să fac o listă și să iau notiţe. Și, dintre toţi, Trey pare cel mai probabil suspect.

— Pot să văd?

Îmi întinde telefonul și mă uit la notițele pe care le-a scris. A făcut toate acestea în doar două zile, de când am fost la fereastra ei. E senzațional.

LISTA SUSPECȚILOR

Trey: N-a fost în detenţie când trebuia să fie. Alţi elevi l-au văzut ameninţându-l pe Moore, mai devreme, în ziua aceea. A spus că-l va ucide.

Ramón: Moore l-a reclamat pe vărul său la poliţie, cu o zi înainte să fie ucis. Zvonurile spun că Ramón a vorbit cu Dioses del Humo în aceeaşi zi.

Omar: Puşti ciudat, ultima persoană văzută cu Moore.

Ridic privirea de pe listă.

— Omar?! zic, ridicând vocea. Cine-a spus asta?

Keyana strânge din ochi, încercând să-şi amintească.

— Sunt destul de sigură că am auzit asta de la o fată al cărei frate lucrează în birourile de la Promise. Un tip pe nume Sal? Solomon?

— Solomon, spun eu, surprins. Îl cunosc. El crede că Omar l-a ucis pe directorul Moore?!

— Nu, sora lui spune că ea e convinsă că a fost Trey, dar că Omar a fost ultima persoană pe care a văzut-o cu Moore. Am notat-o mai mult ca fapt divers. Dar cred că este cu atât mai bine cu cât sunt mai mulţi suspecţi.

Era ciudat că nu auzisem de Omar şi Moore. Omar era un copil tăcut, ceea ce prezintă nişte avantaje în vremuri ca astea. Sunt sigur că nimeni de la Promise nu l-ar putea considera, vreodată, criminal pe Omar.

— Trebuie să aflu mai multe despre asta. I-aş putea trimite un mesaj lui Solomon, mă ofer eu.

Dar speranţele mele pălesc.

— La naiba, n-am telefon. Nu am nici măcar numărul lui.

— I-aș putea da un mesaj surorii lui. Dar îi cunoști numele de utilizator din rețea sau ceva de genul ăsta? Ar merge mai repede.

Mă ridic din nou în capul oaselor.

— Da, e în computer. Îi trimiţi un mesaj?

Ea e deja acolo. Nici măcar nu trebuie să-i spun adresa de e-mail... tastează Solomon Bekele și iată-l, a apărut deja. Îi trimite un mesaj rapid:

Încerc să demonstrez că J.B. este nevinovat. El spune că eşti un tip OK. Poți să mă ajuți?

— Bine, zice ea. Acum, cât aşteptăm, să ne uităm la ceilalţi suspecți.

Ne așezăm mai aproape, umăr la umăr, uitându-ne la lista de pe telefonul ei. Știu că ar trebui să mă concentrez asupra cazului, dar fata asta miroase atât de bine! Mă face să vreau să închid ochii și să-i tot inspir aroma.

Se pare că și ea simte la fel. Se sprijină puțin de trupul meu și-şi întoarce fața spre mine. Pare absurd să mă gândesc la altceva, deși sunt acuzat de crimă, dar Keyana este o fată deosebită.

— Stai, spune Keyana, entuziasmată, îndepărtându-se brusc. A răspuns Solomon!

Sunt aproape dezamăgit. Dar îmi păstrez capul pe umeri. Asta e important acum.

Keyana deschide rapid mesajul.

Sunt gata să ajut. J.B. e mişto. Ce pot să fac?

Ea zâmbește. La naiba, sunt norocos s-o am de partea mea.

Keyana scrie: Am auzit că lucrezi la administrație? Ai văzut ceva?

Așteptăm cu nerăbdare să apară răspunsul lui.

Stai, trebuie să mă duc jos. Omar lucrează și el aici și nu vreau să vadă.

— Ce știi despre acest Omar?

— Foarte liniștit. L-am văzut filmând diverse lucruri pentru școală.

Apare un mesaj de la Solomon.

— Ah, la naiba, uite, spune Keyana, încântată.

Solomon a trimis două imagini — jurnalul vizitatorilor birourilor administrative din ziua crimei. Nu e foarte lung, dar există încă destul de multe nume de verificat.

— Recunoşti pe cineva? întreabă ea, încruntându-se concentrată.

Scanez lista, sărind peste numele care par a fi ale părinților, pentru că le cunosc pe cele de familie.

Apoi ochii mi se lipesc de un nume pe care-l recunosc.

— Doamna Hall. E profesoara mea preferată, dar nu lucrează anul acesta, spun eu.

Mă gândesc că am văzut-o cumpărând vin de la Mariano, dar nu e genul care ar putea ucide pe cineva.

— Am văzut-o cu o zi înainte de crimă și mi-a spus că, în ziua aceea, se întâlnise cu Moore. Părea uşor agitată. E ciudat că a revenit a doua zi, dar poate că a vrut doar să continue discuția.

— Interesant. Sună dubios. Să n-o eliminăm încă, dar mai e cineva care crezi că ar putea fi un suspect viabil?

— Stanley Ennis, spun eu.

— Cine e ăsta?

— Un bogătaș, zic încruntându-mă. Vine mereu la meciuri. Se pare că donează bani școlii. Îi face plăcere să-și vadă numele gravat pe tot felul de plachete. Unul dintre acei tipi cărora le place, cu adevărat, să se simtă salvatori. Părea mereu amabil, dar mă făcea să mă simt ciudat, știi? Genul de tip alb care trebuie să se umfle cât mai mult în pene când se află în preajma băieților de culoare. Chiar dacă sunt copii. El și Moore se contraziceau mult și des. Dar nu ştiu ce să zic. Eu n-am făcut sport la Promise și el este în mod special pasionat de sporturi.

— Solomon face sport? spune ea, pregătindu-se să tasteze.

— Nu, din câte ştiu eu.

— Cunoști pe cineva cu care am putea vorbi?

Fac o pauză, gândindu-mă. Apoi îmi vine în minte.

— N-o să-ți placă asta.

— Ce anume?

— Trey. El l-ar putea cunoaște pe Ennis.

— Trey?! Tipul despre care mulți cred că a comis, de fapt, crima? Tipul pe care și eu îl cred vinovat?

— Știu, știu, dar poate ne convingem că nu Trey este de vină și apoi îl întrebăm despre Ennis.

Se uită la mine, nehotărâtă.

— Ai spus că trebuie să luăm în considerare toate pistele, nu? spun eu, înghiontind-o.

— Da...

Oftează.

— Atunci, hai să-l cercetăm.

CAPITOLUL 15

Îngerii

TREY

Să mă strecor afară din nou prezintă un dublu risc, dar unchiul T are niște drumuri de făcut, iar eu trebuie să mă ocup de asta. Nu m-am gândit la altceva de când m-am logat de pe contul doamnei Hall în baza de date a școlii. Trebuie să vorbesc cu Solomon.

Uneori, eu și câțiva băieți din echipă ne jucăm cu mingea la Centrul de recreere Turkey Thicket. Este unul dintre puținele locuri din oraș cu teren acoperit. Îl văd aproape întotdeauna pe Solomon jucând fotbal, așa că voi începe de-acolo.

Din fericire pentru el, nu mă duc acolo să mă iau de el, căci, dacă aș fi făcut-o, ar fi dat de naiba. În schimb, când ajung în parc, rămân pe margine, privind terenul, încercând să nu fiu văzut.

Prea târziu.

În momentul când îl observ pe Solomon, prietenii lui mă remarcă și ei pe mine. Unul sau doi dintre ei sunt la Promise și îi văd că devin agitați. Ei îi atrag atenția lui Solomon, iar acesta, când mă vede, încremenește.

— Frate, vino puțin, vreau doar să vorbesc cu tine! îl chem eu.

La început nu se clintește.

— Îmi iroșești timpul, omule, nimeni nu încearcă să-ți facă nimic rău.

Se târăște spre mine, parcă împotriva voinței sale, temându-se să nu pară un derbedeu.

— Care-i treaba?

— Unde ai fost în ziua aceea, frate?

Încerc să nu vorbesc ca un polițist. Dar chiar trebuie să știu.

— Când?

— În ziua în care a murit. În ziua în care Moore a fost ucis. Trebuia să fii în detenţie cu noi. Dar am fost doar eu, J.B și Ramón. Deci tu unde erai?

Solomon aruncă o privire peste umăr și face un pas spre mine.

— De unde știi asta? zice el, privindu-mă fix în ochi. Și de ce-ţi pasă?

— De ce-mi pasă? Cum adică, de ce-mi pasă? Pentru că sunt suspect în crima asta, de-aia! Și dacă n-am fost eu — şi n-am fost eu —, atunci trebuie să aflu cine a fost, înainte să fiu scos din joc.

Mă holbez la el, ca să-l intimidez.

— Mă gândesc că poate ai fost tu.

Se uită la mine cu o mutră care-mi spune că până în acel moment a fost convins că eu sunt făptașul. Probabil doar pentru că îi e frică pentru că-l pot băga în bucluc, dat fiind că nu mă cunoaște cu adevărat. Oricine mă cunoaște știe că sunt nevinovat.

— Doar pentru că n-am fost în detenție nu înseamnă că l-am omorât eu, ce mama dracului! zice el.

— Ei bine, atunci unde-ai fost? Ai măcar un alibi?

— Nu sunt obligat să-ţi spun nimic. Eu...

— Omule, dacă nu-mi spui mie...! N-ai nimic de ascuns, nu-i aşa?

— Decanul Hicks a zis că pot sorta nişte hârtii în biroul lui, spune el repede. I-am spus că nu-mi place să fiu în detenție cu tine, așa că a zis că aş putea lucra la el în birou. Bine?! Acum eşti fericit?

Mă uit la el, simțindu-mă brusc vinovat. Am crezut că știe că de obicei glumesc doar. Dar se pare că puștiul ăsta a ajuns să simtă că nici măcar nu poate să stea în aceeaşi cameră cu mine. Ăsta-i un sentiment nasol. Dar trebuie să mă concentrez asupra chestiunii mai importante.

— Bine, îi răspund. Ai fost în biroul lui. Deci el e alibiul tău.

— Da. A fost acolo, cu mine, până când a primit un mesaj de la oamenii de la pază, care îl rugau să verifice nu știu ce situaţie, așa că a plecat. Dar am făcut tot felul de liste pe computer și toate au data trecută pe ele. Poţi să-ți dai seama și de asta, dacă ți-ai dat seama că trebuia să fiu în detenție.

Se uită la mine de parcă ar vrea să se ia la bătaie cu mine, dar știu că, de fapt, nu vrea.

— Trebuia să întreb, frate, spun eu.

Nu speram să fie el autorul crimei sau ceva de genul ăsta, dar îmi închipuiam că-mi va putea oferi un amănunt care să mă disculpe pe mine.

— Eu măcar am întrebat! Ştiu că răspândeşti tot felul de zvonuri. Am văzut postarea ta pe de pe Insta despre echipa de baschet care joacă în închisoare. Crezi că e amuzant?

Pare jenat, dar şi furios, așa că ripostează:

— Oricum, îţi pierzi timpul! Dacă ai fi deștept, ai vorbi cu tipul acela, Ramón. Da, la început am crezut că tu ai făcut-o, dar apoi am auzit că au găsit un obiect de-ale lui Ramón la locul crimei. Trebuie să vorbești cu el. Sau, la naiba, cu Omar. L-am văzut plecând din biroul lui Moore, în ziua aceea. I-am spus asta și celuilalt tip, J.B. Nu veni la mine ca și cum aș fi făcut ceva — n-am fost eu.

Apoi se răsuceşte și se întoarce la tovarăşii lui de fotbal. Se uită cu toţii la mine, în timp ce ies de pe teren.

Ce porcărie! Nici măcar n-am crezut că puștiul ăla, Ramón, este o posibilitate. Părea mereu așa de cuminte. Dar cine știe ce s-a întâmplat când

am plecat din detenție, în ziua aceea? Și Omar?! Asta nici măcar nu pare credibil.

Mă întorc acasă, simțindu-mă și mai rău decât atunci când am plecat. Mă urc înapoi pe fereastra mea, dar sunt șocat să descopăr că dormitorul nu e gol. Mă împiedic și cad cu capul pe podea.

Mama stă pe patul meu cu mâinile în poală.

— Mama! Ce naiba! M-ai speriat de moarte!

— Ai grijă cum vorbeşti, spune ea blând și nu prea convingător.

Mă studiază, iar ochii ei par obosiți și triști.

— Cum te descurci?

Nici măcar nu mă întreabă unde-am fost, nu spune nimic despre faptul că am încălcat regulile unchiului T.

— Nici eu nu prea știu, mamă, spun eu.

Abia îndrăznesc să mă uit la ea. Mă trântesc pe pat și-mi acopăr ochii cu un braţ.

— Alege două senzații, zice ea.

Mi se strânge inima. Îmi spunea asta când mă supăram, pe vremea când noi doi încă locuiam împreună. În copilărie hiperventilam, nici măcar nu mai puteam să respir. După ce-am mai crescut, în loc să hiperventilez, am început să mă închid în mine. Mut ca piatra. Fără să mai simt nimic. Dar acum, auzind-o rostind acele trei cuvinte, mi se accelerează respirația.

— Alege două, repetă ea, încet.

Încerc să mă concentrez asupra lucrurilor care se întâmplă înăuntrul meu. E atât de greu când totul e ca o furtună!

— Frică, șoptesc eu. Și dezamăgire.

— Înțeleg frica, spune ea. Dar de ce ești dezamăgit?

— Simt... că totul îmi scapă printre degete. Toate speranțele și visurile mele. Îmi scapă singurul lucru la care mă pricep. Meciul acela ar fi putut schimba totul în viața mea. Bănuiesc că a și făcut-o, într-un fel — în cel mai rău fel posibil. Totul din cauza tipului ăluia.

— Ce altceva? întreabă ea.

Chiar și atunci când avea perioade nasoale, ea mă împingea să merg înainte. Întotdeauna își dădea seama când ascundeam ceva.

— Și presupun... Cred... Presupun că sunt dezamăgit de... unchiul T. De Brandon, cel mai bun prieten al meu. De doamna Hall. Toți acești oameni care, se presupune, ar trebui să-mi fie alături şi ei pur și simplu... nu sunt.

— Şi nici eu.

— Ha?

— Nici eu. Și eu ar fi trebuit să te sprijin. Și n-am făcut-o.

— Nu e vina ta, mamă, mormăi eu de sub braţul cu care mi-am acoperit ochii. Ai și tu treburile tale.

— Tu eşti singura mea treabă, spune ea. Uită-te la mine, Trey.

Îmi ia ceva timp să-mi fac curaj să-mi mișc brațul, dar când o fac, ea se apropie puțin. Iar când mă uit în ochii ei, zâmbește; un zâmbet trist.

— Îmi pare rău că se întâmplă asta, zice ea. Aș vrea să pot schimba multe, multe lucruri.

— Lucrurile sunt aşa cum sunt, mormăi eu.

— Nu, nu-i aşa, spune ea și rămân surprins când vocea îi devine mai puternică.

De când e aici, la unchiul T, a fost doar tăcută și cuminte.

— N-o să acceptăm situația asta stând cu mâinile în sân, OK?

— Spune-i asta unchiului T, răspund eu. Probabil că nu așteaptă decât verdictul de vinovăție.

— Când a plecat, mai devreme, se ducea la o întâlnire pentru a discuta cu un alt avocat, spune ea încet. Cineva care nu te crede deja vinovat. Și nu uita, încă n-ai fost acuzat de nimic. Vom continua să ne rugăm și să ne facem prieteni. Mă rog îngerilor pentru rezolvare și ar trebui s-o faci și tu.

N-o spun cu voce tare, dar mă gândesc: Ce îngeri se îngrijesc de mine? Tot ce am sunt niște oameni, care mă fac să par dracul în persoană.

— Cred că telefonul tău clipeşte, rostește ea, schimbându-şi poziţia.

Trage telefonul meu de sub piciorul ei și mi-l întinde.

— Da, a clipit toată ziua, spun, în timp ce îmi verific mesajele. Toată lumea trăncănește în legătură cu povestea asta despre Moore.

Când ajung la capătul mesajelor, văd unul primit de la un nume pe care nu-l cunosc. O fată pe nume Keyana.

Încercăm să ne dăm seama cine a comis, de fapt, crima asta, spune mesajul. Vrei să te implici? Ne întâlnim la Meridian într-o oră.

Mă uit la mesaj, cu ochii holbați. Dau un clic pe profilul Keyanei și descopăr o postare cu ELIBERAȚI-L pe J.B. pe pagina ei. Exact persoana cu care aveam nevoie să vorbesc, de vreme ce acum știu de la Solomon că și el pune întrebări. Mama se uită peste umărul meu.

— Îngeri, așa cum ziceam, șoptește ea.

— Unchiul T a zis că nu pot ieși din casă, murmur eu, uitându-mă în continuare la mesaj.

Parcă aș căuta o scuză. Dar apoi ezit: şi dacă e o cursă?

— Ei bine, deja ai încălcat regulile o dată, spune ea cu un mic zâmbet poznaș. Vom merge împreună. Unchiul tău poate da vina pe mine dacă vrea.

— Ar putea fi periculos, mamă.

Ea îşi îngustează ochii.

— Băiete, cine este mama aici? Pune-ți pantofii.

CAPITOLUL 16

Transferul

RAMÓN

Ar trebui să mă întâlnesc cu Magda şi cu Luis în curând, dar, mai întâi, am altceva de făcut. Nu i-am spus Magdei pentru că ştiu că s-ar supăra, dar în mine creşte o senzaţie care seamănă cu scânteia dinaintea unui incendiu. O grămadă de flăcări mici, adunându-se într-o mare vâlvătaie. Și se întinde din ce în ce mai mult. Mânie, frică, resentimente, încerc să înghit totul. Dar rămân fără spaţiu în interior.

Ever merge chiar înaintea mea. L-am urmărit în afara cartierului nostru. Nu-mi pot scoate din minte ziua crimei. M-am dus la baie furios și l-am sunat pe Ever. I-am spus că nu voi avea banii pentru cauţiunea vărului meu, din cauza a ceea ce mi-a făcut Moore. El mi-a zis să nu-mi fac griji. A spus că banda va plăti cauţiunea și Moore va primi ceea ce merită.

Ce a vrut să spună cu asta? Trebuia să aflu.

Ever trece de un colţ și eu rămân la câţiva metri în urma lui. Din spatele unui tufiș, arunc o privire spre adresa la care merge: strada Bosetti numărul 314. O notez în telefon.

Când ajunge la uşă, cu spatele la mine, încep să mă apropii. Nu ştiu ce caut. Dacă mă vede? Mi-ar face oare vreun rău? Ar încerca să mă omoare? Dar instinctul îmi spune că acela e cel mai potrivit loc din care pot începe să caut răspunsuri, așa că am ales să-l urmăresc.

Inima îmi bate cu putere când mă gândesc că trebuie să-l înfrunt pe Ever. Mă uit în jur, la feţele de pe stradă, având grijă să nu mă observe niciun alt membru Dioses. Dacă se află că-l urmăream pe Ever, ar putea părea suspect.

Când mă apropii de clădire, văd un tip care iese să-l întâmpine pe Ever. E plin de tatuaje. Mai ales tatuaje specifice bandei Dioses. Se întorc să privească în josul străzii și mă ascund în spatele unui copac. Închid ochii de parcă asta m-ar putea face nevăzut. Și, chiar dacă ce fac acum e departe de a fi un joc, îmi amintește de „v-ați ascunselea“, un joc pe care-l jucam cu César.

Arunc o privire de după copac pentru a încerca să-l văd pe Ever și ceea ce zăresc mă face să transpir instantaneu.

Domnul Martinez.

Domnul Martinez, sau Nico, după cum ne-a zis să-i spunem, e un tip mai tânăr care lucrează în bucătăria de la Promise. Nu poate fi cu mult mai în vârstă decât César. Este unul dintre puținii membri ai personalului de la Promise care se trag din El Salvador, deci am simțit întotdeauna un soi de legătură cu el. Nico era tăcut. Ochi serioși, față serioasă. Sigur că era intimidant, dar m-aș fi gândit că a renunțat cu ani în urmă la viața de gangster. Sau poate că nu?

Trebuie să văd mai bine ce se petrece, dar e riscant. Încerc să merg cât mai aproape de magazine, ca să pot, la nevoie, să sar într-unul dintre ele, ca să nu mă dibuie Ever. Dar apoi, când ei doi ocolesc clădirea și ajung la aleea de alături, îi urmez, aruncând o privire de după colț.

Ever scoate un plic bombat din buzunarul blugilor și i-l strecoară domnului Martinez. Am mai văzut schimburi de genul ăsta și n-am nicio îndoială că în plic sunt împachetați bani. Nico îi ia și intră în clădire, prin ușa din spate. Ever porneşte înapoi pe acelaşi drum, iar eu îl urmez, ascunzându-mă după un alt copac.

Asta a fost ciudat.

Îl urmăresc pe Ever cum se îndreaptă spre intersecție, unde o face la stânga și dispare din raza mea vizuală. După plecarea lui, mă întorc la imobilul din strada Bosetti numărul 314. Când ajung acolo, văd că este un restaurant numit El Rincón, care aparține unui salvadorian.

Mi se pune un nod în gât, tot focul mi se răspândește prin piept. Mă gândesc la abuela mea și cum m-aș simți să fiu departe de ea dacă voi merge la închisoare — şi totul fiindcă altcineva a ucis un om pe care îl uram și m-a lăsat pe mine să par vinovat. Din câte știu, ar fi putut fi Nico Martinez. A avut prilejul şi motivul. Și acum primeşte un fel de răsplată de la Ever? Mi se părea o pistă bună de urmat, dar trebuia să aflu mai multe înainte de a le spune Magdei și lui Luis.

Schimbare de planuri

Magda, Ramón, Luis

Magda: Ne întâlnim la 5:30?

Ramón: Da, și am câteva informații.

Luis: Voi fi acolo. Ce informaţii?

Ramón: Prefer să nu le trimit prin mesaj.

Luis: Jason Bourne, al naibii ce ești! Îmi place. Venim la tine acasă, nu, Ramón?

Ramón: Mă gândeam că ar trebui să ne întâlnim în parc. Dioses forfotesc în jur, tot timpul. Nu vreau să fie pe lângă noi când vorbim. Ultimul lucru de care am nevoie e să fiţi și voi amestecaţi în tărășenia asta.

Magda: Just. Ce să-i spun lui César?

Ramón: Nimic, deocamdată. Am de gând să vorbesc cu el între patru ochi. Pur şi simplu încă nu ştiu ce să-i spun.

Luis: Care parc?

Ramón: Meridian.

Luis: Perfect, ne vedem atunci.

Magda: ...aduci pupusas, nu?

Ramón: desigur

Luis: URA!

DISCURSUL DOAMNEI FORD,

MEMBRĂ A CONGRESULUI

Rareori vedem un caz care să afecteze atât de multe aspecte ale comunităţii noastre. Un erou pentru mulți, un slujitor dedicat acelora dintre noi care au cea mai multă nevoie de o mână de ajutor, pierderea directorului Kenneth Moore este una care reverberează în tot orașul, și nu vom înceta să cerem dreptate.

Acest caz este în plină desfășurare, iar eu voi urmări îndeaproape progresul anchetei. Decanul Wilson Hicks ne-a informat că, din păcate, nu s-a găsit nimic în filmările camerelor de supraveghere ale școlii, dar înțeleg că unele e-mailuri incriminatoare, expediate de un anonim, vor fi făcute publice astăzi, ceea ce va ajuta la ghidarea cursului acestei investigaţii. Sperăm că cineva va recunoaște ceva din aceste e-mailuri — informații, vreun fel de exprimare — pentru a ajuta poliția la descoperirea criminalului.

În lumina acestui fapt, pe ecran veți vedea un număr de telefon direct, care poate fi apelat în cazul în care cineva recunoaște orice informație din e-mailuri, după ce ele vor fi publicate. Între timp, voi lucra îndeaproape cu ceilalți reprezentanți ai Congresului, în parteneriat cu consiliul școlar, pentru elaborarea unei noi legislații cu privire la agenţii de pază din școli, a căror prezență va putea preveni, în viitor, acest gen de evenimente teribile...

Noapte bună, vere

Ramón: Vere...

César: ?

Ramón: Nu vreau să merg la închisoare.

César:...

Ramón: N-ai nimic de spus? Te fac de ruşine?

César: Cum ar putea să-mi fie ruşine cu tine?

Ramón: Nu ştiu.

César: Cum?

Ramón: Ți-a spus Ever?

César: ?

Ramón: Ce i-am spus să facă. Sau să nu facă.

César: Da, am auzit.

Ramón: Îmi pare rău. Eu nu sunt ca voi.

César: Nu mi-am dorit niciodată viaţa asta pentru tine. Doar siguranța ta.

Ramón: Vrei să spui că nu l-ai vrut pe Moore mort?

César: N-am spus asta. Noapte bună, vere.

CAPITOLUL 17

Încredere

RAMÓN

Stau în foișorul din centrul parcului, așteptându-i pe Magda și Luis. Obișnuiam să venim aici când eram mai mici. Este în afara teritoriului Dioses, dar și al altor bande, așa că este un loc sigur de pierdut vremea sau de hoinărit.

Totuși nu pot să nu mă uit peste umăr la fiecare câteva secunde, ca şi cum Ever sau Nico ar putea să mă tragă de mânecă în orice moment.

Mă simt cam prost că mă aflu în parc când ar trebui să fiu în casă. Îmi pot imagina doar cât de dezamăgită ar fi abuela dacă ar afla că mă furișez afară. Dar nu pot să stau și să aștept să fiu găsit vinovat.

Parcul este gol, cu excepția mea și a siluetelor unui tip și unei fete care-și fac drum spre mine, prin iarbă. Luis și Magda vin să mă ajute, așa cum au promis.

Dar pe măsură ce se apropie, văd că nu sunt Luis și Magda. Fata este prea scundă și tipul e prea înalt. Mult prea înalt.

Púchica[9]. E el. J.B. Williamson. N-o cunosc pe fată, dar ea m-a văzut deja și-l ghiontește pe J.B., arătând către un alt foișor. El e pe cale s-o urmeze, dar apoi mă vede și încremenește. În acelaşi moment, o altă persoană apare din cealaltă parte a parcului, cu mâinile îndesate în buzunare, şi se îndreptă încoace. Este oare...?

Nici măcar nu observ că Magda vine spre mine.

— Hei, îmi pare rău, am întârziat puțin.

Ea se lasă jos lângă mine pe banca foișorului, sorbind dintr-un pahar de horchata[10].

— Luis e de vină.

— E interesant, pentru că eu cred că tu eşti de vină.

Continuă să se ciorovăiască, dar ochii mei sunt ațintiți asupra persoanelor de peste parc.

— Magda, o strig eu, dar ei nu mă aud.

— Tot aşa cum mă învinovăţeşti că Reina n-a vrut să iasă cu tine? spune Magda.

— A fost vina ta, Magda! Ți-am zis să-i spui că eu o consider drăguță — nu că vreau să mă căsătoresc cu ea!

— Ba îmi amintesc că asta ai spus, cuvânt cu cuvânt.

— ¿¡Callense[11]!? mă răstesc eu, plesnindu-i peste umeri. Uitaţi-vă. Voi vedeţi ce văd și eu?

În cele din urmă privesc amândoi spre locul în care, la nu mai mult de o sută de metri distanță, J.B. Williamson stă alături de fata necunoscută, iar la cincizeci de metri est de ei este...

— Ăla-i Trey, zice Luis, ridicându-se în capul oaselor pe bancă.

— Luis, le-ai spus că ne întâlnim aici sus?! se plânge Magda, împungându-l în umăr.

— Nu! La naiba, nu, ar fi ciudat! N-am spus nimic nimănui.

Privim din foișor cum J.B. și fata se îndreaptă încet înspre Trey. Stau la o oarecare distanță, schimbând câteva cuvinte. Apoi se uită, cu toții, în direcția noastră.

— Ar trebui să plecăm, spune Magda încet. Ce șanse sunt să fiţi toţi trei aici, în același timp? Pare o conspiraţie.

— Nu, ăsta trebuie să fie un semn, zice Luis.

— Ce fel de semn? spun eu, cu voce joasă. Că, dacă ne vede cineva, oamenii vor considera că suntem în cârdășie? Că într-adevăr am plănuit, împreună, să-l ucidem pe Moore?!

— E un punct de vedere valabil, spune Luis. Poate că Magda are dreptate, ar trebui să plecăm.

— Lasă-mă să mă gândesc o secundă, cer eu, din nou.

Magda și Luis tac, ca să mă pot gândi. Îi privesc pe ceilalţi care se uită la noi și am senzaţia că și ei poartă aceeași discuţie.

Înainte să apuc să mă decid ce să fac, îl observ pe Trey privind în direcţia noastră şi dând din cap în semn de salut.

— Cum merge treaba, Luis? strigă el. Eşti OK?

Luis face o pauză, aruncând o privire spre mine, apoi spre Magda.

— Da, sunt OK. Tu cum eşti?

Trey dă din cap, apoi el și J.B. schimbă câteva cuvinte. Inima începe să-mi bată mai repede, când cei trei — J.B., Trey și fata — se îndreaptă spre noi. Brusc, regret că am venit aici.

— Ramón, nu? spune J.B. când urcă în foișor.

Fata care-l însoţeşte e superdrăguță, cu pielea ciocolatie și părul închis la culoare. Ochii îi sunt serioși. Îl priveşte pe Trey, care continuă să se uite peste umăr.

— Da, spun, apoi înghit în sec. Ce căutaţi aici?

Niciunul dintre băieți nu vorbește cu adevărat, ci doar mormăie. Fata însă cuvântează clar.

— Hei, eu mă numesc Keyana, spune ea. Sunt iubita lui J.B.

Pare un pic timidă când o spune, de parcă nu s-ar fi obișnuit cu ideea.

— Noi, ăăă, noi am decis să ne întâlnim cu Trey, ca să încercăm să ne dăm seama ce se întâmplă. Pentru că acum lucrurile nu arată prea grozav pentru nimeni.

— Nici pentru tine, nu-i așa? spune Trey, aruncându-mi o privire.

Apoi se uită din nou peste umăr. Nu văd pe nimeni în afară de o femeie singură, care stă pe o bancă dincolo de parc.

— O fi asta o idee bună? întrerupe Luis.

— Vreau să zic, fiindcă unii spun că voi trei ați pus la cale omorul.

— Tot felul de minciuni și zvonuri, se răstește Trey. Nici nu vă cunosc pe toți.

— Eu te cunosc, spune Luis. Ești colegul meu de echipă, omule. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că ai fi făcut așa ceva.

— Și se pare că Ramón este amicul tău, spune J.B. morocănos. Aşa că asta înseamnă... ce? Crezi că am făcut-o eu, nu?

Pentru o secundă, ne uităm cu toții unii la alții. Tensiunea este atât de mare, încât se întinde între noi ca o ceață. Luis devine roșu de furie, dar înainte ca el să poată răspunde, îl întrerup.

— Acum nu asta este ideea, rostesc eu. Acum, trebuie să ne asigurăm că nu ne vede nimeni.

— Acolo e doar o doamnă singură, zice Luis, arătând spre femeia pe care o văzusem.

Trey mormăie ceva.

— Ha?

— Aceea este mama mea, spune el. A venit cu mine.

Nimeni nu spune nimic. Nu-mi scăpase că atât eu, cât și J.B. avuseserăm pe cineva de vârsta noastră care să vină cu noi, dar Trey, nu. Trebuie să se fi simțit cu adevărat singur.

— Deci hai să ne lămurim, spune Magda, iar Keyana încuviințează. Ce ştim?

— Știm că n-am făcut-o eu, spune Trey repede.

— Eu nu știu asta, îi răspund.

J.B. se întoarce spre mine și îmi răspunde:

— Și eu nu știu că n-ai fost tu. Ai ieșit din detenție pentru a da un telefon și apoi, dintr-odată, Moore a fost împuşcat.

Are dreptate. Dar a trebuit să-l sun pe Ever, înainte de a fi prea târziu. Simt ochii Magdei îndreptaţi spre mine.

— Ei bine, cu siguranță ești mai suspect decât mine — sângele lui era peste tot pe corpul tău! mă răstesc la el.

— Nu era sângele lui! strigă, făcând un pas spre mine.

Mă încordez, aşteptându-mă să vrea să se încaiere. La înălțimea pe care o are, nu sunt sigur că aş putea să-l învinge, dar nu pot da înapoi. Keyana sare în fața lui și nu pot spune că nu apreciez gestul.

— Asta este ceea ce știm, spune ea. Că Trey cercetează toată povestea asta exact așa cum o cercetăm și noi. Și a găsit o pistă credibilă. Am făcut și noi la fel, legat de aceeaşi persoană. Deci avem încredere unii în ceilalți. Despre tine nu știm nimic. Problema este că ar putea fi implicaţi Dioses del Humo, ca să nu mai vorbim de faptul că peria ta a fost găsită la locul crimei.

Înghit în sec.

— De unde-ai aflat despre asta? întreb.

— Vorbele umblă.

— Nu știu cum a ajuns acolo, dar Moore mi-a luat pupusas mai devreme, în ziua aceea. Împreună cu toată geanta mea!

— Aha, oricum, spune Trey înfierbântat. Mie îmi sună suspect.

Frica bruscă face să mi se aprindă furia.

— Și am auzit că au filmări cu tine furișându-te prin școală.

El se încruntă, și eu la fel.

— Vărul tău nu face parte dintr-o bandă? întreabă el. Am auzit că ați dat o lovitură împreună.

— Doar pentru că vărul meu este într-o bandă, nu înseamnă că sunt şi eu, mârâi.

— Tot felul de zvonuri, zice Magda cu voce tare, pentru a limpezi atmosfera.

— Ei bine, nu eu am comis omorul, spun eu, simţind nevoia să fiu crezut.

— Atunci cine l-a comis? zice J.B., părând mai degrabă obosit decât furios.

Îmi pot da seama că J.B. și Trey vor să rezolve chestia asta la fel de mult ca mine. Poate că ei chiar n-au omorât pe nimeni și ar trebui să colaborez cu ei. Și chiar dacă ei au făcut-o, a lucra cu ei ar însemna că-i pot urmări cu atenție, în timp ce investighez alți potențiali suspecți.

Dar nu le pot spune despre Nico. Ar deveni bănuitori în privinţa mea, deoarece e posibil ca el să fie unul dintre Dioses sau cel puțin să fi fost, odinioară.

— Hei, oameni buni, ia uitaţi-vă! strigă Keyana. Tocmai au publicat e-mailurile de la ucigaş!

Keyana își atinge telefonul și ne aplecăm cu toții pentru a citi.

---

[9] „La naiba” — în spaniolă, dialect salvadorian, în original (N.t.).

[10] Băutură tradițională din lapte și amestecuri vegetale (N.t.).

[11] „Tăceți“ — în spaniolă în original (N.t.).

E-MAILURI RECUPERATE DE PE CALCULATORUL

DIRECTORULUI MOORE

Expeditor: darkgamble@anonmail.com

Către: Director Kenneth Moore

Știu ce-ai făcut. Trebuia să fii de partea mea, dar te-ai hotărât să-mi întorci spatele. Nu îți imagina că voi uita.

Timpul se scurge în defavoarea ta.

Expeditor: darkgamble@anonmail.com

Către: Director Kenneth Moore

Mi-ai ignorat ultimul mesaj, așa că voi fi puţin mai clar.

Dacă nu corectezi această greșeală, răzbunarea va fi rapidă și plină de mânie.

Crezi că ești imun în fața consecinţelor?

Crezi că acestea sunt numai pentru alţii? Greşeşti. Știu ce-ai făcut și vei primi ceea ce meriţi. ÎŢI PROMIT.

CAPITOLUL 18

Tovarăși de conspirație

TREY

— La naiba, zice fata care venise cu Ramón. Treaba asta-i serioasă.

Îmi place cum se încruntă, nu pentru că este supărată, ci pentru că se gândește. Şi eu fac asta. La fel și mama. Pun pariu că și ea stă pe banca aia din parc, încruntându-se chiar acum, întrebându-se, la fel ca mine, dacă a fost o idee bună.

— Cum ziceai că te cheamă? o întreb eu.

— Magda, îmi zâmbește ea.

Dar înainte să pot spune altceva, intervine Ramón:

— E-mailurile puteau fi trimise de oricine.

— Oricine care merge la școala Promise, vrei să spui, zice J.B. Vezi cum a spus, la sfârșit, promit?

— Nu merge neapărat la școală. Poate a lucrat acolo. Sau poate fi chiar un părinte. Trebuie să fie mulți oameni aflați în conflict cu Moore, spune Ramón.

— Vrei să spui cum ar fi Stanley Ennis? zice J.B. Keyana și cu mine ne-am uitat în jurnalul vizitatorilor de la școală și arată că el a fost ultima persoană care a intrat în biroul lui Moore în ziua crimei.

— O, da, sare și Luis. Nu-l cunosc bine, dar ne-a dat tricouri noi, de baschet.

— J.B. spune că el și Moore se certau adesea? întreabă Keyana, citind notele de pe telefonul ei.

Îl cunosc pe Ennis. M-a recrutat pentru echipa de baschet. I-a dat unchiului un cec frumos, pentru a mă putea lua în echipă. Cu siguranţă e un tip interesant, care are grijă să-ţi amintească mereu câţi bani are. Nu-l văd ucigându-l pe Moore, dar în acest moment nu pot avea încredere în nimeni. Nici chiar în ceilalți băieți aflaţi cu mine în parc.

— Da, îl cunosc, adaug eu. El și Moore s-au certat odată în spatele sălii de sport, în timpul antrenamentului: „Cu toți banii pe care eu îi aduc în școala asta, trebuie să faci ce-ţi spun eu să faci“. Se poate ghici ce părere avea Moore despre asta. Și, în fond și la urma urmei, dă-l naibii pe Moore, dar l-am simpatizat în acea zi, pentru că Ennis este un nemernic. E genul de om care vrea ca numele lui să fie gravat pe un zid sau pe o bancă.

— Eu îmi amintesc de altele, spune Luis nerăbdător. A fost cam acum o lună. Antrenorul a trebuit să le ceară să iasă din sala de sport. Ennis se comporta ca și cum el ar fi fost șeful.

— Cam aşa face, zice și J.B. Rahatul acela de fond Promise? Noi am găsit un articol despre cum aduce el toți banii în școală. Când sunt implicaţi bani, lucrurile devin urâte.

Nu cred că l-am auzit vreodată pe J.B. vorbind atât de mult. Şi nici pe Ramón. Așa funcționează Promise: stai alături de niște străini. Până nu ajung să-i cunosc mai bine, nu mă pot apropia prea mult. Ar putea fi implicați împreună în uciderea lui Moore.

— Ah, la naiba, asta mă face să-mi amintesc încă o chestie, intervine Luis. S-a întâmplat mai târziu în ziua aceea, când ieșeam cu Omar. Ennis era la telefon, pe hol, apoi a tăcut când ne-a văzut. Dar înainte s-o facă, l-am auzit spunând: „N-am să-i mai dau niciun ban dacă nu vine cu niște răspunsuri“.

— În orice caz, dacă Ennis spunea că nu va mai da niciun ban pentru Promise, pare un motiv ca Moore să-l omoare pe Ennis, nu invers, spune Ramón.

— Staţi, cine ziceaţi că e Omar? întreabă Keyana uitându-se la mine şi la J.B.

— Ah, lucrează la birouri, spune Luis. Ennis îl foloseşte pentru realizarea filmărilor, uneori. E destul de reţinut, nu vorbeşte cu nimeni.

— În afară de tine, se pare, spune Magda, iar eu zâmbesc la asta.

E ageră la minte.

— În ziua aceea am vorbit doar pentru că voiam să mă asigur că m-a filmat când jucam.

Luis ridică din umeri.

— Ştiţi că mă pricep cu mingea...

— Concentraţi-vă, spune Keyana. Am auzit de Omar. Se pare că el a fost ultima persoană văzută împreună cu Moore.

— Omar? Luis se amuză. Nici gând!!

— Nu ştim care ar putea fi motivul lui, spune Keyana, încruntându-se.

— L-am văzut pe tip şi nu cred că a făcut aşa ceva. Dar dacă nimeni altcineva nu-l verifică, atunci trebuie s-o facem noi.

— Fapte, spune J.B. Atunci, cum rămâne, de pildă, cu unul ca Hicks? El a găsit cadavrul, nu? Sau chiar...

— Doamna Hall! am exclamat înainte să-mi dau seama ce spun.

Deşi simplul fapt că-mi trece prin cap că ea ar fi putut ucide pe cineva mă face să mă simt ca un rahat, nu pot nega că s-a comportat suspect.

Atât J.B., cât şi Ramón mă privesc nedumeriţi.

— Am văzut o fotografie cu ea pe reţelele de socializare cu un pahar cu vin în mână, spun repede. Cred că s-ar putea să mintă când spune că e

însărcinată.

J.B. face ochii mari.

— Și... eu am dat peste ea la Mariano, după școală, cu o zi înainte ca Moore să fie împușcat; cumpăra vin.

— De ce ar minți că este însărcinată? întreabă Ramón surprins.

— Nu știu, spune J.B. Dar, când am văzut-o la Mariano, mi-a zis că avusese o întâlnire cu Moore în acea zi.

— Nu numai atât, spune Keyana, s-a întors la Promise în ziua următoare. Numele ei era și în jurnalul de vizitatori. Dar a semnat de ieşire cu o oră înainte de meci.

— Eu n-o cunosc, zice Magda, dar dacă ar fi avut ceva împotriva lui Moore și ar fi vrut să-l omoare, ar fi fost inteligent din partea ei să fie văzută părăsind școala înainte de crimă, ca să nu fie suspectă.

Clatin din cap. Nu vreau să cred aşa ceva. Dar mă tot gândesc că am văzut-o cu detectivul Bo. Nu știu dacă ar trebui să le spun celorlalți ce-am văzut, mai ales dacă sunt cumva implicați. Dar dacă nu sunt, știrea că detectivul Bo și doamna Hall au o relaţie ar putea fi o informaţie preţioasă pentru ei. Toate astea sunt foarte confuze.

— Mai e ceva, rostesc, detestându-ne pe toți fiindcă o considerăm pe doamna Hall capabilă de așa ceva. Eu, ăă... am văzut-o certându-se cu detectivul Bo. Și ea, ăăă, ea l-a sărutat. Sunt destul de sigur că e soțul ei.

— E măritată cu un copoi!? face Ramón.

— Incredibil, spune J.B., clătinând din cap. Și nu cu orice copoi, ci cu copoiul care anchetează acest caz? Ce naiba?!

— Sau cel puțin iubitul ei, adaug eu.

Magda scoate un mic geamăt și apoi spune:

— ¡Qué barbaridad![12]

— Știu, i-am văzut, spun. I-am auzit vorbind. Ea îi punea întrebări despre suspecţi. Dacă încerca să afle ce-ar putea ști ei despre ea sau ceva de genul ăsta?

— Ar fi o nebunie, mormăie J.B. Unul dintre e-mailuri sublinia: Trebuia să fii de partea mea. Asta ar putea fi doamna Hall, să fim cinstiţi. Adică, dacă nu e unul dintre noi și nici alt elev, atunci cel mai probabil este un profesor.

— La naiba, spune Ramón, dând din cap, întorcând informațiile pe toate părțile în mintea lui. Asta chiar are sens.

Amuțim cu toții și, în sfârșit, îmi amintesc de celălalt nume din creierul meu.

— AH! Am auzit încă un lucru pe care l-a menționat detectivul Bo. Un tip de la cantina de la Promise, care are antecedente penale. Nico Martinez.

În clipa când rostesc numele lui Nico, observ că Ramón se uită în pământ. Unchiul T îmi urmărea mereu limbajul corpului și-l folosea împotriva mea. Nu sunt sigur ce a însemnat privirea în jos al lui Ramón în acel moment, dar am remarcat-o, în orice caz.

— Nico ăsta are vreun motiv? întreabă Keyana.

— N-aș putea spune, dar ar trebui să facem ceva săpături.

— Pot s-o fac eu! se oferă Ramón. Cred că știu cu cine să vorbesc despre el. L-am văzut prin Heights.

— Bine, dacă împărțim suspecții, trebuie să recapitulăm. Pe cine cercetăm, de fapt?

Keyana își consultă notițele.

— Ei bine, doamna Hall e încă pe listă, spune ea, părând să se scuze. Vreau să zic, ar fi ridicol ca soția unui polițist să comită o crimă, dar poate s-a gândit că el o va acoperi? N-ar fi primul polițist corupt.

— Doamna Hall nu locuiește departe de mine; voi vedea ce pot găsi, spun eu.

— Nu știu unde locuiește Omar, dar vom începe cu el, zice J.B., uitându-se la Keyana.

— OK, continuă Keyana, și Ennis este încă suspect, deși e incert. A donat mulți bani și știți cum sunt oamenii când vine vorba despre bani. Să începem cu doamna Hall, Omar și Nico și să-i păstrăm pe ceilalți în plan secund.

— Eu sunt de acord, zice Ramón.

— Și eu, intervine J.B.

Se uită toți la mine, așteptând să aprob planul, dar în adâncul sufletului încă nu știu dacă pot avea încredere în ei.

— Super, spun în cele din urmă.

Rămânem cu toții acolo, pentru o secundă, tăcuți, gândindu-ne la următoarea noastră mișcare.

— Între timp, zice J.B. încet, după o bucată de vreme, viața la Promise va continua în mod firesc. Ne distrug viețile și nu contează pentru ei.

Adevărat. Dau din cap.

— Sper că vor pune la conducere pe cineva mai bun decât Moore.

— Sunt sigur că va fi Hicks, spune Ramón.

— Nu contează cine va fi în loc, pentru că vor pune mereu sub semnul întrebării caracterul nostru. Suntem tineri și negri? În America ne urăsc, zice J.B. și îmi dau seama, după felul în care o spune, că probabil citează dintr-un cântec.

— Cordae[13]? întreb.

Ochii ni se întâlnesc și încuviințăm. Asta mă face să-mi placă tipul puțin mai mult.

— Încurcătura devine tot mai încurcată, oftează Magda.

Mă uit împrejur și văd pupusas în geanta lui Ramón. Îmi ghiorăie stomacul.

— Hei, Ramón, îi șoptesc. Te deranjează dacă iau și eu una?

Ramón se uită la geanta lui, apoi se întoarce spre mine.

— Sigur că nu.

Scoate o pupusa și mi-o aruncă. Se uită la toate fețele care privesc spre el.

— Bine, haide, să ia toată lumea!

Ne năpustim să scoatem pupusas din geanta lui Ramón și stăm acolo cu toții, în tăcere, mâncând și pregătindu-ne sufletește pentru următoarea parte a misiunii noastre.

---

[12] „Ce oribil!“ — în spaniolă în original (N.t.).

[13] Rapper american (N.t.).

URBAN PROMISE PREP

COMUNICAT DE PRESĂ —

PENTRU PUBLICARE IMEDIATĂ

Wilson Hicks, desemnat director interimar

Washington, DC — Colectivul de la Urban Promise Prep s-a reunit pentru a onora memoria fondatorului și conducătorului său neînfricat, Kenneth Moore, și își anunță angajamentul de a continua să făurească oamenii de mâine, așa cum și-ar fi dorit acesta.

Până când se va decide o înlocuire definitivă, decanul Wilson Hicks a fost numit director interimar și își asumă această nouă îndatorire cu solemnitatea la care s-ar fi așteptat și și-ar fi dorit-o predecesorul său. Hicks a comandat un portret al lui Moore, care să fie expus la intrarea în școala Promise, pentru a comemora viața acestui lider excepțional.

Promitem.

Suntem tinerii de la Urban Promise Prep.

Suntem destinați măreției.

Ne îndreptăm spre facultate.

Suntem pregătiți pentru succes.

Suntem extraordinari pentru că muncim din greu.

Suntem respectuoși, implicați, dedicați și concentrați.

Suntem păzitorii fraților noștri.

Suntem responsabili pentru viitorul nostru.

Noi suntem viitorul.

Promitem.

PARTEA A CINCEA

ADEVĂRUL

CAPITOLUL 19

Intrare prin efracție

J.B.

Faptul că am mâncat ceva gătit de Ramón m-a inspirat să încerc să pregătesc cina pentru mama mea. Până acum, încălzeam resturile dintr-o caserolă sau dintr-un recipient de plastic, dar mâncarea făcută în casă este ceva special. Așa că aleg cea mai simplă masă la care mă pot gândi: micul-dejun. Și când vine acasă și află că i-am făcut un sendviș cu omletă, zâmbește atât de fericită și de surprinsă, încât simt că a meritat chinul separării albușurilor de gălbenușuri.

— Ai aranjat chiar și fructele frumos, spune ea, când se așază pe scaun să mănânce.

— Mi-am dat silința, răspund eu.

— Cu ce ocazie?

— Cu nicio ocazie. Apreciez doar că mi-ai fost alături.

Îmi pare rău că am ieșit astăzi în parc fără să-i spun. Dar are destule pe cap — lucrează peste program, pentru cazul în care se va dovedi că avem nevoie de un avocat. Dar nu de asta i-am pregătit masa, nu pentru că mă simt vinovat. Vreau doar să știe cât de recunoscător îi sunt.

— E foarte bun, J.B., zice ea.

— Nu trebuie să fii atât de surprinsă!

Râdem și mâncăm, dar nu vorbim mult. E greu să alegem ceva despre care să discutăm, acum când suntem înconjurați de temeri.

După o lungă tăcere, mama vorbeşte, în sfârșit.

— Pot să te întreb ceva?

— Da, doamnă.

— Ce-ți amintești... despre ziua aceea? mi se adresează, în cele din urmă, privind în jos, la farfuria ei. Vreun lucru important?

O cunosc pe mama. Nu vrea să mă privească în ochi, ca să nu văd cât e de disperată. Caută orice speranţă de care să se agaţe mai departe, orice dovadă care să îi garanteze că băiatul ei va rămâne copil și nu va deveni bărbat după gratii.

Înghit în sec. Pot controla întreaga situație când mă gândesc doar la mine. Dar când mă gândesc la ea, totul devine și mai greu.

Ce-mi amintesc?

Îi spun cât pot de mult, lăsând deoparte lucrurile care știu că ar răni-o. Devin conștient de câte amănunte trebuie să îi ascund până să ajung cu istorisirea la partea cu pedeapsa. Îi spun că am fost cu alți doi tipi în detenție, că nu știam nimic despre niciunul dintre ei, în afară de figurile lor și numele care-mi erau familiare. Dar nu-i spun că, după ziua de azi petrecută în parc, ne cunoaștem unii pe alții mult mai bine. Îi spun cum Trey a părăsit clasa pentru a merge la baie și cum, după ce domnul Reggie a pornit să-l caute pe Trey, Ramón a plecat și el să dea un telefon. Și apoi, îi spun, s-a întâmplat.

S-a auzit împuşcătura. Pe urmă elevii au alergat pe holuri ca furnicile, inclusiv eu.

Oftează, de parcă nu s-ar fi aşteptat la această parte a poveștii. Dar ştim amândoi că acesta era singurul final posibil. Faptele sunt fapte.

— Deci oricare dintre băieții aceia ar fi putut face asta, spune ea.

Ridic din umeri. Dar ei spun că nu.

— Îți mai amintești ceva din ziua aceea? întreabă ea. Orice?

— Nu, îi răspund.

Nu menționez deloc arma pe care am găsit-o.

— A fost doar o zi normală. Era meci în seara aceea, așa că erau pe-acolo oameni care făceau videoclipuri și alte chestii. Erau oameni cum ar fi donatorii și voluntarii care instalau, peste tot, decoraţiuni...

Rămân cu ideea neterminată. Observasem că oamenii puneau decorațiuni. Imagini, fanioane și alte lucruri. Pe unii dintre ei îi cunoşteam vag — părinții unora dintre băieți, profesori, elevi, inclusiv Omar, puștiul de la birouri. Omar. Fața lui îmi stăruie în minte, aşa cum ți se lipeşte pe dinți un miez de floricele de porumb, acum că Trey mi-a zis ce-a văzut Solomon — pe Omar ieșind din biroul lui Moore.

— Ce este? întreabă mama.

Trebuie să-mi fi citit ceva pe faţă.

— Mă gândesc la cineva.

— La cine?

— Keyana este ca un detectiv superavocat, explic — omiţând să menţionez faptul că ea este şi iubita mea. Mă ajută să găsesc dovezi pentru a-mi salva reputația.

— Și cum ați făcut asta fără telefon? spune ea ridicând din sprâncene până-n tavan.

— Ah…

— Știi ce, nu-mi spune, zice apoi, fluturându-şi mâinile. Dar o să-ţi spun eu ceva, fereşte-te de necazuri, mă înțelegi? Trebuie să faci totul onest și legal. O singură mișcare greșită te poate trimite la închisoare.

Dau din cap în tăcere, gândindu-mă, simţind cum transpirația începe să mi se prelingă pe spate. Nu-i pot spune mamei că plănuiesc să ies pe furiș mai

târziu și să mă strecor în școală. Să revin la locul faptei pentru a căuta ceea ce ar putea fi arma crimei.

Știu că e un risc uriaş. Dar asta trebuie să fac.

* * *

Afară simt pe față aerul rece. Întotdeauna mi-au plăcut nopțile din DC, mai ales când vremea e așa, exact cum trebuie. E liniște, în afară de vaietul constant de sirene, pe care abia dacă-l mai aud. Cred că am învăţat să trăiesc cu sunetul ăsta.

O mașină de poliție trece cu viteză și, instinctiv, îmi creşte pulsul. E rușinos că nu e nimeni care să ne protejeze, ci doar să ne ia la rost. Mă gândesc la tatăl meu. Cât de dezamăgit ar fi dacă aș ajunge într-o închisoare, împreună cu el. Nu dezamăgit de mine, ci de el însuși.

Alung gândul ăsta. În niciun caz nu voi merge la închisoare pentru o crimă pe care n-am comis-o. Dau cu piciorul într-o piatră de pe stradă pentru a elibera o parte din tensiune. În mod normal aș compune un ritm, aș scrie o partitură. Sau chiar o poezie. Dar, fără telefon, nu există nimic care să-mi potolească mintea agitată. Deci am lăsat gândul să treacă, imaginându-mi cum ar putea fi viața de cealaltă parte a acestei imense porcării.

Mă întâlnesc cu Keyana în spatele școlii. Poartă un hanorac închis la culoare și o șapcă neagră.

— De ce ești îmbrăcată ca un zilier? întreb.

Nu pot să nu zâmbesc puţin.

— E o școală de băieți, spune ea. Nu pot să intru acolo arătând ca o fată.

Urăsc să-i spun asta, dar hanoracul și șapca aia n-o fac să arate ca un tip. Privind trupul acela zvelt, în formă de clepsidră, nu cred că ar putea să se înşele cineva. Dar tac și păstrez gândul pentru mine.

— Dacă suntem prinși, nu va conta dacă ești băiat, fată sau altceva. O să fim terminaţi. Ești sigură că vrei să faci asta? Pot oricând să intru singur. De fapt, poate că aşa ar fi chiar mai bine. Nu vreau să te implici și mai mult în povestea asta.

Keyana se gândește o clipă. E prima dată când o văd nesigură. Se uită în ochii mei.

— Sunt alături de tine, J.B., spune ea.

Fără să stau pe gânduri, o îmbrățișez și ea mă strânge cu putere la piept. Mă simt atât de bine să am pe cineva în care pot avea încredere.

— Acum, cum intrăm? şopteşte ea.

— Vino după mine. Dar trebuie să fim extrem de atenți, îi răspund, întinzându-i o pereche de mănuși. Pune-le pe astea. Nu putem lăsa amprente.

O conduc în spate, unde e o ușă spartă. Dar, spre marea mea surpriză, are un ditamai lanțul cu lacăt.

— Rahat.

Ar fi trebuit să știu că, mai devreme sau mai târziu, își vor da seama că această ușă a fost forțată.

— Şi acum ce facem?

Studiez încuietoarea.

— Nu cumva, întâmplător, ai niște agrafe de păr?

— Câte îți trebuie?

— Două.

Keyana își bagă mâna sub șapcă și umblă prin păr, întinzându-mi exact obiectele de care aveam nevoie.

— Ar merge astea?

— Perfect.

Desfac una dintre agrafe și încep să deblochez încuietoarea. O abilitate pe care am deprins-o forțând dulapurile de la piscină.

După câteva mișcări potrivite cu agrafele, încuietoarea se deschide. Mă uit la Keyana și ea scutură din cap.

— Nici nu vreau să știu, zice ea.

Mă uit peste umăr și deschid ușa, apoi Keyana și cu mine ne strecurăm în școală și închid, ușor, ușa în urma noastră.

Înăuntru, clădirea e scăldată în întuneric și liniște. Îmi scot lanterna ca să luminez în jur. Nu m-am mai întors în Promise de la împușcătură și chiar mă sperie să fiu aici, acum. Mai ales că lanterna luminează doar la câțiva metri în fața noastră. Fiecare pas pare mai zgomotos decât cel dinaintea lui, răsunând prin sălile goale.

— Ce căutăm, mai exact? șoptește Keyana.

— 303, spun eu.

— Hah?

— Scuză-mă, dulapul numărul 303. Luis mi-a trimis un mesaj spunând că acela e dulapul lui Omar.

— Ah.

În timp ce ne îndreptăm spre treptele care duc la etaj, trecem pe lângă baia în care am găsit pistolul. Oare chiar l-a folosit cineva pentru a comite

crima? Sau, dacă intru acolo, acum, îl voi găsi unde l-am lăsat? Neatins și nevăzut?

Mă hotărăsc să aflu. S-ar putea să nu mai am vreodată o altă șansă.

— Îți amintești arma despre care ți-am povestit? şoptesc eu.

— Da.

— Ei bine, am găsit-o în baia aceea, spun eu, arătând spre uşă.

Mă opresc și mă uit la Keyana.

— Îmi pare rău. Trebuie să ştiu.

Keyana încuviințează.

Mă apropii și intru încet în baie, cu grijă să nu fac niciun zgomot.

În interior, școala arată exact la fel ca în ziua aceea. Acea zi nenorocită, când viața la Promise a trecut de la rău la mai rău. Încăperea e liniștită, neatinsă. Intru în aceeași cabină și mă ridic încet, pe aceeași toaletă, privind în sus la tavan. Una dintre plăci e deplasată. Eu am pus-o înapoi, nu-i așa? Știu că așa am făcut.

Cu mâinile tremurânde, o dau laoparte. Întind mâna înăuntru, pipăind în jur. Nimic. L-am împins atât de departe? Ridic lanterna sus și stau în vârful picioarelor pe scaunul de toaletă.

A... a dispărut. Încremenesc. Cea mai mare spaimă a mea se adevereşte. Mă grăbesc să ies din baie, către Keyana.

— Pistolul a dispărut. L-a luat cineva! Trebuie să fi fost pistolul cu care a fost omorât Moore. Și... și l-aș fi putut opri dacă aș fi spus ceva.

Stau acolo, încremenit. Aș fi putut împiedica moartea lui Moore. Am fost atât de prost să cred că, dacă ascund pistolul, totul va fi OK. Alunec în jos, pe perete, îngropându-mi fața în mâini.

— La naiba. Nu pot să cred așa ceva.

Keyana își pune mâna pe umărul meu.

— E în regulă. Poate nu l-a găsit criminalul, ci polițiștii.

— Asta nu mă ajută — amprentele mele sunt încă pe armă!

— Da, dar dacă nu este arma crimei, sunt sigură că-și vor da seama, nu? Cu ajutorul expertizei balistice sau așa ceva?

Are dreptate. Totuși am îndoieli. Arma crimei sau nu, amprentele mele pe un pistol n-ar da bine deloc.

— În concluzie, nu ne putem opri aici. Trebuie să căutăm în continuare.

Ea are din nou dreptate și încetez să-mi mai plâng de milă.

— Așa este. Hai să mergem.

Când ajungem la dulapul lui Omar, știu exact ce am de făcut. Am forţat încuietoarea propriului meu dulap de un milion de ori, iar a lui Omar e la fel de ușor de deschis. Scot pixul din buzunarul de la spate al pantalonilor, îl fixez cu vârful în laterala încuietorii încastrate și răsucesc de trei ori în sens invers acelor de ceasornic. Când se deschide, Keyana îmi aruncă o privire.

— Nu e ce crezi tu, îi spun.

Ea ridică din sprâncene și-și ţuguie buzele, iar eu încerc să nu râd din nou. În schimb, mă întorc către dulapul lui Omar și aprind lanterna.

— Ce dezordine, șoptește ea.

Chiar e dezordine. Hârtii care se revarsă peste tot, fotografii și articole în stive gata să cadă în orice clipă.

— Trebuie să ne grăbim, spun eu, uitându-mă în stânga și-n dreapta pe hol de parcă cineva ar putea să iasă dintr-o sală și să ne prindă în orice moment.

Scot un teanc de hârtii, ținându-le pe celelalte ca să nu se răstoarne. Keyana face un pas pentru a prinde mormanul de rechizite care cade, în timp ce eu cern hârtiile.

Un teanc alunecă și se prăbușește pe podea cu o bufnitură. Încremenim amândoi și eu sting lanterna.

— Auzi ceva? şoptesc eu.

— Doar pe tine, răspunde Keyana.

După ce ne asigurăm că suntem singuri, aprind lanterna din nou.

— Ce-a fost asta? spune ea.

Mă aplec să ridic teancul care a căzut și îngheț de groază.

Sunt zeci de fotografii ciudate cu directorul Moore pe holuri, în afara școlii și chiar la el acasă.

— OK, spune Keyana, fotografiile astea nu sunt deloc înfricoşătoare.

— De ce naiba ar avea aceste poze cu Moore în dulapul lui?

Keyana și cu mine ne uităm unul la altul, gândindu-ne amândoi la același lucru.

— Ce altceva mai e acolo? Poate niște dovezi care îl leagă puternic de crimă? Poate chiar un pistol?

Ridic privirea la Keyana când spune cuvântul pistol.

— Zic şi eu! Dacă avem noroc.

Eu clatin din cap și mă uit mai departe printre vrafurile de hârtii până când ceva îmi atrage privirea.

— Ce? Ce este?

— Uite, spun, întorcând documentul.

— E de la Moore, spune ea, surprinsă. Cererea dumneavoastră pentru finanţarea din fondul Promise a fost refuzată. Folosirea banilor pentru materiale fotografice ar fi o utilizare inadecvată a fondurilor, care au ca obiectiv proiecte legate de înscrierea la facultate. Banii din fondul Promise nu pot fi folosiți pentru proiecte personale.

— Așadar, Omar a solicitat bani din fondul Promise și Moore l-a refuzat, șoptesc eu.

Keyana se uită la mine cu o expresie serioasă.

— Mă întreb ce făcea Omar în biroul lui Moore, în ziua aceea. Crezi oare că...

Chiar atunci auzim o ușă închizându-se. Ridicăm privirea și vedem un fascicul de lumină venind de după colţ.

— La dracu’, trebuie să fie paza. Repede, ascunde-te!

O trag pe Keyana într-o nișă din apropiere, în faţa sălii de muzică. Încerc ușa, dar e încuiată. Ne înghesuim și mai aproape. Atât de aproape, încât o simt lipită de mine. Oricât de lipit aș fi de ea, încerc să mă concentrez să nu scot niciun sunet și să nu fac nicio mișcare. Raza de lumină se apropie de noi, iar acum pot auzi cum pașii apăsaţi ai paznicului se apropie. Mă uit la Keyana, în ochii ei, și-mi dau seama că e speriată. Are mult mai mult de pierdut decât mine.

— Am o idee, numai să ai încredere în mine.

Scotocesc în buzunar și scot o monedă.

— Așteaptă…

Înainte ca ea să termine, arunc moneda cât pot de departe, pe hol, și o trag cu mine la podea.

De îndată ce moneda aterizează cu un clinchet, văd cum lanterna paznicului se roteşte într-acolo. Sper că va mușca momeala și va merge în direcţia respectivă. Dar apoi gardianul își încetează orice mișcare. Rămâne pe loc ca și cum ar căuta ceva. Sau pe cineva.

Pentru o secundă, nu mă pot gândi decât că voi fi prins şi acest lucru mă va face să par vinovat, deși nu făceam altceva decât să-mi dovedesc nevinovăția.

Tocmai când mă gândesc s-o iau pe Keyana și s-o zbughim, gardianul începe să se miște din nou. Pașii lui sunt repezi, când trece, grăbit, pe lângă noi.

— A plecat, șoptesc, cât pot de încet. Hai să luăm dosarele și să plecăm naibii de aici.

Luăm tot ce putem din dulapul lui Omar, apoi îl închidem la loc. Începem să simţim că ne aflăm pe urmele principalului suspect.

CAPITOLUL 20

Discuția

TREY

N I C O M A R T I N E Z

Caut numele online, ca să văd ce pot găsi.

După ce-am văzut-o pe doamna Hall cu detectivul Bo, m-am gândit că poate fi un pic prea riscant să continui s-o urmăresc. Trebuie să mă gândesc la un alt mod de a obține mai multe informații despre ea. Dar, între timp, mi-a atras atenţia unul dintre celelalte nume. Nico.

Știam câte ceva despre toți ceilalți suspecți, cu excepția lui Nico, așa că m-am gândit să aflu tot ce se poate afla despre el. Pe ecranul computerului meu apar câteva profiluri, dar niciunul nu aparține acelui Nico pe care-l caut eu. Mai dau clic pe câteva pagini, dar, se pare, fără rezultat. Trec la imagini online și le parcurg până când văd o față cunoscută. Dau clic pe una dintre poze pentru a o mări. Este Nico.

Doar că nu e acel Nico cu care sunt obișnuit eu. Acest Nico are ochii duri și capul ras, expunându-și tatuajul de pe ceafă. Imaginea este din timpul unui proces.

„Nico Martinez e acuzat de tentativă de omor, în legătură cu afilierea sa la banda Dioses del Humo“, citesc în șoaptă.

Nu pot să cred! Nico face parte din Dioses del Humo?!

Mă cuprinde o furie oarbă. Probabil că Ramón îl cunoaște pe Nico. Acum, neliniștea lui Ramón se explică. S-a uitat în pământ, la picioare, când noi am rostit numele lui Nico, de parcă ar fi ascuns ceva. De ce-ar ține detaliul secret, dacă n-a fost cumva implicat?

Aud pașii unchiului T venind pe hol și trântesc capacul laptopului. Mă prefac că dorm. Aș prefera să nu fiu deranjat, dacă nu e neapărată nevoie.

— Trey, ești îmbrăcat?

Sunt uluit. Unchiul T nu m-a întrebat niciodată așa ceva. De obicei, pur și simplu intră, ori de câte ori are chef. Sunt atât de șocat, încât uit că ar trebui să mă prefac că dorm.

— Da, strig, în timp ce mă ridic în capul oaselor pe pat.

Unchiul T intră și se așază la picioarele patului. Pare mult mai obosit decât de obicei.

— Trey. Tocmai am primit un telefon și cred că este timpul să vorbim.

Mi se strânge inima.

— Un telefon despre ce? întreb.

— Poliția a spus că a identificat tipul de armă cu care a fost omorât directorul tău. Au cercetat armele înregistrate la această adresă și au găsit-o pe-a mea, care se pare că se potrivește cu marca și modelul armei folosite pentru uciderea lui Moore.

Nici măcar nu mă pot uita la unchiul meu. Încep să plâng pe neașteptate.

Sincer, mă simt bine. E o eliberare. Secretul apăsase foarte greu asupra mea și nici nu mi-am dat seama de asta. Cea mai mare frică a mea se adevereşte. Sunt oarecum responsabil pentru moartea directorului Moore.

Mă liniștește să cred că, oricine l-a ucis pe Moore, poate ar fi făcut-o oricum, cu sau fără arma unchiului meu. Dar cu siguranță prezența pistolului a contat.

În timp ce mă privește plângând, unchiul T mă îngrozește cu calmul lui. Simt că s-ar putea năpusti, în orice moment, ca să mă strângă de gât până mă omoară. Ca să mă cruțe de propria suferință.

— Le-am spus polițiștilor că mi-am căutat arma și n-am găsit-o, continuă unchiul T. Le-am mai spus că ar fi putut fi furată și n-am observat, deoarece n-am folosit-o recent. Desigur, asta nu va ține cu adevărat. Sună prea nevinovat.

Nu mă pot uita în ochii lui.

— Ești aici, directorul tău a fost împușcat și arma mea a dispărut. Uită-te la mine, Trey.

Aud ceva ce n-am simțit niciodată în vocea lui. O urmă de îngrijorare. Sau poate chiar frică. Mă uit la el.

— Unde e pistolul, Trey?

— Nu știu. Ți-am luat geanta din greșeală în acea dimineață.

— De ce nu te-ai întors acasă?

— N-am vrut să întârzii la școală — aș fi fost pus pe banca de rezerve la meci.

— De ce n-ai sunat?

— N-am vrut să te înfurii pe mine. Așa că am ascuns pistolul, în caz că s-ar fi făcut verificarea dulapurilor. Dar când m-am întors să-l caut, dispăruse.

Unchiul T își mută privirea de la mine și se uită în altă direcție. Multă vreme, ca şi cum fie se gândea ce să spună, fie îşi ascundea chipul, de rușine. N-aş putea spune.

— Îmi pare rău, Trey, spune el, întorcându-se, în sfârșit, din nou spre mine. Eu... eu cred că am eșuat în ceea ce te priveşte, dacă tu crezi că nu poți vorbi cu mine când ai probleme. Am vrut doar să-ți fie bine, fiule. Să fii extraordinar. N-ai timp, Trey. N-ai timp să fii un tăntălău oarecare. Și am încercat să te oblig să fii bărbat, în singurul mod pe care-l cunosc. Așa cum mi-a arătat tatăl meu. Dar poate m-am înșelat. Și acum prețul poate fi chiar viaţa ta. Îmi pare rău. Am să găsesc eu o soluție...

Unchiul meu se ridică și pleacă, închizând ușor ușa în urma lui. Mă șterg pe față.

Mă gândesc la antrenorul care striga: Gândește-te la joc, Jackson! Voi mai juca vreodată? Mă gândesc la ce a spus derbedeul de Solomon online: gluma aceea despre mine şi baschetul din închisoare. Chiar acesta-i viitorul meu? Să fiu aruncat la gunoi, așa cum păţesc atât de mulți oameni? Toată viața mea? Tot viitorul meu?

Așadar, glonțul se potriveşte cu tipul de armă pe care eu am dus-o la școală, din întâmplare, în ziua aceea. Dar, de fapt, n-au găsit arma. Încă. Și cred că s-ar putea să știu unde este.

CAPITOLUL 21

Nico

RAMÓN

Poţi percepe moartea ca pe ceva foarte îndepărtat, până când se întâmplă chiar în fața ta.

Oamenii își închipuie că, doar pentru că ai crescut pe teritoriul bandelor, ești amorțit în faţa unor lucruri, cum ar fi ceea ce s-a întâmplat cu domnul Moore. Asta pur și simplu nu-i adevărat. De când s-a întâmplat, îmi simt corpul inundat de apă. Am învățat, când eram mic, să nu trec niciodată prin aceste oceane neclintite: sunt pline cu mizerie și uneori cu electricitate, deci, dacă nu ai grijă, te-ai putea trezi curentat.

N-ar trebui să ies din casă, dar nu pot sta pasiv, la cutie. Ştiu că trebuie să-l cercetez mai îndeaproape pe Nico, dar m-am oprit pentru că mi-e frică de ce-aș putea descoperi. Și sunt îngrozit de ce mi-ar face banda Dioses, dacă m-ar prinde în flagrant. Așa că rămân pe veranda din spate, ba stând pe bancă, ba mărșăluind în sus și-n jos.

Tocmai m-am așezat iar, când telefonul meu vibrează puternic pe veranda pustie. Îl înşfac.

E un mesaj de grup de la Keyana.

Trebuie să găsim arma crimei. Singura cale de a demonstra cine a comis crima e să găsim arma, nu? Pe ea sunt amprentele criminalului. Așa s-ar explica totul.

Încerc să-mi suprim furia. Scriu înapoi repede:

Faci ca totul să sune atât de simplu. Nu-i atât de ușor.

Nu răspunde nimeni, indiferent cât de mult timp mă uit la ecran. Frustrat, îl arunc înapoi pe verandă. Mă gândesc la Ever și la schimbul pe care l-a făcut cu Nico pe strada Bosetti numărul 314. Poate chiar este atât de ușor. E timpul să încetez cu amânările și pretextele.

Mă ridic ca un fulger și toată apa electrificată a inundațiilor îmi trece ca un curent prin șira spinării.

¿Podría ser?[14] *Respir prelung. Mă uit la ceas. Arată că abuela mai are mult până să ajungă acasă. Cum se numea restaurantul în care l-am văzut pe Nico? Caut pe Google adresa, strada Bosetti numărul 314, și iată-l, El Rincón.*

Formez numărul de telefon al restaurantului și, după ce sună de câteva ori, o voce blândă răspunde.

— Bună ziua și mulțumim că ați sunat la El Rincón. Eu sunt Anabel. Cu ce vă pot fi de folos?

Îmi îngroş vocea încercând să par mai matur.

— Da, Nico este acolo în seara asta? Trebuie să-i aduc ceva.

— Da, cred că este încă aici. Știu că tura lui se termină în curând. Vreţi să vorbiţi cu el?

Închid imediat telefonul. Ăsta ar putea fi tipul pe care-l căutăm.

Sunt deja încălţat și cu telefonul în mână. Îmi bag cuțitul în buzunar, pentru orice eventualitate, și o zbughesc pe ușa din față, sperând că Nico mă va conduce, cumva, la arma crimei.

* * *

E o seară neobișnuit de tăcută. Îmi imaginez că-l voi urmări pe Nico până acasă, să văd unde locuieşte. Apoi, la un moment dat, mă voi duce să scotocesc puțin și să văd ce găsesc înăuntru. Dacă descopăr arma, gata, sunt liber. Dacă nu, poate mai există ceva acolo care să-mi ofere vreun indiciu despre ce s-a întâmplat cu domnul Moore.

Restaurantul e suficient de aproape ca să pot merge pe jos și aerul proaspăt m-ar putea ajuta. Când mă apropii de clădire, îl văd. Nico Martinez părăseşte restaurantul în uniforma lui de bucătar, cu şorţul aruncat pe umăr, după o zi lungă de muncă.

Pentru un scurt moment, chiar începe să-mi pară rău pentru el. Oare lucrează la Promise și apoi vine să muncească încă un schimb în alt loc? Îmi amintește de abuela mea, care lucrează mereu. Efortul e unul foarte mare.

Nico merge pe stradă și eu la fel, menţinându-mă, cu grijă, la o distanţă sigură faţă de el, chiar dacă afară e întuneric și nu are cum să mă observe.

Trece pe lângă o stație de autobuz, ceea ce mă face să cred că locuiește în zonă. Şi mai bine. Apoi cotește la dreapta pe o alee.

Nu e cel mai fericit loc prin care să urmărești pe cineva despre care crezi că este criminal, dar ce variante am? Dacă nu rezolvăm acest caz în curând, probabil că o să ne înfunde pe toți.

Intru pe alee și mă opresc în loc. Nico a dispărut. Mijesc ochii, uitându-mă prin ceața fină, dar nu-l deslușesc.

Imposibil, îmi șoptesc.

Mă târăsc încet pe alee, uitându-mă la clădirile din jurul meu. Toate întunecate și pustii, fără niciun semn de viață, darămite de Nico.

Ajung la jumătatea aleii când îmi dau seama. Nico a scăpat de mine intenționat. Dar de ce? Ce anume ascunde?

Spaima îmi alunecă pe șira spinării — dacă mi-a văzut fața?

Mă întorc grăbit pe drumul pe care am venit, când, dintr-odată, mă trezesc împins cu putere din spate și pus la pământ. Aterizez cu zgomot, scoțându-mi cuţitul, pentru a-l alunga pe hoț.

Dar înainte să mă ridic, simt țeava rece a unui pistol în ceafă.

— Ce mama dracului, mă urmărești!

Nu e deloc un hoț oarecare. E un criminal. E Nico.

— Nu, te rog, îmi pare rău!

Sunt șocat că m-a prins atât de repede. La fel de adevărat este că strada te învață să fii conștient de ceea ce se întâmplă în jurul tău. Ar fi trebuit să știu că nu îi pot ține piept.

— Vorbeşte! strigă el, apăsând pistolul şi mai tare de țeasta mea.

— Eu... eu...

Nu ştiu ce să spun. Adevărul? Să-i spui unui potențial criminal că sunt pe urmele lui? Pe o alee întunecată, unde nu mă poate auzi nimeni? N-aveam de ales.

— Nico, strig eu. Ăsta este numele dumitale, nu?! Domnul Martinez?

Preț de o clipă se lasă liniştea. Deodată simt că pistolul se îndepărtează și văd o mână întinsă. O apuc, iar Nico mă ajută să mă ridic în picioare.

Mă aştept să-l văd îndreptând țeava pistolului direct spre mine. Dar stai... nu are nicio armă. Doar degetele lui mă împungeau în cap.

Nico mijește ochii în timp ce încearcă să mă vadă în întuneric.

— Ramón. Ramón, ce naiba faci? De ce ești afară, aici, la ora asta din noapte? De ce mă urmărești?!

Mă dau înapoi încet, pentru a pune o oarecare distanță între noi.

— Îmi... Îmi pare rău. Voiam doar să vorbesc cu tine.

— Despre ce anume?

Nico se uită în jur de parcă aș vrea să-i întind o capcană. Îmi dau seama că e plin de nervi.

Nu m-am gândit niciodată la asta, dar dacă Nico nu e criminalul, probabil că mă bănuiește şi el pe mine așa cum și eu îl bănuiesc pe el.

— Nu știam că ești unul dintre Dioses.

— Asta a fost acum ceva vreme.

— Ai fost la închisoare?

— Da. Şi?

Nu pot să-l întreb de-a dreptul dacă e un criminal, așa că găsesc o cale de a afla mai multe.

— Doar că te-am văzut cu Ever, mai devreme.

— Ce?

— Ever. Ți-a dat un pachet. Părea a fi niște bani.

— De cât timp mă urmărești, puștiule?

— Doar atunci... şi acum.

— De ce?

— Ei bine... Adică, eşti membru al bandei. Moore a pus să-l aresteze pe vărul meu César şi Dioses au vrut să se răzbune. Aşa că am crezut...

Nico oftează şi clatină din cap, de parcă ar fi dezamăgit că a fost descoperit.

— Nu ştii nimic, puştiule, spune el, făcând un pas spre mine.

Îi susţin privirea, aşteptând să spună mai mult.

— Pentru că am cazier şi am fost unul dintre Dioses, crezi că l-am ucis pe Moore?

S-a cam dus orice încercare de a ocoli adevărul. Dau din cap, cu o mână încleştată pe cuţit, în cazul în care se va întâmpla ceva îngrozitor.

Nico îşi freacă bărbia şi chicoteşte scurt înainte să continue.

— În mod ironic, banii pe care m-ai văzut tu primindu-i de la Ever erau un avans pentru El Rincón. Bănuiesc că César a auzit că locul se vinde şi a vrut să se mişte repede, pentru a-l păstra „în cartier“. N-au avut nimic de-a face cu Moore.

Nu pot să-mi cred urechilor. Acum are sens ce-a spus César exact înainte de a fi arestat. „Poate că există o altă opţiune. Un alt local, ştii?“ Se gândise deja la toate.

Mă simt mândru şi trist în acelaşi timp.

Mândru de vărul meu că s-a gândit serios să-şi schimbe stilul de viaţă. Mândru de mine că l-am făcut să mă asculte. Dar sunt trist că a trebuit să-i suspectez pe Dioses pentru asta. Mulţi dintre ei încearcă să-şi găsească drumul. Ei n-au putut să meargă la o şcoală ca Urban Promise Prep.

— Îmi pare rău, domnule. Eu... nu ştiu ce să spun. Sunt speriat, ştii?

Brusc mă cuprinde o dorinţă stupidă de a plânge. Mă frec foarte tare pe faţă, alungând această stare. Nu ştiu de ce, dar Nico se şterge şi el la ochi.

— Ai un avocat? întreabă el.

— Da, dar e cam greu să ajung la el.

Nico clatină din nou din cap.

— Nu-i lăsa să te doboare cu povestea asta, spune el, întorcându-se să plece. Fă tot ce poţi. Și, când ți se întâmplă un rahat de genul ăsta, întotdeauna cel mai bine e să începi prin a urmări banii.

— Ce vrei să spui?

— Uite, eu nu știu mare lucru, răspunde Nico. Dar noi, angajaţii de la cantină, vorbim între noi și credem că școala nu are de ce să aibă nevoie să se strângă la buzunar, cu atât de multe sponsorizări și granturi care vin.

— Crezi că fură cineva bani de la școală?

— Aşa cum ţi-am spus, nu știu multe. Dar dacă eu aș fi în situaţia asta, aș găsi o cale să sap mai adânc.

Cu aceste cuvinte, Nico se îndepărtează.

— Mulţumesc, spun eu sufocat, dar el e deja lângă ieşirea din alee.

Aproape că a dispărut din vedere când strig după el:

— Îmi pare rău.

Se oprește și aproape cred că o să mă ignore. Dar el se uită la mine peste umăr.

— Şi mie.

Și apoi dispare.

---

[14] „Ar putea fi așa?“ — în sp. în orig. (N.t.).

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ:

ANCHETA CRIMEI DE LA PROMISE

În cadrul investigației aflate în derulare, poliția a folosit analize balistice pentru a identifica tipul de armă folosit la împușcătură. Oamenii legii au conchis că tipul de pistol utilizat se potrivește cu calibrul armei deținute de unul dintre aparținătorii celor trei suspecţi.

Am solicitat comentarii despre această descoperire, dar cel care ne-a furnizat informaţia, care a cerut să rămână anonim, a refuzat să le exprime.

Rămâneţi cu noi pentru a fi la curent cu cele mai proaspete informaţii despre crima de la Promise.

CAPITOLUL 22

Confuzie

TREY

A doua zi după ce ne-am întâlnit în parc, primesc un mesaj de la Ramón, cum că vrea să ne vedem din nou toți, mai pe seară. Mi se aprinde o flacără în piept. Bineînțeles că vreau să mă întâlnesc cu el. Fiindcă acum știu că deţine informaţii despre ceea ce s-a întâmplat în acea zi și sunt al naibii de sigur că, mergând să vorbim, voi afla adevărul.

Şmecheria este să aștept ca unchiul meu să se culce. Și mama, de asemenea, pentru că, de data asta, nu poate veni cu mine în această scurtă călătorie. Unchiul meu nu stă niciodată până târziu — se culcă devreme, ca să se trezească devreme. Omul rămâne militar. Dar a-l aștepta să se culce e ca și cum aș aștepta să fiarbă apa dintr-o oală.

Între timp, cel care dă în clocot sunt eu. Abia începeam să am încredere în Ramón. Cel mai rău sentiment din lume este când cineva îţi trădează încrederea. Mai ales când ești ca mine și nu ai oricum încredere în prea mulţi oameni. Când Keyana dă mesaj spunând că ea și J.B. sunt pe drum spre întâlnire, pur și simplu mă plimb agitat în sus și-n jos prin camera mea. Sunt nerăbdător să-l confrunt pe Ramón în privința lui Nico.

Mă uit la ceas. 9:38. Luminile la mama sunt stinse. Unchiul meu de obicei adoarme cu exactitatea unui ceas, la 9:30, așa că mă pun în mișcare.

În sfârşit, sar pe fereastră, răcoarea nopţii cuprinzându-mi gâtul. Îmi ridic gluga și mă îndrept spre magazinul de cartier unde Ramón vrea să ne întâlnim. Alerg, dar nu prea repede. Nu vreau să fiu stors de energie când voi da nas în nas cu Ramón.

Mă aștept să-i găsesc pe toți relaxați și așteptând să-mi fac apariția, dar, înainte chiar să cotesc pe stradă, îi aud strigând. E prea întuneric pentru a

vedea cu adevărat ce se întâmplă, așa că-mi iau picioarele la spinare și sprintez pe drum, gata să sar la bătaie — în acest punct nici nu-mi prea pasă cu cine.

— Ce se întâmplă? întreb eu, îndreptându-mă spre grup.

Toți încremenesc și se întorc către mine.

— Noi ar trebui să te întrebăm asta pe tine! zice Ramón când își dă seama că sunt eu.

Atunci, Keyana și J.B. se răsucesc și ei spre mine.

— Despre ce mama dracului vorbiți? țip, prins pe picior greșit.

— Nu face pe prostul! strigă Ramón. Cineva minte și nu sunt eu ăla!

— Nici eu. Te prezint și mamei dacă vrei, nu avem și nici nu am avut vreodată o armă, spune J.B.

— Nici abuela mea, adaugă Ramón.

— Trey? spune Magda încet. Ai văzut știrile?

Simt că mi se opreşte inima.

J.B. se întoarce spre mine cu ochii îngustați. La fel și Keyana.

— Nu le-am citit... ce s-a întâmplat? spun eu repede.

Imediat ce apuc să vorbesc, Keyana scoate un articol. Mă prefac că-l citesc, dar ştiu deja ce conține. Eu și unchiul meu tocmai am vorbit despre asta, dar nu mi-am imaginat că descoperirea va fi făcută publică. Cel puțin nu atât de repede.

— Eu... Nu știu...

— Mincinosule! Tu ai făcut-o, nu-i așa?!

Ramón sare la mine. J.B. păşeşte între noi să-l reţină.

Am rămas fără cuvinte. Presiunea mă copleşeşte şi nu cred că-i pot face faţă prea mult.

— Ăsta..., a fost un accident..., izbucnesc eu.

— Tu eşti autorul crimei! strigă Ramón, aproape de parcă nu-i vine să creadă. Tu l-ai ucis! L-ai ucis pe directorul Moore!

— BA NU, nu l-am ucis! urlu şi eu. Nu la accidentul acela mă refer! Aducerea armei a fost accidentul! N-am ucis pe nimeni! Am încercat s-o ascund...

— Ce să ascunzi?!

— Pistolul!

Explic cum am luat din greşeală geanta unchiului meu.

— Aşa că, decât să merg acasă şi să fiu suspendat de la meci, am intrat în şcoală prin uşa de la subsol, pentru a evita detectoarele de metale din faţă, şi am ascuns arma în baia de acolo. Dar când m-am întors s-o iau, dispăruse. A luat-o altcineva.

— Asta-i o vrăjeală, spune Ramón, încremenit, uitându-se la toţi ceilalţi din jurul nostru, îndemnându-i să mă atace şi ei. Minte!

— Nu minte, îl întrerupe J.B., apoi se uită în jos, la pământ.

Mă întorc spre el, surprins.

— N-ar fi putut să-l împuşte pe Moore cu arma aia.

J.B. se uită direct la mine.

— Ai ascuns pistolul în rezervorul toaletei, nu?

Mă uit la el, neîncrezător, apoi dau încet din cap.

— Da, șoptește el, iar Keyana se uită și ea la el, fără cuvinte.

— Eu l-am găsit. Și m-am gândit că va trage cineva cu el în școală. Aşa că l-am ascuns într-un panou din tavan, crezând că nu-l va găsi nimeni. Trey nu a avut de unde să știe unde l-am ascuns.

Aproape că-mi vine să-l îmbrățișez pe J.B. în acel moment.

— Vedeţi? Când am cerut să merg la baie în timpul detenției, m-am dus să-l găsesc ca să-l pot aduce înapoi acasă. Și imediat am aflat că cineva fusese deja împușcat.

— Deci acolo te-ai dus în timpul detenției? spune Ramón.

Dar apoi se întoarce spre J.B. înainte ca eu să pot răspunde.

— Așadar, ai avut pistolul...

Însă acum îl întrerup eu.

— Dar știu că tu nu acuzi pe nimeni, îi trântesc. Spune-ne cine e, de fapt, Nico Martinez, Ramón.

— Ha? bâiguie Ramón.

— Ai auzit ce-am spus. Spune-ne cine este Nico.

Magda se întoarce spre Ramón.

— Despre ce vorbeşte?

— Da, ce-i cu Nico? întreabă și J.B.

Ramón oftează. Nu mai pare la fel de arțăgos.

— Nico a făcut parte din Dioses.

Vestea cade ca o bombă asupra grupului.

— Stai așa, strigă J.B. Tipul cu dosar penal, pe care te-ai oferit tu să-l verifici, e în banda ta?

— Și are o acuzație de tentativă de omor, spun eu.

— Nu știam asta, zice Ramón. Și nu este banda mea. Tipul e nevinovat, l-am verificat. E pe calea cea dreaptă.

— Acum cine spune vrăjeli? mârâi eu.

— Ramón, știai asta dinainte? Când ai spus că-l vei verifica pe Nico? întreabă Keyana.

— Păi, l-am verificat. Dar singurul motiv pentru care n-am spus nimic a fost pentru că știam că veţi deveni suspicioşi. Dar nu putea fi Nico; de fapt, nici măcar nu era acolo în momentul împușcăturii. Era deja la cealaltă slujbă a lui. Am verificat.

— Ar fi trebuit să ne spui ceva, șoptește Magda.

— Mai întâi aveam nevoie de toate informațiile, ca să pot explica! Nu e cu nimic diferit de faptul că Trey nu ne-a spus despre armă. Sau J.B. nu ne-a vorbit despre pistol deloc — și încă nu știm ce-a făcut cu el. Sau de ce avea sânge pe cămașă!

Deodată, o voce din întuneric ne oprește pe toți. Îmi ia un minut să-l recunosc, dar apoi Unk iese din umbră.

— Voi, copii, trebuie să vă folosiți creierele, zice el. Credeam că școala aia ar fi trebuit să vă facă mai deștepţi.

Sunt pe cale să strig la el să-și vadă de treburile lui, dar J.B. vorbește primul.

— Ce vrei să spui, Unk?

— Vreau să spun că, dacă aţi fi atât de deştepţi pe cât ar trebui să fiţi, aţi vedea că cineva încearcă să demonstreze că unul dintre voi a comis crima. Mai bine fiţi atenţi, spune Unk, sorbind ceva dintr-o pungă de hârtie maro.

Apoi dispare din nou în umbră, de parcă n-ar fi fost niciodată acolo.

— Are dreptate, fraţilor. Dacă nu avem încredere unii în ceilalţi, nu vom reuși. Altcineva trage sforile. Trebuie să ne spunem totul unul altuia. E singura variantă, zice Keyana.

Așa e, cum spune ea. Rămânem cu toții, acolo, în tăcere.

J.B. lovește cu piciorul în pământ, de parcă ar vrea să spună mai multe.

— Mie, când sunt anxios, îmi curge sânge din nas, șoptește J.B.

E prima dată când îl văd nesigur pe el.

— Când am emoții, transpir și, uneori, îmi dă borșul pe nas. De aceea aveam sânge pe haine în ziua aceea. Împușcătura a declanșat sângerarea.

— Chiar nu ne ajută cu nimic faptul că toate poveștile noastre sună ca niște minciuni absolute, spun eu.

Toată lumea chicotește. Îmi prinde bine că mi-am regăsit simţul umorului.

— Și nu știu ce s-a întâmplat cu arma. La fel ca Trey, m-am întors după pistol, dar dispăruse. Am verificat din nou, când ne-am uitat în dulapul lui Omar, spune J.B.

— Omar? întreabă Magda.

— Da, Omar, continuă J.B. Eu și Keyana am fost la Promise și am căutat în dulapul lui Omar. Am găsit niște chestii tulburătoare. Asta voiam să vă arătăm în seara asta înainte de...

J.B. se întoarce spre mine.

— Înțelegi tu...

J.B. scoate un dosar și-l deschide. E plin cu tot felul de notițe despre directorul Moore. Unde a lucrat, unde a locuit. Sunt chiar şi fotografii cu Moore în apropierea școlii și chiar intrând și ieșind din casa lui.

— Ce mama dracului sunt astea? întreabă Ramón înaintea mea.

— Erau în dulapul lui Omar. Împreună cu asta.

J.B. îi dă Magdei un document.

— Se pare că i s-a refuzat o finanțare din fondul Promise.

J.B. dă din cap.

— Dar lucrul ciudat e că, deși există o rezervă de bani pentru a plăti facultatea oricărui elev de la Promise care nu-și poate permite asta, n-am auzit niciodată de vreun elev care să fi primit vreo bursă. În plus, Moore dădea mereu afară orice elev care nu avea să obțină o bursă de la vreo universitate, bazată pe studii academice sau nevoi financiare.

— Dacă e adevărat, pare a fi o înșelătorie. Unde se duc banii ăştia, dacă nu la elevi? întreabă Keyana.

Era o întrebare de zece puncte. Una pe care nu ne gândiserăm să ne-o punem.

— Nico mi-a zis să urmăresc banii, spune Ramón. Doar că lucrurile nu se leagă, fiindcă Promise primește foarte mulți bani de la donatori, dar nu se știe cum sunt folosiţi.

Face o pauză, de parcă ar fi încercat să prelucreze ceva în mintea lui.

— Vă puteți imagina cum ar fi dacă Ennis ar fi aflat că banii pe care-i aducea în Promise erau doar o escrocherie? Vă puteți imagina cum ar fi dacă era și el implicat?

Ne trec fiorii la gândul unei conspirații.

— Keyana a pus o întrebare excelentă. Unde se duc banii? Dacă putem să descoperim asta, poate găsim indiciul necesar pentru rezolvarea crimei, spune J.B. Trebuie să existe un registru cu o evidență a fondurilor.

— Ce ziceți de puștiul ăsta, Omar? adaugă Magda. Pare din ce în ce mai dubioasă treaba. Nu numai că are toate fotografiile astea cu Moore, dar pare-se că a avut şi un conflict cu el, în legătură cu refuzul de a-i acorda finanțarea.

— M-am gândit şi eu la asta, zice J.B. Și știu un mod de a prinde doi iepuri dintr-o lovitură.

Mă uit la J.B. și-mi dau seama că se gândește la același lucru ca și mine. Trebuie să vorbim cu Omar.

Magdalena Peña

E ca și cum, indiferent cine a comis crima, a făcut-o știind că vor fi acolo o mulțime de suspecți care să-i abată pe polițiști de pe urmele lui. Sunt criminali care scapă mereu pentru că sunt deștepți? Sau pentru că au noroc?

După ce-am plecat de la magazin, am ajuns acasă şi l-am găsit pe César pe canapea, uitându-se la TV. Are în continuare la gleznă brăţara pentru arest la domiciliu. La TV, prezentatorul local vorbește despre viitorul memorial pentru Moore, care se pregătește la Promise Prep. Totul este straniu. Mă uit o vreme, în tăcere.

— Nu te bucuri că n-ai fost niciodată la Promise? spun până la urmă, sperând că va râde.

Sunt uşurată când face asta. Mi se pare că nu l-am auzit râzând de mult, mult timp.

— Cu siguranță, zice el. O grămadă de gangsteri p-acolo...

Râdem, dar nu pot să nu mă simt tristă. Totul este o mare porcărie și, chiar dacă cred mai mult decât niciodată că vărul meu e nevinovat — acum că îi cunosc și pe J.B. și pe Trey —, lucrurile n-au făcut decât să se complice.

Și, dacă nu putem descoperi ceva în curând, unul dintre ei va intra la închisoare.

La televizor, prezentatorul cu dinți strălucitori trăncăneşte mai departe:

— Celebrarea vieții acestui om incredibil va include dezvăluirea portretului comandat de succesorul său, Wilson Hicks, directorul interimar. El va prezida ceremonia, în cadrul căreia liderii comunității vor cere să ne unim cu toţii pentru a onora realizările şi moştenirea acestui om unic în DC, Kenneth Moore.

— Cine crezi c-a făcut-o? îl întreb pe César când încep reclamele.

El păstrează tăcerea atât de mult, încât cred că fie nu m-a auzit, fie preferă să mă ignore. Dar când vorbește, ridică din umeri și se uită în jos la brăţara de la glezna lui.

— Acest soi de crimă e legat de putere, răspunde el. Când oamenii puternici sunt uciși, întotdeauna este vorba de putere. O mulţime de băieți săraci merg la Promise. Cineva a vrut ca Moore să știe că nu era cu adevărat regele.

— Se pare că e periculos să ocupi tronul, spun eu.

— Epuizant, răspunde el.

Pare atât de obosit. Mă apropii puțin și-mi sprijin capul pe umărul lui, așa cum făceam înainte. Fratele meu nu se îndepărtează.

Nimeni

Nu pot spune nimic.

Am prea multe de pierdut.

Uneori, cheia supraviețuirii e să rămâi invizibil.

Keyana Glenn

E miezul nopții când Magda trimite un mesaj întregului grup:

Cine-ar fi putut dori să demonstreze că Moore nu era rege?

Răspund:

Toată lumea ar trebui să deschidă ochii ca să vedem dacă nu cumva vom găsi azi vreun răspuns.

Am făcut multe cercetări și am învățat un lucru: banii fac lumea să se învârtă. Și nu doar lumea, ci şi şcolile. Și mai ales școli ca Promise.

Adică, de la bun început, e o mare măgărie că unele școli primesc mai multă susținere decât altele. Și, cumva, școlile cu copii care arată ca mine par să tragă întotdeauna bățul cel scurt. Ca tot ceea ce se întâmplă pe lume, iar asta mă face nu numai să vreau să devin avocat, dar chiar să dau legi sau ceva în genul ăsta.

Dar școlile independente, cum e și Promise, sunt altceva şi, în timp ce stau pe pat uitându-mă prin telefon, aflu din ce în ce mai multe. Directori ca Moore se pot transforma rapid într-un un soi de vedete și sunt aproape ca unii dintre acei predicatori evanghelici care devin celebri rostind cuvântul lui Dumnezeu și apoi pleacă în turneu, salvând pasămite suflete sub lumina reflectoarelor.

Găsesc zeci de articole care descriu ascensiunea lui Moore în DC. A fost aşa de iubit! Găsesc poze cu el, vechi și noi, cu profesori, părinți și elevi. Într-una arată radios, alături cu doamna Hall. Zâmbetul ei e atât de larg, încât pare că-i ajunge la urechi. Fotografia a fost făcută la inaugurarea școlii Promise. Citatul de sub imagine spune despre cât de mândră este doamna Hall, pentru că urmează să i se alăture lui Moore în „această misiune“.

Da, mormăi eu în șoaptă, gândindu-mă la ce i-a făcut Moore lui J.B. Misiunea de a încerca să lupți cu nişte adolescenți ca și cum ar fi niște bărbați în toată firea.

Cu cât aflu mai multe despre Moore și despre cariera lui, cu atât îmi fac o imagine mai completă despre cine era el. Dincolo de regulile de rahat pe care le-a impus din ce în ce mai dur la Promise, părea genul de om căruia îi plăcea să fie admirat. În anumite privințe, el nu era cu mult diferit de fetele din Mercy, care vin să-i mediteze pe băieți la engleză. S-a uitat la tipi ca J.B., Trey și Ramón și a văzut ceva... greşit la ei. Ceva care trebuia îndesat într-un tipar, rupându-le toate oasele, pentru a le face să intre acolo perfect.

Poate că ei îi aminteau de ceva ce nu-i plăcea la el însuşi.

E greu să te uiți la toate fotografiile zâmbitoare ale lui Moore în costum — la gale de binefacere, la strângeri de fonduri, la evenimente de la Capitol Hill, strângând mâini, fiind bătut pe umăr și zâmbind la cameră — când tipi ca J.B. n-au voie nici măcar să zâmbească dacă se află între zidurile de la Promise. Când se întâmplă să-i curgă sânge din nas și i se trece în foaia matricolă că a participat la o încăierare.

Pun telefonul pe modul silenţios, lăsându-mi mintea să rătăcească. La Promise, Moore era conducător suprem și nimeni nu l-a contestat vreodată. Pe teritoriul unui regat, ceea ce face sau spune regele nu poate fi rău. Când auzi de un rege răsturnat de la putere, ca în Urzeala tronurilor, amenințarea vine de cele mai multe ori din afara regatului.

Gândurile mele se îndreaptă imediat către Stanley Ennis.

Din câte am descoperit, Ennis e stăpânul propriului său regat. Finanțează expediții în junglă și pe munţi, deține o mulțime de firme și donează

suficient pentru ca diverse lucruri importante să-i poarte numele.

Dar când au fost publicate e-mailurile amenințătoare, mi-a trecut prin minte că nu par să vină de la el. Trebuia să fii alături de mine și ai decis să-mi întorci spatele.

Mă uit afară, la strada liniștită, și nu pot să nu-mi închipui cartierul drept potențial teritoriu, nu al unei bande ca Dioses del Humo, ci al politicienilor și al comitetelor școlare, al consilierilor și directorilor și al acelor oameni care s-au fotografiat alături de directorul Moore, ale căror exagerări l-au transformat într-un salvator al „băieților rătăciți“, în timp ce el sfărâma orice bucurie din aceștia. Ăsta este în întregime regatul lor, oameni ca Stanley Ennis — care plătesc pentru construcția unei săli de sport la o școală, apoi aduc băieți să joace în ea. Soldați de jucărie, piese de șah mutate pe suprafața unei table, în timp ce oamenii puternici obțin fonduri de stat. Eu habar n-am avut că sunt atât de mulți bani în școli precum Promise, până când n-am început să citesc despre Moore și despre cariera sa regală.

Îmi scot din nou telefonul și trimit un mesaj grupului.

Băieți de la Promise, când este următorul meci al echipei de baschet?

Trebuie să găsim o modalitate de a-l urmări pe Ennis și de a afla mai multe.

CAPITOLUL 23

Confruntarea

J.B.

Eu, Trey și Ramón aşteptăm pe strada pe care se află clădirea Promise chiar înainte ca elevii să iasă din şcoală. Trey și-a adus chiar și binoclul, ca să putem păstra distanţa, dar să și vedem totuşi uşa din faţă. Trebuie să recunosc că munca în colaborare cu Trey și Ramón începe să aibă avantajele sale.

Plănuim să aşteptăm ca Omar să părăsească școala și apoi să discutăm cu el, pentru a vedea ce şi cum. Nu cred că acest copil e o problemă, dar nu pot scăpa de gândul că, dacă el e cel care a tras, s-ar putea să aibă totuși arma asupra lui. Ar putea s-o folosească împotriva mea, dacă ajungem să ne ciocnim.

Nu l-am cunoscut bine pe Omar, dar știu că acest băiat e ciudat. Nu vorbeşte niciodată, nici măcar nu se uită la tine. Faptul că am găsit la el toate fotografiile acelea cu Moore m-a speriat. Urăsc să spun asta, dar mi l-aș putea imagina apăsând pe trăgaci.

Cu toții purtăm uniformele, pentru a ne amesteca în mulţime, în timp ce copiii roiesc pe stradă. Este ideea lui Trey, dar mă îndoiesc că va funcționa. Mă uit la ceas. 5:00 după-amiază. A venit momentul. Și imediat se aude soneria școlii, iar băieții se revarsă pe străzi, nerăbdători să iasă din acel loc.

— Iată-l, strigă Ramón.

Arată din cap către un copil slab, care coboară treptele.

— Da, el este. Se pare că vine pe-aici, spun eu.

Ne aplecăm în spatele zidului școlii, în timp ce Omar vine în direcţia noastră. După ce trece, pornim pe urmele lui.

— Când ar trebui să ne apropiem de el? întreabă Ramón.

— De îndată ce strada este liberă, spun eu. Probabil că merge pe jos spre autobuz. Trebuie doar să-l prindem înainte de a se urca.

Mai mergem câteva străzi înainte de a scăpa de mulţimea de la Promise. Suntem doar noi și Omar pe stradă.

— Acum e șansa noastră.

Lungesc pasul ca să-l prind din urmă pe Omar.

Îi aud pe Ramón și Trey mergând și ei mai repede. Pe măsură ce mă apropii, îmi dau seama că Omar are căștile pe urechi și nu mă aude. Folosesc acest avantaj și mă duc direct spre el. Întind mâna după geanta lui cu cărți și i-o smulg de pe umăr, asigurându-mă că i-am luat arma, în caz că o avea la el. Se răsucește brusc.

— Hei, tu, ce faci?! scârțâie el.

Dar când ne vede pe toți trei postându-ne în fața lui, o ia la fugă.

— La naiba, prindeți-l! strig eu.

Sprintăm după Omar preț de alte câteva străzi. Trebuie să recunosc, puștiul e rapid. Probabil pentru că toată viaţa lui a fugit de bătăuși. Trey îl prinde în cele din urmă și-l pune la pământ. Ramón și cu mine ajungem la scurt timp şi, ghemuiți deasupra lui Omar, încercăm să ne tragem sufletul.

— Ce naiba faceți? strigă el.

— Am putea să te întrebăm acelaşi lucru. De ce fugi?

— Vrei să spui de ce fug de cei trei suspecți de crimă care par să vrea să mă atace? Ah, nu știu ce să zic. Ce vreți?

Înflăcărarea lui mă surprinde. Mă așteptam să se facă mic în fața noastră, dar nu se întâmplă asta.

— Explică asta, ordon eu, scoțând dosarul.

— Dosarul meu! De unde îl ai?

— Nu contează. De ce ai imaginile astea cu Moore? Și spune-ne ce știi despre fondul Promise!

Omar se schimbă la față, de parcă ar ști ceva ce noi nu știm. Se ridică și se îndepărtează. Privește în jur și nu-mi dau seama dacă se uită după ajutor sau vrea să se asigure că suntem singuri. Face un pas spre noi și se apleacă spre cercul pe care-l formăm.

— Niciunul dintre voi n-a comis crima, așa e?

Ne uităm, cu toții, unul la altul.

— Nu, n-am comis-o, răspund eu. Dar nu știu dacă putem spune același lucru despre tine. Am auzit că ai fost ultima persoană văzută împreună cu Moore. Și, potrivit acestei scrisori, ai avut și un motiv.

Omar scutură din cap.

— Nu știi ce vorbeşti. Am fotografiile alea ale lui Moore pentru că făceam un articol despre el, pentru consiliul școlii. Făcea lobby pentru un alt campus Promise și dorea să susțină o prezentare.

Omar se scarpină nervos pe frunte și inspiră adânc, pregătindu-se să continue.

— M-am gândit că ar trebui să-mi iau măcar niște echipamente de filmare noi, dar el mi-a spus că aceasta este o oportunitate pentru mine. Atunci când consiliul îmi va vedea munca, poate mă va sprijini la facultate sau la alt rahat de genul ăsta. Însă am început să văd unele lucruri. Că, de exemplu, în ciuda faptului că mi s-a spus că fondul Promise este exclusiv pentru ajutor de școlarizare, consiliul cere ca fondurile să fie accesibile tuturor elevilor pentru mai multe scopuri: cărți, uniforme, echipamente extrașcolare, nu

doar pentru facultate. Moore nu ne-a spus niciodată asta. Deci, când mi-a refuzat cererea, am știut că se întâmplă ceva.

Omar s-a oprit, uitându-se peste umăr. Am făcut și noi la fel. Părea că suntem singuri, așa că a continuat.

— Am început să-l urmăresc în afara sesiunilor noastre de fotografie. Așa am dezlegat misterul lui Moore. Fura bani din fond.

Era ca explozia unei bombe. Directorul Moore propovăduia întotdeauna perfecțiunea, excelența și disciplina, dar totul era o minciună. Sincer, sunt dezamăgit. Orice făcea Moore, poate că asta l-a ucis.

— Cred că a aflat cineva ce făcea și a început să-l amenințe.

— E-mailurile acelea..., spune Ramón.

— Exact. Cine a făcut asta știa ce învârte directorul și nu-i plăcea.

Eu și băieții schimbăm o privire. Povestea lui Omar sună aproape ca o explicaţie, mai ales având în vedere informațiile pe care le aveam deja. Nu înseamnă totuși că este adevărată.

— Păi, stai puțin, de ce ziceai că ai fost văzut cu Moore înainte de crimă? întreb.

— Ți-am spus că m-a pus să-i fac proiectul ăla. Trebuia să-i iau un interviu în seara aceea. Era ultima parte a proiectului. M-am dus la el în birou şi am încercat să instalez microfonul, dar era nevoie de niște bandă de înregistrare ca să fie totul pus la punct. Am ieşit din birou și, înainte să-mi găsesc caseta, am auzit împușcătura. Uite, spune Omar în timp ce scoate un fluturaș din buzunar.

E anunţată comemorarea lui Moore.

— Voi pune filmarea pe care am făcut-o la memorial, trebuie să mă credeți.

Stăm cu toții acolo, uitându-ne la fluturașul ce anunţă comemorarea morţii premature a lui Moore. Amintindu-ne cum a fost să auzim o împușcătură

din ultimul loc la care ne-am fi așteptat. Violența în orașul meu e un lucru banal, dar nu mi-am imaginat niciodată că se poate întâmpla așa ceva în interiorul școlii Promise. Nu în felul acesta. Ceea ce mi-a reamintit doar faptul că nu suntem nicăieri în siguranță.

— Voi aveți alți suspecți pe listă? întreabă Omar.

— Ne-am gândit că Dioses ar fi putut fi responsabili, spun eu, privindu-l pe Ramón. Se zvonea că Moore a pus să fie arestat un șef de-ai bandei și că aceasta are pe cineva înăuntru. Dar a fost o fundătură.

— Mai e și doamna Hall. A apărut la Promise în ziua în care Moore a fost ucis și e căsătorită cu unul dintre polițiștii din acest caz. Destul de suspect, adaugă Trey.

Omar ridică privirea.

— Nu cred că ar fi putut s-o facă doamna Hall. Am văzut-o îndreptându-se spre locul de desfășurare a meciului, chiar înainte de împuşcătură.

Trey, Ramón și cu mine schimbăm o privire. Chiar dacă nu ne place să tăiem încă un suspect de pe listă, simțim eliminarea doamnei Hall ca pe un pas în direcția corectă. Rup tăcerea.

— Bine, dacă nu e doamna Hall, nici tu și nici Dioses, cred că nu mai rămâne decât... Ennis. Stanley Ennis. El e un donator important al școlii Promise și e ultima persoană trecută în jurnalul vizitatorilor lui Moore.

Fața lui Omar se luminează.

— Îl cunosc! Îmi cere mereu să filmez la meciurile de baschet. Și pentru că investighez mai atent fondul Promise, azi, de pildă, chiar am descoperit ceva. Pot să... ăă... vreți să-mi dați geanta cu cărți?

Mă uit la Omar, întrebându-mă dacă pot avea încredere în el. Arunc o privire în geantă, pentru a mă asigura că nu există nicio armă acolo. Sunt doar rechizite pentru școală și câteva obiective pentru cameră.

— Scuze, frate. Poftim, spun eu, întinzându-i ghiozdanul lui Omar.

Scotoceşte prin el, răsfoind hârtiile, până când găseşte ce caută.

— OK. Aici e. Am reuşit să accesez sistemul ca să văd care cereri fuseseră acceptate sau respinse pentru finanţarea din fondul Promise. Sunt o mulţime de respingeri. Aproape toate sunt respinse. Dar este un copil care primeşte întotdeauna banii pe care-i cere. Uită-te la nume.

Omar întoarce pagina şi ne arată. Stan Lee.

— Stan Lee. Ca tipul de la Marvel? întreb eu.

— Da, sau ca... donatorul. Stanley Ennis. Băieţi, nu există niciun Stan Lee la şcoala noastră. Stanley Ennis e cel mai important donator, nu? Fondurile sunt furate şi, cumva, un băiat care nu învaţă aici primeşte mereu o porţie din banii noştri? Ori Stanley fura de la şcoală şi Moore trebuia să plătească, poate că Ennis chiar îl şantaja, ori Moore fura pentru el şi folosea un nume, cum ar fi pe cel al lui Stanley, pentru a deruta pe oricine i-ar fi dat de urmă. Oricum, doar unul dintre ei mai este acum în viaţă.

Piesele se aranjează, toate, la locul lor. Stanley şi Moore desfăşurau un fel de operaţiune, afacerea a mers prost şi cineva trebuia să plătească pentru asta. Nu e mult diferit de ceea ce se întâmplă pe străzi.

— Azi e meci, spune Trey fără măcar să se gândească. Ennis este, probabil, în şcoală chiar acum.

Brandon Jenkins

Când Trey mi-a trimis un mesaj pentru a-mi cere să-i fac o favoare, aproape că am spus nu.

Mama încă nu știe că am vorbit cu el. Dacă ar afla, ar face urât. Dar el este partenerul meu. Eu joc pe poziția 1, el pe 2. Și deja i-am greșit, ignorându-l. Îi cam sunt dator.

Dar, la naiba, ar fi trebuit să spun nu.

Ar fi fost mai bine să mă duc la antrenament. În schimb, a trebuit să fiu prostănac și să accept să-l urmăresc pe Stanley Ennis, după ore. Când l-am întrebat pe Trey de ce naiba facem asta, a spus doar că asta-i tot ce se poate face pentru a afla adevărul despre cine l-a ucis pe domnul Moore. Dar, cum ziceam, îi sunt dator.

Așa că iată cum mi-am petrecut ultimele patruzeci și cinci de minute: ascunzându-mă în vestiar, în baie, oriunde, pentru a-l evita pe domnul Reggie în timp ce el se plimba prin școală în sus și-n jos, pentru a se asigura că au plecat toți, în afară de sportivi, și aşteptând să plece domnul Ennis. Nu știu cum naiba se așteaptă Trey să-l urmăresc odată ce ieșim afară — nu e ca și cum aș fi James Bond sau ca și cum aș avea o grămadă de posibilități de deghizare. În plus, Ennis mă cunoaște prea bine. Dacă mă vede și mă recunoaște, o să mă întrebe direct ce naiba fac. Și toată lumea știe că nu mă pricep prea bine să mint.

Aşadar, iată-mă ascuns în sala de conferințe, încercând să găsesc o poziție în care să nu amorțesc, și îi trimit un mesaj lui Trey ca să-i spun că asta este o idee îngrozitoare, când aud voci care se apropie. Sala de conferinţe este lângă uşa prin care domnul Ennis iese mereu ca să-şi parcheze Porsche-ul, pe terenul lateral, unde sunt camerele de luat vederi — deci ştiu că una dintre voci este a lui.

Sala de conferințe are ferestre de sticlă pe toate cele patru laturi, deci, dacă vin dintr-un unghi greșit, se vor uita cu siguranță înăuntru și mă vor vedea.

— Sunt multe de analizat! spune Ennis.

Slavă Domnului — vin de pe holul din spatele meu și nu mă vor vedea decât dacă intră aici.

— Dar tu ești un om al strategiei.

Presupun că domnul Ennis vorbește cu antrenorul, deoarece acesta este de obicei cel cu care discută, când vine la antrenament. Domnului Ennis îi place să vadă cum merge investiţia lui. Cu cât câștigăm mai multe jocuri, cu atât este mai fericit. Niciodată nu sunt sigur de ce oamenilor ca domnul Ennis le pasă atât de mult de performanţa sporturilor în școală, dar el am presupus întotdeauna că încearcă să-şi retrăiască tinerețea sau cam așa ceva.

— Trebuie doar să-ţi menţii poziția, spune Ennis. Ai primit o sarcină grea, dar dacă se poate cineva descurca în situaţia asta, tu ești acela.

Inima începe să-mi bată cu putere. Știu că, în filme, oamenii sunt prinși întotdeauna din cauza unui detaliu stupid, cum ar fi telefonul care sună pe nepusă masă. Telefonul meu este întotdeauna pe modul silenţios, dar verific pentru orice eventualitate, apoi îl îndes în buzunarul hanoracului, încercând să nu respir prea zgomotos.

— Apreciez încrederea ta, zice persoana cu care vorbește Ennis.

Vocea îmi este familiară, dar are un ton foarte coborât, așa că n-o pot identifica.

— Va fi o tranziție grea pentru noi toți, dar vom răzbi într-un fel sau altul.

— Vom face mai mult decât să răzbim, spune Ennis, chicotind.

Aud un foșnet de hârtie.

— Ai tot ce-ţi trebuie aici. Asigură-te doar că activitatea nu se întrerupe și totul se va liniști.

— Liniștea e bună.

Recunosc vocea acum — decanul Hicks. Directorul Hicks. Sunt destul de aproape de ușă ca să mă aplec și să trag cu ochiul, dar nu îndrăznesc.

— Intenţionez doar să păstrez aceeaşi linie. Cine știe, poate chiar să fac unele îmbunătățiri.

— Ei bine, știi că-mi place să aud asta!

Îmi dau seama, doar din vocea lui, că Ennis zâmbește cu gura până la urechi. Apoi coboară glasul, aproape șoptind:

— Sper că ești dispus să faci ce e nevoie pentru ca acest parteneriat să merite timpul investit. Al amândurora.

— Am fost întotdeauna un om de afaceri, răspunde Hicks. De aceea m-a angajat Moore. Nu mă încurc cu nimicuri!

— Ei bine, exact de asta avem nevoie, mai ales cu fondul Promise. O să meargă strună și asta?

— Voi face tot posibilul.

— Bun. Putem relua de unde a rămas Moore. Cum mai merg lucrurile? S-a făcut vreo arestare?

— Nu, din câte ştiu eu. Dar știm că a făcut-o unul dintre băieții aceia. E doar o chestiune de timp. Poate că în curând vor putea să aplice puţină presiune, să-i facă să se întoarcă unul împotriva celorlalți, știi?

Asta îmi răscolește stomacul, dar Ennis scoate un sunet aprobator.

— Ei bine, trebuie să găsească pistolul! Toată poliția asta pe care au adus-o în interiorul şi în afara şcolii… nu prea presează, trebuie s-o spun. Ar trebui să caute în toate părțile și să-l găsească şi apoi să facă o blestemată de arestare! Atunci vom putea să terminăm cu toată mizeria asta și să mergem mai departe. Să ne întoarcem la afaceri.

Apoi, deodată, Hicks strigă:

— SOLOMON! Ce faci în sala asta?

Îmi dau seama că am avut ochii strâns închiși, încercând să devin invizibil. Dar acum se deschid larg. Și constat că mă uit direct la Solomon, care stă în afara sălii de conferințe, pe partea opusă. De unde se află, se uită drept pe deasupra capului meu, la Hicks și Ennis. Și mă poate vedea clar ca lumina zilei. Se uită la mine, cu o expresie de șoc pe față. Trey mi-a spus odată că Solomon este informator, așa că practic mi se opreşte inima în loc, știind că e pe cale să mă dea în gât. Și chiar directorului interimar în persoană.

Solomon clipește și apoi ridică privirea, peste capul meu, la domnul Ennis și Hicks.

— Tocmai am terminat de mutat cutiile din vechiul dumneavoastră birou în biroul cel nou, spune Solomon.

Merge pe lângă fereastră, dar nu se mai uită la mine.

— Voiam să văd dacă mai aveţi nevoie să fac ceva, înainte să plec.

Nu îndrăznesc nici să respir, dar inima mi se desprinde de coaste și pornește să bată din nou. Nu-mi vine să cred că nu m-a dat de gol.

— Ah, mulţumesc, băiete. De fapt, mai există un ultim lucru pe care-l poţi face. Doamna Hall va veni aici să-și adune obiectele personale rămase. Sunt câteva cutii în holul principal pe care domnul Reggie le-a lăsat acolo pentru ea. Ar trebui să sosească din clipă în clipă. Ai putea să te duci și să te ocupi de asta. După aceea, ești liber să pleci.

— Am înţeles.

Solomon trece chiar pe lângă mine, dar nu se mai uită în direcția mea. Când băiatul nu-l mai poate auzi, Hicks spune:

— Unul dintre cei buni.

Apoi el și domnul Ennis ies prin ușile laterale, restul conversației lor continuând afară.

Treptat, reușesc să respir din nou, apoi mă târăsc ca un crab spre uşă, rămânând aproape de podea. Au plecat. Ies repede din sala de conferinţe şi, pe partea opusă a holului, cu telefonul deja în mână, îi trimit mesaj lui Trey.

Ennis părea încordat. Vorbea cu Hicks. Nu pare să sufere prea tare din cauza lui Moore, însă. Au vorbit numai despre afaceri. Despre fondul Promise. Crezi că el poate fi tipul pe care-l cauți?

E-MAIL PRIMIT DE J.B., TREY & RAMÓN

Expeditor: darkgamble@anonmail.com

Către: J.B., Trey, Ramón

V-am văzut. V-am văzut, ucigaşilor, furişându-vă în preajma şcolii. Ce căutaţi? Curând, poliția vă va înhăţa pe toți trei. Staţi departe sau o să vă pară rău.

Nimeni

Asta-i partea pe care o urăsc, dar și partea pe care o iubesc. Când intru într-o cameră și nimeni nu-şi amintește numele meu. Este comod să fii un nimeni.

Nu rişti nimic, nu pierzi nimic. O viață plină de risc m-a învățat că nu contează cât de jos zbori — atât timp cât nu te loveşti de sol. Prea sus înseamnă prea mult: zâmbete, încruntări, somn, mişcare — și oamenii încep să te observe. Prefer să zbor sub radar.

Sunt perfect pentru un loc cum e Promise și recunosc că nu mulți alții sunt. Aici, în interiorul școlii Promise, e ușor să fii invizibil.

Pe oameni nu-i deranjează să-ți ceară să faci lucruri când ești un nimeni. Pentru că, chiar și atunci când faci ce-ți cer, ei tot nu te văd ca fiind cineva. Pentru ei, ești doar un alt angrenaj al mașinăriei. Eşti imprimanta, ești pixul, ești tastatura, ești telefonul. Ești, poate, chiar o cameră video.

În cele din urmă, oamenii uită că ești acolo, te văd așa cum vezi o lampă. Spun în fața ta tot felul de lucruri, fără să se gândească. Își dau cărțile pe față.

Vezi totul, chiar și lucruri pe care ei nu intenționează să le vezi. Lucruri pe care vor să nu le vezi.

Când ești un nimeni, te-ai obișnuit să te confunzi cu peisajul. Excelezi în a dispărea în zugrăveala cenușie. Ai putea să stai în picioare în școală, să umbli pe holuri, cu camera în mână, înregistrând filmări ale afișelor proaspăt puse, unele dintre ele cu vopseaua încă strălucitoare, udă. În fundal e vuietul sălii de sport, plină de adolescenți, toți devenind cineva în prezența celuilalt, în această perioadă rară de acceptare a zgomotului și a bucuriei.

Apoi toată lumea intră în sala de sport, ușa se închide și ești din nou singur, un nimeni înconjurat de alți nimeni. Mergi înapoi prin holul pustiu, imaginându-ți că ai șansa să demonstrezi mai multă creativitate în felul în care tu vezi Promise. Acesta este modul tău preferat de a trăi şcoala. Aproape ca un mod de siguranță. Nimeni nu se uită la tine. Toată lumea e ocupată. Nimeni nu se preface că-şi amintește numele tău.

Și apoi zgomotul vocilor. Două persoane, strigând, nu ştii de unde. Apoi iată-te acolo, în holul din faţa ochilor tăi. Doi bărbați. Unul negru, unul alb. Înjurături, strigăte. Se ceartă.

Dac-ai avea camera de filmat!!

Apoi este pistolul. Te întorci imediat la vederea lui. Dar îl auzi descărcându-se. Forța loviturii, felul în care zgomotul a umplut tot holul, pare să crape tavanul.

Nu trebuie să alergi. Știi cum să dispari. Te estompezi în cadrul unei uşi. O clipă eşti acolo şi în clipa următoare ai dispărut. Îl vezi pe alb ieșind din încăpere, dar el nu te zărește. Se grăbește să se îndepărteze. Intră pe scara de vizavi de birouri.

*** * ***

— Iată-te! Exact omul pe care am venit să-l văd!

Tresar pe dinăuntru. În exterior, mă rotesc calm pe scaunul de birou, pentru a mă întoarce cu faţa spre blat, unde Stanley Ennis se sprijină pe coate, cu mânecile cămășii suflecate. Zâmbește ca un agent de vânzări. Îmi surâde mereu în felul ăsta și întotdeauna mă întreb ce crede că-mi vinde. Ştiu că, de fapt, nu-i pasă dacă-mi place de el sau nu. Soiului ăsta de indivizi bogaţi nu trebuie să le pese, de obicei, de chestii de acest gen.

— Salut, domnule Ennis.

— Suntem pregătiţi pentru memorialul de mâine? Totul în bună regulă?

Încuviinţez.

— Da, domnule, în cea mai mare parte. Acum pun la punct ultimele amănunte.

— Ai momentele importante din ultimul meci? Desigur, vreau să fie de bun-gust. Nu e nevoie să iasă prea mult în evidenţă la comemorare.

— Da, domnule. Arată grozav. Vi le pot trimite înainte, dacă doriţi să le vedeţi.

Zâmbetul lui devine mai larg. Ah, asta urmărea. Întotdeauna împinge oamenii să facă exact ce vrea el.

— Ar fi fantastic! Pot să-ţi trimit observaţiile pe care le am? Promit să nu ţi le comunic în ultimul moment.

— Desigur, domnule Ennis.

— Eşti un adevărat campion, rânjește el.

Eu sunt computerul. Sunt camera. Sunt biroul. Sunt un telefon.

Dar am și un telefon adevărat. Când vibrează în buzunar, aștept până când domnul Ennis îmi aruncă un ultim rânjet de dincolo de ușă, pentru a mă uita cine sună.

Trey. Un alt cineva pe care au încercat să-l transforme într-un nimeni.

Bună, Omar. Tocmai am primit un e-mail supărător. N-ai spus nimănui că am fost la școală, nu?

Mă uit la mesaj mult timp înainte să răspund.

Nu, tastez în cele din urmă. Inima ar trebui să-mi bată mai repede. Dar simt un calm ciudat. De parcă aș sta într-un castel de nisip privind valul cum se apropie. Este inevitabil.

Încă nu-mi vine să cred că ei își imaginează că l-am ucis pe Moore. Aproape că sunt jignit de asta, dar îmi vine și să râd. Totuşi nu râd. Având în vedere cu ce s-au confruntat, nu-i de mirare că sunt disperaţi să-și dea seama cine e vinovatul. Pentru prima dată, regretul își înfige ghearele în măruntaiele mele. Ar fi trebuit să spun ceva când mi-am dat seama că Moore nu gestiona fondurile școlii în mod corect. Sunt oare un laş?

Dar sunt un nimeni, cine m-ar asculta?

Și chiar dacă m-ar asculta, chiar dacă aş deveni cineva pentru un scurt moment, de ce m-ar crede fără dovezi? Și cine știe în ce fel de pericol m-aș putea pune?

Adevăratul criminal ar putea să mă atace apoi pe mine.

CAPITOLUL 24

Revelații

RAMÓN

Nu îmi pot scoate din minte acel e-mail pe care l-am primit de la ucigaș. Trebuie să fie de la ucigaş.

Nu pentru că mi-e frică, dar mi s-a părut că îmi este familiar ceva din e-mail. Este aproape ca și cum aș auzi vocea aceea venind din computer, dar nu pot desluși a cui este. Să fim sinceri, oricine l-a trimis pare disperat, ceea ce trebuie să însemne că ne apropiem de adevăr.

Mă hotărăsc să trimit un mesaj grupului ca să încercăm să lămurim misterul.

Ramón: Trey și J.B., aţi primit şi voi e-mailul dubios?

Trey: Da. Trebuie să fie cineva care mai e încă în şcoală. Ennis a fost acolo pentru meciul de azi.

Keyana: J.B. spune că și-ar fi dorit să fi văzut ceva.

Mă gândesc la Omar, încercând să-mi amintesc dacă am văzut pe cineva în picioare, afară, oricine, care să se uite spre noi, dar eu sunt scund.

Magda: Cu e-mailul, plus conversația dintre Ennis și Hicks pe care a auzit-o Brandon și chestiile despre fondul Promise pe care le-a menționat Omar, se pare că Ennis este omul nostru.

Luis: Moore trebuie să fi făcut ceva ce le strica aranjamentul, deci Ennis a scăpat de el.

Keyana: Cum ziceam și mai devreme, trebuie să urmărim banii. Așa că, acum, cum îl dovedim?

Avem nevoie de o dovadă puternică. Dar nu e ca şi cum nişte filmări video vor apărea ca prin farmec, după ce polițiștii au căutat peste tot.

Stai puţin! Poate camerele de supraveghere de la Promise n-au înregistrat nimic, dar dacă a primit cineva o filmare de la meci?

Apoi îmi amintesc că Omar a spus că plănuia să-i ia un interviu directorului Moore, în fața camerei, chiar înainte ca acesta să fie împușcat. Trimit repede un mesaj.

Ramón: Omar, ai făcut filmări cu Moore în ziua împuşcăturii?

Omar: Nu, nici măcar n-am configurat camera. Am avut nişte probleme cu microfonul.

Ramón: Crezi că microfonul a prins ceva?

Omar: Hmm, nu cred, dar am să verific.

Dezamăgit, las telefonul jos și mă întind, pe spate, pe pat. Merita să-l întreb pe Omar, dar, evident, ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat.

Mă gândesc la tot ce s-a întâmplat și la cât de întoarsă pe dos a fost viaţa mea în ultimul timp. Mă gândesc la vremurile mele de la Promise și la ultimele două zile în școală, înainte ca Moore să fie ucis. El își pierdea tot mai mult controlul, de aceea ne-a tratat aşa pe mine, pe J.B. și pe Trey. N-a fost din cauza noastră.

Și apoi mă lovește un gând. Noi nu suntem băieți răi, dar Moore a fost un om rău. În tot acest timp m-am gândit că am făcut noi ceva aiurea sau am greșit într-un fel, dar asta nici că poate fi mai departe de adevăr. Moore avea de-a face cu propriile lui încurcături.

Dar apoi un alt gând mă izbeşte și sar din pat, străbătut parcă de un curent electric. Îmi amintesc de ce e-mailul acela mi-e atât de familiar.

CAPITOLUL 25

Înscenarea

J.B.

Keyana s-ar putea să fie cea mai deșteaptă fată pe care am întâlnit-o și nu pot spune dacă asta se datorează faptului că-și amintește fiecare lucru pe care-l vede sau pentru că mintea ei creează, în mod constant, lucruri noi. Oricum, sunt destul de sigur că ambele sunt semne de genialitate. Acest plan nu s-ar fi înfiripat niciodată dacă n-ar fi existat ea și Omar, cred. Dar mai ales Keyana. Și exact asta îi spun, în timp ce stăm în spatele magazinului lui Rocky, așteptând să apară și ceilalți, înainte de memorialul lui Moore.

— Știu, este de acord ea, surâzând drăgălaș.

Apoi devine serioasă, privindu-mă drept în ochi.

— Dar trebuie să știu un lucru. Tu ai face asta pentru mine? Dacă m-aș confrunta cu așa ceva, ai face tot posibilul să mă ajuți?

Mă uit la ea cât pot de lung, ca să simtă cum mi se topesc ochii într-ai ei.

— Când toate acestea se vor termina, o să-ți scriu o poezie care să-ți spună tot ce-aș face pentru tine, pe lumea asta. Dar deocamdată îți voi spune că aș ridica întreaga planetă pe spinare și aș purta-o în jurul soarelui, dacă doar mi-ai șopti tu s-o fac.

Îmi dau seama, după felul în care i se îmbunează ochii, că mă crede. Vreau s-o sărut chiar acolo, chiar și în timp ce transpir și simt că e posibil să-mi curgă sânge din nas, dar apar Ramón și ceilalți, toți cu șepci pe cap și cu glugile ridicate.

Suntem, cu siguranță, deghizați.

— Deci, spune Keyana. Avem câteva opţiuni. Avem uniforme Promise, desigur. Luis, tu, dacă intri, cred că ar trebui să optezi pentru asta. Magda, îţi recomand să porţi rochie. Eu o să-mi pun uniforma de la Mercy, dacă sunteţi de acord. Ideea este că, în esenţă, nu vrem să se poată face asocieri între cine suntem și de unde venim. Doar în cazul în care chiar nu putem evita anumite priviri. Luis, tu eşti un fel de excepţie. Pentru tine ar trebui să pară că e doar o zi oarecare, înțelegi?

— Deci cum? întreabă Trey, ridicând o sprânceană. Ar trebui să mă îmbrac ca un majordom sau aşa ceva? Așa cum se face în filme?

— Nu tocmai.

Ea râde și mă trece un fior la auzul acelui sunet cald.

— Pentru tine, J.B. și Ramón, am împrumutat haine de la tatăl şi fratele meu. Cred că e mai bine dacă oamenii vă văd ca membri ai comunităţii, care au venit să aducă un omagiu. E chiar și mai bine dacă vă văd în costum și presupun că sunteţi persoane mature.

— Nimeni n-o să creadă că Ramón e un om matur, îșI tachinează Luis prietenul, împungându-l.

— Și, ah, nu vreau să fiu nesuferit, dar cred că niciunul dintre aceste costume nu mi se va potrivi, spun eu, privind pungile cu haine.

Ea îmi zâmbește și ridică una dintre ele.

— Frumoasă încercare, rostește. Dar tatăl meu are un metru nouăzeci și cinci înălţime. Sper că nu ai nimic împotriva costumelor slim fit.

— Voi fi acolo, în miezul lucrurilor, arătând ca un mare șmecher, mormăi eu.

— Bun. Ăsta-i scopul deghizărilor. Ca oamenii să creadă că sunteţi altceva decât sunteţi în realitate.

Cu toții ne schimbăm, pe rând, ascunși după tomberoanele de pe aleea din spatele magazinului lui Rocky. Probabil, o chestie mult mai inofensivă

decât ceea ce se întâmplă, de obicei, aici.

Keyana arată foarte drăgălaș în uniforma Mercy, dar nimic nu-i stă mai bine decât pantalonii ei obișnuiți, strâmți, cămașa supradimensionată și cerceii rotunzi. Are propriul stil și asta îmi place la ea.

— Ești sigur că Omar vine astăzi? mă întreabă Trey, odată ce ne schimbăm cu toții.

Magda stă acolo, într-o rochie înflorată, care-i este prea mare.

— A spus că tocmai a făcut ultimele pregătiri, zice Ramón.

— Ar fi bine să nu se retragă în ultimul moment. Mi-aș dori să nu fie nevoie să riscăm să avem probleme astăzi, spune Trey.

— Nu știu, omule. Adică, teoretic vorbind, nu ni s-ar fi interzis să intrăm pe teritoriul școlii. Suntem doar suspendați. Memorialul este deschis publicului, răspunde Ramón.

— Dar atunci de ce ne deghizăm?

— Doar o măsură de precauție, spune Keyana. Pentru a nu atrage atenţia inutil! Hai să ne concentrăm la misiunea noastră. S-ar putea ca astăzi reputația voastră să fie reabilitată.

Îmi verific telefonul și văd că e 11:45; decidem că a venit momentul. N-am avut emoții, până acum.

— Sper să n-am probleme pentru că lipsesc de la școală, mormăie Magda.

— Da, și eu la fel, spune Luis.

Keyana are o reacție întârziată.

— Stai, Luis, tu de ce-ai lipsit de la școală? Ne ducem la școala ta. Puteai să mergi la şcoală, în clasa ta, și să ne vedem acolo.

Clipește spre ea, apoi ridică din umeri.

— Doar pentru că nu voiam să ratez nimic.

Râdem cu toţii. Doamne, ce zi! Apoi Ramón se uită la mine.

— Ești sigur că ușa aia de la subsol va fi deschisă?

— Am deschis-o când Keyana și cu mine am spart dulapul lui Omar, spun eu.

— Da, dar probabil s-au asigurat că este închisă, până acum, zice Ramón.

— Așa ai putea crede, spune Trey.

Își ridică telefonul.

— Dar băiatul meu, Brandon, a verificat în dimineața asta, şi e încă descuiată.

— Bine, așa că vom intra cu toții prin ușa de la subsol și apoi ne vom despărți, spune Keyana.

Se întoarce spre mine cu ochii mari.

— Dar fiți atenți. Dacă vi se pare riscant sau e cineva care ne urmăreşte sau orice altceva... o ștergem. Bine? Nu intrați dacă este de rău. Pentru că poate nici măcar nu merită. Ne putem întâlni după aceea și...

O sărut pe buze, în fața tuturor. Până acum am aflat cum reacționează. Uneori este tulburată și trebuie oprită înainte să devină prea agitată. Dar îmi zâmbește.

— Am înțeles, spun.

— Ai înțeles, acceptă ea.

— Toți am înțeles, repetă Trey, ca și cum ar fi un meci de baschet, iar Luis preia şi el refrenul.

Râdem cu toţii. Le-am auzit la meciuri. De data asta însă, nimeni nu spune promit. Ne-am lămurit până acum câți bani face sloganul ăsta.

* * *

Ne strecurăm în tăcere, prin ușa de la subsol și imediat plecăm cu toţii în direcţii diferite. Mă gândesc încontinuu la ce are Omar pentru noi. Astăzi, totul trebuie să meargă bine. Dar nici nu vreau să-mi fac speranțe.

Pot auzi sunetele îndepărtate ale mulțimii care se mișcă prin școală — este atmosfera unei zile de meci, când în sălile de la Promise ai voie să vorbeşti, să râzi. Nedreptatea mă lovește brusc. De ce trebuie să fie aşa? Nu sunt un tip rău. Niciunul dintre noi nu este. Deci de ce trebuie să petrecem toată ziua fără să zâmbim?

Chiar dacă numele meu va fi exonerat, nu cred că vreau să mă mai întorc vreodată în acest loc. E ca și cum ai fi la închisoare. Care mai e diferența, în acest punct?

Parcurg, singur, drumul pe hol și mă inundă toate amintirile despre ziua aceea. Cer permisiunea să merg la baie, neștiind nici măcar dacă voi fi lăsat să merg să fac pipi. În ciuda permisiunii, Hicks m-a oprit şi m-a interogat. Merg până la baie, încercând să am un moment în care nu sunt privit de profesori, care abia așteaptă să depăşesc linia cu un milimetru.

Nu mi-am dat seama până acum, dar în ultimele zile, după crimă, fiind în afara școlii și sub supraveghere constantă, m-am simțit totuşi mai relaxat decât îmi amintesc să fi fost vreodată de când învăţ la Promise. Acest lucru nu are cum să fie firesc, frate. Pur și simplu n-are cum.

Și, de acum înainte, nici nu va mai fi.

CAPITOLUL 26

Se apropie spectacolul

TREY

Mi se pare ciudat să fiu din nou în sală, mai ales că port costum în loc să fiu în echipamentul de sport. Singurul lucru la care mă pot gândi este meciul pe care nu l-am putut juca, pentru că Moore m-a silit să lipsesc... cel care mi-ar fi deschis calea spre baschetul de colegiu.

Pe măsură ce mă mişc prin mulţime, privind şirurile de scaune pe care le-au aliniat pe podeaua sălii de sport, nu pot să nu trăiesc, din nou, sentimentele acelea — furia, dezamăgirea, stânjeneala.

Nu-i normal ca o persoană să poată avea atât de mult control asupra viitorului altui om.

Aleg un loc în marea de scaune, privind în sus spre scena unde stau aliniaţi decanul Hicks, domnul Ennis şi alţi bogătaşi. Trupul îmi este inundat de furie, văzându-i acolo sus, arătând toţi ca scoşi din cutie, celebraţi, în timp ce eu sunt suspectat de crimă.

Respir adânc şi încerc să rămân concentrat. Eu, Ramón şi ceilalţi am intrat cu toţii separat, îndepărtându-ne unii de ceilalţi, prin mulţime. Nimeni nu ne observă. Cel puţin, nu din câte îmi dau eu seama. Este prima oară când sunt în propria mea şcoală şi nu simt că merg pe coji de ouă. Ceea ce e caraghios, pentru că, literalmente, am intrat aici pe furiş! La ora 12:00, Hicks se ridică nerăbdător de pe scaun şi se îndreaptă spre pupitru. În spatele lui, ecranul uriaş al proiectorului se ondulează, iar când salută publicul, se aşterne liniştea.

— Este minunat să văd aici, atât de multe persoane venite pentru a celebra viaţa colegului şi — cu adevărat — bunului meu prieten Kenneth Moore. Toată lumea prezentă cunoaşte impactul pe care el l-a avut asupra fiecărei

încăperi în care a intrat și îmi creşte inima să văd o sală atât de mare plină, ceea ce dovedește acest impact. Cu siguranță suntem cu toții aici din respect pentru tot ce a realizat el...

Am fost la multe ale naibii de înmormântări și mereu trebuie să mă străduiesc să rămân treaz. Nu pentru că mă plictisesc, ci pentru că totul mi se pare total nesincer.

Unii se simt stânjeniți când oamenii care urcă acolo pe podium plâng și le curg mucii, dar eu prefer asta, sincer, chiar dacă nu simt prea multe pentru persoana care a murit. Fiindcă îți poți da seama că acele reacţii sunt autentice.

Când Hicks își termină discursul sufocant, alții se ridică și spun povești despre domnul Moore. Toți oamenii aliniaţi pe scenă, în costume și pantofi strălucitori, sunt acolo pentru a vorbi în memoria lui. Dar nimeni nu plânge și toate poveștile au același ton: minunatul Kenneth Moore. Sau: poate că nu am fost întotdeauna de acord cu el, dar nu pot nega că...!

Dintr-odată, nu mai vreau decât să plec de-aici. Chiar dacă asta înseamnă că trebuie să trec pe lângă mizeria aia uriașă, portretul directorului Moore, atârnat în hol. Nu există niciun motiv pentru care tabloul trebuia să fie atât de mare. Din ce în ce mai mult, totul pare ca o grămadă de egouri care înoată într-un acvariu cu rechini.

Domnul Ennis ia microfonul în continuare. E îmbrăcat ca întotdeauna. Am văzut-o şi pe soția lui, undeva în mulțime — extravagant înțolită, în costum taior cu pantaloni, de parcă ar candida pentru președinție, sau de parcă el ar candida.

— Vreau doar să fiu ecoul cuvintelor pe care toată lumea le-a spus până acum, tună el în microfon. Promise este un loc special și totul se datorează lui Kenneth Moore.

Arunc o privire prin sala de sport, întrebându-mă, pentru prima dată, dacă restul elevilor gândesc la fel ca mine — că da, Promise este un loc special datorită lui Moore... un nenorocit de loc special. Prind privirea lui Ramón și pe fața lui e gravată o încruntare adâncă.

— Am vrut să profit de această ocazie pentru a anunța o schimbare majoră la Promise, în timp ce celebrăm viața acestui om — plecat dintre noi. Această școală va fi redenumită, oficial, Kenneth Moore Promise Preparatory. Ni s-a părut potrivit ca, dacă directorul Moore nu mai este, fizic, alături de noi, școala să-i poarte numele, pentru ca noi să avem mereu, în inimile noastre, promisiunea misiunii sale.

El continuă să vorbească, dar eu stau acolo, simțind un fel de gol în suflet după acest anunț. Școala va fi denumită după Moore? Adică, ce mare lucru? E doar un nume. E doar o școală. Dar pe măsură ce-i ascult pe toți cei din jur aplaudând și îi privesc dând din cap, îmi vine în minte un gând, ca o povară grea: nu-i drept.

Chiar nu e corect.

Par ca un copil mic care face istericale pentru că a fost eliminat din joc sau cam așa ceva. Dar nu-i corect. Tipul care ne-a făcut pe toți atât de nefericiți și s-a plimbat prin locul ăsta, proțăpindu-se în fața elevilor și urlând și mirosind a alcool... tipul acela ajunge să treacă în viața de apoi, cu toată lumea spunând aceste povești absurde despre el și punându-i numele pe clădire?

Și cu noi cum rămâne? Cu mine, cu J.B., cu Ramón? Poveștile care se spun despre noi nu vor fi niciodată gravate cu litere de aur.

Oftez atât de adânc, încât femeia de lângă mine se întoarce să mă privească. Aplauzele se sting, iar acum Hicks s-a întors la microfon. Cât timp mai vor să se audă vorbind?

— Acum îmi face plăcere să anunț vorbitorii din rândurile elevilor, spune Hicks, care au vrut să împărtășească adunării câteva ultime cuvinte pentru iubitul lor lider...

Inima îmi bate repede în timp ce mă uit prin mulțime, căutându-l pe Omar. Unde este? Acest plan nu va funcționa fără el. Aveam senzația că va renunța, deși speram că va fi altfel.

Apoi, imediat ce dau să trimit un mesaj echipei pentru a anula misiunea, îl observ stând chiar în spatele scenei, cocoțat acolo ca o pasăre subțiratică. Are un mod de a dispărea pur și simplu pe scaun sau în mulțime. Cumva se face singur inobservabil. Parcă se topește chiar sub ochii tăi. Dar acum îl văd și el se uită la mine. Dăm din cap unul spre celălalt.

A venit momentul să facem spectacol.

CAPITOLUL 27

Marele final

RAMÓN

Cineva trebuie să mă fi observat. Și, după aceea, valul nu va mai putea fi oprit. Băieții de la Promise sunt maeştri la trimiterea de mesaje fără a fi remarcați și ştiu că vorbele se răspândesc repede — Ei sunt aici. Nu sunt doar elevi. Se dau ghionturi invizibile, cu degete arătătoare ridicate în tăcere. Ei sunt aici. Cei trei băieți despre care se crede că au făcut-o. Criminalii sunt în mijlocul nostru — sau cel puțin unul dintre ei.

Încerc să le ignor pe toate. Ţin ochii aţintiţi asupra scenei, unde m-am uitat în tot acest timp. Totul arată ca un fel de mascaradă.

Mă gândesc să mă ridic și să plec când Trey trimite un mesaj grupului:

Aproape am terminat, marele final se apropie.

Brusc, îmi simt scaunul ca pe un fel de lavă fierbinte, amestecându-mă cu el, incapabil să mă mișc.

Nu e ca și cum am încălca vreo lege. Polițiștii nu ne-au interzis să intrăm în această clădire. Dar cu mulțimea de-aici care plânge un bărbat de a cărui ucidere suntem suspectați, lucrurile ar putea deveni foarte repede stânjenitoare.

Trey nu mai scrie nimic și mi-e teamă să mă uit spre el. Simt mulţi ochi aţintiţi asupra mea, târându-se ca niște gândaci. Mi-e şi frică de ce trebuie să simtă Trey, ştiind că el e cel care a adus arma în școală. Dintre noi toți, el pare cel mai vinovat.

Becca este pe scenă, ținând un discurs despre cât de inspirată a fost ea de Moore în timpul vieții sale și despre faptul că, datorită lui, ea va ajunge, de asemenea, director. Pfff, desigur că va ajunge. Simt că mă număr printre elevii de felul celor pe care ea crede că îi va salva.

— Cine știe, spune Becca cu acel zâmbet pe care-l are întotdeauna când se știe privită, poate într-o zi voi fi director chiar la Promise!

Pentru prima dată, la tot acest spectacol de clovni, aud un cuplu chicotind, în public. Unul dintre ei este Antonio, de la ora de engleză ca limbă secundară — i-aş recunoaște, oriunde, râsul șuierat, nazal. Mă face să vreau să râd și eu, și la fel și expresia de pe chipul lui Hicks. Nu se poate răsti la noi aici, așa cum ar fi făcut-o în timpul zilei de școală. Aici există camere de la canalele de știri, pentru numele lui Dumnezeu! Dar scanează publicul cu o privire ucigătoare, în care se citește promisiunea consecinţelor mâniei lui.

Un alt mesaj vine de la Trey:

Aveți grijă, oameni buni. Vine domnul Reggie.

Cum era de așteptat, domnul Reggie se mută din fața sălii de sport în spate, cercetând scaunele din priviri. Trebuie să fi aflat că suntem aici. Plec capul și știu că şi ceilalţi fac la fel... Cu coada ochiului, îl văd concentrându-se asupra lui Trey. Mi se pare normal — Trey este întotdeauna acela de care oamenii își amintesc ca fiind „copilul-problemă“, doar pentru că face mereu pe bufonul. Mi-i imaginez folosind asta împotriva lui, în instanță, și mi se întoarce stomacul pe dos.

— Cât despre ultimul nostru elev care va vorbi... spune Hicks și asta îl oprește pe domnul Reggie din traiectoria lui.

Acesta se strecoară pe lângă peretele sălii de sport, uitându-se în spatele publicului. Trey are fața întoarsă către mine, exact în unghiul potrivit pentru

a rămâne nevăzut de agentul de pază. Îmi dau seama că domnul Reggie este frustrat — nu intenționează să întrerupă comemorarea făcând o scenă ca apoi să se demonstreze că era, de fapt, vorba de alt tip. Știu că îl derutează costumația și pentru asta îi mulțumesc în gând Keyanei.

— Îmi face plăcere să-l anunț pe Omar Rosario, un elev muncitor și, de asemenea, fotograful și videograful amator de la Promise. Aţi putut observa clipurile video și fotografiile făcute de el, pe toate monitoarele școlii noastre — dacă aţi făcut-o, atunci aţi văzut munca minunată a acestui tânăr! Trebuie să-i mulțumim pentru videoclipul de astăzi, care onorează viața directorului Moore. L-am văzut eu însumi și, credeți-mă, veți plânge cu toții.

Îl invită pe Omar la pupitru cu o mișcare a brațului și, pentru prima dată, toţi elevii îl văd cu adevărat pe acest puști.

Eu l-am văzut de o mie de ori, desigur, aproape întotdeauna la birouri. De fiecare dată când am fost trimis în detenție, Omar era acela care-mi dădea fișa semnată, în birou. Mormăind mereu un răspuns când îi mulțumesc, nu vorbește niciodată mai mult decât e absolut necesar. A fost cu mine la cursul de engleză ca limbă secundară, timp de un an, dar a trecut repede mai departe. N-am știut niciodată dacă ar fi trebuit să fie acolo de la bun început sau nu — dacă a fost trimis acolo de Moore pentru că vorbește spaniola sau dacă, de fapt, a învățat engleza foarte repede. Cine ştie?

Omar e de obicei un mister, dar astăzi se apropie de microfon, înalt şi drept, cu umerii foarte puțin aduși. Mâinile lui subțiri apucă microfonul, ajustându-l pentru a ajunge cu gura la el.

— Bună ziua tuturor, rostește el către sala de sport.

Nu mormăie. Vocea lui este blândă, dar clară.

— Numele meu este Omar Rosario și aș dori să-i mulțumesc directorului Hicks pentru prezentarea mea, precum și pentru oportunitățile pe care el și Promise mi le-au oferit, permițându-mi să-mi explorez interesul pentru fotografie și filmare în timp ce învățam pentru absolvire. Sper că toată lumea de aici se va bucura de film și îmi pare rău că a ieșit puțin cam lung.

A fost foarte dificil să aleg scenele pe care să le includ și cele pe care să le elimin.

Luminile se sting la semnal, iar când mă uit la Trey văd că nu mai trebuie să-și ascundă fața de domnul Reggie — pentru că se face întuneric și pentru că, oricum, agentul de pază nu se mai uită spre el. Toată lumea privește în sus, spre marele ecran strălucitor. Omar s-a întors la locul lui de pe scenă și se uită politicos în jos, la mâinile lui, în timp ce videoclipul pornește.

Începe cu Promise așa cum arăta inițial — destul de asemănător cu cel din prezent, dar puțin mai nou, cumva mai strălucitor. Apoi sunt mai multe postere: cluburi, organizații și alte chestii. Și Moore, mergând pe hol zâmbind, cu părul mai puțin cărunt și costumul mult mai puțin șic. Cineva trebuie să fi avut filmarea asta pe un telefon vechi, fără rezoluție, căci imaginea nu este prea clară. Dar el este. Și, sincer să fiu, pe atunci ar fi putut să îmi placă.

Doamna Hall merge lângă el, radiind. Sunt chiar momente cu el intrând în sălile de clasă și purtându-se oarecum simpatic. Băieții sunt nemișcați, îmbrăcați în uniforme apretate, dar fețele lor nu sunt la fel de încremenite ca mai târziu... Oamenii par un pic mai relaxați, sunt și imagini cu ei vorbind pe hol. Observ cu o tresărire că nu exista nicio linie albastră pe podea. Când a fost introdusă? Auzi oameni râzând și nu auzi bip bip bip-ul nesfârșitelor puncte minus.

Pe măsură ce filmul se derulează, se poate observa evoluţia Promise într-un interval de timp anume. Elevii cresc, zâmbetele sunt din ce în ce mai rare, holurile sunt mai puțin pline de elevi și postere. Pereții par să devină mai gri. E o perioadă dinaintea sosirii lui Hicks și apoi deodată el este acolo — imagini sobre cu cei doi bărbați mergând pe hol, adânciți în conversație. Imagini cu ei aplecați peste documentele de pe masa de conferință, poziționați aproape ca niște arhitecți asupra unor machete.

Ridic privirea către Hicks și fața lui e scăldată de emoție. Prietenia lui cu Moore înflorește chiar aici, sub ochii tuturor. Asta m-ar întrista dacă n-aș ști cum s-au susținut unul pe celălalt, dar niciodată pe noi. Cum, câteodată, părea că stau la Moore în birou ca să născocească noi modalități de a ne transforma în niște oameni rigizi și tăcuți.

Ennis apare în unele dintre aceste imagini și zâmbește larg, de fiecare dată când se arată pe ecran. Omar e un regizor genial. Încep să observ felul în care niciodată un cadru cu Ennis nu ocupă prim-planul. E mereu în fundal, discutând sau privind în jur zâmbitor. Pentru că ăsta este el la Promise: tipul din spatele... scenei, omul cu banii, tipul care-i șoptește la ureche celui ce învârte roata. Îmbătrânește și el pe măsură ce filmul continuă, o altă dovadă a talentului lui Omar: totul este cronologic și nu este atât o istorie a carierei lui Moore, cât o istorie a școlii Promise de la origini până în prezent.

Apoi sunt eu. Mă zăresc pe mine însumi în fundalul cantinei, zâmbind în timp ce dau cuiva o pupusa. M-a mai văzut cineva? Mi-e teamă să mă uit în jur. Cu ce scop a inclus Omar imaginea aceea?

Apoi apare Moore pe hol și arată ca în zilele premergătoare uciderii sale. Puțin dezordonat, în costumul lui elegant. Mergând țeapăn pe hol. Este destul de puțin probabil — e departe de cameră —, dar îl auzi strigând la băieți pe holuri. Mă uit la Hicks și constat că se încruntă.

Pe urmă este J.B. — camera doar trece pe lângă el, ca și cum s-ar fi întâmplat să-l prindă adâncit în gânduri. Își închide dulapul, apoi merge liniștit pe culoar, pe linia albastră.

Moore din nou — trântind uşa dulapului unui tip, după ce acesta și-a luat de-acolo cărțile. Copilul tresare. Se aud câteva mormăieli înăbuşite în mulțime.

Apoi e Trey — trage cu mingea de baschet pentru un coș de trei puncte, în curte, râzând prea tare, cu ochii luminaţi de o glumă. În imaginea aceea, Moore nici măcar nu apare. Ce face Omar? Mă uit din nou la scenă și-l văd pe Ennis aplecându-se pentru a vorbi cu Hicks, care clatină din cap.

Apoi sala se umple de zgomot. Ziua meciului. Bannere. Culori. Strigăte, urale și cântece. Holurile sunt pline de oameni. Aparatul de filmat trece peste ei ca o pasăre — ocolind diversele obstacole. Ai senzația că eşti într-o mulțime plină de energie și entuziasm. Cadre din partea de sus a tribunei, imortalizând sala, în ansamblu. Cadre de la intrare, surprinzând felul în care se mișcă rapid picioarele ambelor echipe, înainte și înapoi, înainte și înapoi.

Cadre de pe hol, cu bannere deasupra uşii sălii de sport pe care scrie „PROMITEM“.

Apoi camera se mișcă lin pe hol, înapoi, ca și cum ne-ar întoarce în timp. La început lent, apoi din ce în ce mai repede, toate dulapurile se estompează. Undeva, în depărtare, încă se aud strigătele din sala de sport.

Zgomotul scade treptat în volum, apoi creşte din nou, nu cu mai multe glasuri neclare, ci doar cu două voci ascuţite, în timp ce ecranul devine negru.

Dar sunetul continuă să se audă.

— Tot ce-ai avut de făcut a fost să mă bagi și pe mine în combinaţie, Ken! Aș fi putut face asta mai clar? Te-am avertizat și acum ne aflăm în situația asta!

— Ți-am spus că nu o să se întâmple! În câte feluri e nevoie să ți-o mai zic?

Prima voce se umple brusc de ură, transformându-se în ceva violent.

— Crezi c-o să stau aici să te privesc cum mă excluzi din afacere? Am să mă descurc. Crezi că nu pot? Mă ocup de toate chestiile nenorocite pe care mi le pui în brațe.

— E nevoie de timp pentru a construi aşa ceva și tu vrei să-ți faci drum direct în vârf. Nu așa funcționează lucrurile. Și dacă te-ai fi gândit dracului la afaceri în loc să-ți bagi nasul acolo unde nu-ţi fierbe oala, conversația asta n-ar fi avut loc! Deci, dacă ești supărat, nu e decât vina ta.

Devin din ce în ce mai furioşi, iar unul dintre ei ţipă mai tare, în timp ce celălalt încearcă să-l liniștească. Știu pe cine aud — vocile lor sunt clare ca lumina zilei.

Hicks și Moore.

— Crezi că o să te las așa... să nu-mi dai ce mi se cuvine? Știind ceea ce ştiu? strigă Hicks.

— Îţi zic că n-ai nimic de spus în această privinţă.

Urmează o pauză de o clipă şi apoi se aud câteva bufnituri şi zgomote.

— Hai, nemernicule, îndrăznește, ce mama dracului! se răstește Moore. Îndrăznește numai!!

— Dă-mi partea mea!!! Știu că fondul Promise e doar puşculiţa ta personală, Kenny! Toţi acei bani de la Ennis ajung direct în buzunarul tău! Dă-mi ce mi se cuvine!!!

— Am spus NU!

Când se descarcă arma, toţi cei din sala de sport „Stanley Ennis“ rămân cu răsuflarea tăiată. Wilson Hicks, decanul elevilor, acum director interimar, a fost înregistrat ucigându-şi partenerul de fărădelegi, pe directorul Moore.

Abuela mea spune întotdeauna că mă pricep să citesc oamenii. E-mailul pe care l-am primit J.B., Trey şi eu a fost un fel de cadou. Furişat, spusese Hicks. Folosise acel cuvânt vorbind cu mine, înainte.

Filmul continuă să ruleze şi auzim cadavrul directorului Kenneth Moore căzând pe podea. Auzim foşnet în jurul camerei, mişcare, ca şi cum cineva ar fi încercat să şteargă amprentele rămase în birou. Şi apoi se aşterne tăcerea.

Keyana Glenn

Pe scenă, Wilson Hicks se luptă să pornească iar microfonul, pentru a opri prezentarea. E înnebunit. Între timp, Omar Rosario stă calm pe scaun, cu mâinile încrucișate în poală.

În public, oamenii strigă. Unii sar la telefon pentru a suna la poliție, dar nu e nevoie — polițiștii sunt deja aici. I-am văzut când ne-am furișat înăuntru, alături de ceilalți participanți. La evenimente mari ca acesta, participă întotdeauna și poliția, iar astăzi nu este nimic diferit.

Nimeni nu știe ce să facă și nici eu nu știu. Stau doar pe scaun, dorindu-mi să fiu lângă J.B., care arată exact ca în filmul lui Omar — serios, grijuliu, gânditor, chiar dacă toți ceilalți se agită.

— Toată lumea să rămână pe loc! strigă Hicks. Vom lămuri toate acestea. O să ne dăm seama ce s-a întâmplat aici. Un fel de glumă bolnavă... va fi dat afară...

Publicul pare încremenit.

Cu excepția băieților de la Promise.

Mai întâi este J.B. În timp ce Hicks strigă la toți să stea așezați și să tacă, J.B. se ridică, încet, de pe scaunul său pliant. Nu-l poți rata. La cei un metru nouăzeci ai lui, stând acolo în costumul tatălui meu, fără să facă nimic, cu brațele pe lângă el. Doar stă în picioare, uitându-se la Hicks. Toată lumea îl vede, iar valul de șoapte se intensifică. Unele dintre ele nici nu mai sunt șoapte.

E nevinovat. Acesta este J.B. Williamson. Este nevinovat.

Apoi e Trey. Se ridică și el, cu costumul atârnându-i puțin la umeri.

Trey Jackson. Este și el aici. Trey n-a făcut asta.

Apoi Ramón. Tremură în timp ce stă în picioare — îl pot vedea de-aici.

Ramón Zambrano. E nevinovat. Toți sunt nevinovați.

Unul câte unul, băieții de la Promise se ridică. Nu spun nimic. Dar, unul după altul, rând pe rând, ceilalți elevi se ridică și ei în picioare, până ce şi ultima uniformă din sala de gimnastică este sus, cu spatele drept, sfidătoare.

Și, în sfârșit, Omar Rosario se ridică și el de pe scaun.

RAPORT OFICIAL AL POLIȚIEI DC

DOSARUL DE UCIDERE A LUI

KENNETH MOORE

Interogatoriile ulterioare și colectarea atât a probelor fizice, cât și a dovezilor balistice indică faptul că domnul Kenneth Moore, defunctul director de la Urban Promise Prep, a desfășurat pe o perioadă de ani buni fraude şi scheme de delapidare, care implicau sponsori și fonduri politice. Stanley Ennis, Lindsay Ennis și încă un membru al consiliului au fost și ei implicați. Urmează investigații — detectivul Ash va urmări cazul Ennis cu o echipă alcătuită din trei persoane.

Dovezile incontestabile îl indică pe Wilson Hicks, fostul decan al elevilor de la Urban Promise Prep, ca fiind responsabil de moartea lui Moore. Acuzațiile includ omor, constrângere, șantaj, falsificarea probelor, înlăturarea și manipularea probelor. Arma crimei a fost găsită în casa lui Hicks. Pistolul purta amprentele acestuia.

Când a fost confruntat cu vocile de pe caseta înregistrată de elevul Omar Rosario, Hicks a recunoscut că a avut un conflict cu Moore în privința delapidării și pentru a-l presa să împartă fondurile. Hicks pare dispus să ofere informații despre celelalte persoane implicate — ne vom consulta cu procurorul districtual asociat, pe măsură ce ancheta avansează.

Rapoartele de laborator au confirmat afirmația lui J.B. Williamson cum că sângele de pe cămașa sa era, de fapt, al lui — martorii relatează că lui Williamson i-a curs sânge din nas și în sala de sport de la Promise Prep în ziua în care a fost difuzat documentarul lui Rosario.

Tutorele lui Trey Jackson, Terrance Jackson, confirmă faptul că arma este a lui și că nu știa că lipsește — înregistrările indică și că el nu a mai fost la un poligon de tragere de multe luni, susținându-i afirmația cum că nu ar fi observat lipsa armei. Hicks recunoaște că a găsit pistolul în baie, pe când făcea o inspecție în căutarea mărfurilor de contrabandă. Nu se ştie exact

cum a ajuns arma acolo, dar se crede că ar fi putut fi furată de la domnul Jackson.

În ceea ce îl privește pe Ramón Zambrano, Hicks a susținut inițial că amprentele sale erau pe peria de păr a tânărului, găsită la locul crimei, pentru că o luase când a descoperit cadavrul. Dar, după un interogatoriu suplimentar, Hicks a recunoscut că a furat peria din dulăpiorul școlii și a pus-o în biroul lui Moore.

Această investigație îi găseşte pe toți cei trei băieţi de la Promise — J.B. Williamson, Trey Jackson și Ramón Zambrano — nevinovați.

Ziarul PROMISE PREP

UN ARTICOL SEMNAT DE MARCUS WATTS,

REDACTOR-ŞEF

La un an după uciderea directorului Kenneth Moore, eveniment care a zguduit comunitatea noastră strâns unită, Promise Preparatory, acum proaspăt redenumită, este prosperă, sub conducerea directoarei Carla Hall. Un vizitator al acestei şcoli s-ar putea să n-o recunoască, dacă o compară cu felul în care arăta în urmă cu un an. Holurile sunt acum pline de zgomot şi de afişe anunţând evenimente şi organizaţii nou formate, inclusiv acest ziar, care a câştigat deja un premiu pentru integritate şi excelenţă.

Întâmplările de anul trecut au necesitat o reorganizare masivă, de la valori fundamentale şi regulament, până la personal. A mai rămas doar o mână din vechii profesori — directoarea Hall a fost meticuloasă, schimbând totul la Promise. Acum există un comitet al elevilor, precum şi şase consilieri pentru sănătate mintală, personal complet pentru orele de engleză ca limbă secundară şi o cameră senzorială pe care elevii o numesc Conacul Relaxării.

Comisia de cercetare condusă de elevi a constatat că acestea sunt măsurile pe care le necesită un mediu şcolar cu adevărat de succes. Când cercetările lor descoperă că un nou efort ar putea servi mai bine elevilor de la Promise, comisia îl propune directoarei Hall, care se întâlneşte apoi cu comitetul elevilor. Acestea sunt doar câteva dintre noile adaosuri necesare la Promise, dar multe aspecte ale mandatului lui Moore au fost eliminate. Inclusiv linia albastră.

În această zi, la un an după ce s-a demonstrat nevinovăţia celor trei elevi de la Promise care fuseseră acuzaţi de uciderea fostului director Moore, ziarul Promise Prep a considerat că este potrivit să amintească de destinele acestor tineri care, deşi nu mai sunt elevi aici, pentru că au absolvit între timp, poartă noua moştenire a ceea ce crede şi reprezintă această şcoală.

Ramón Zambrano, fondatorul programului de voluntariat în bucătărie aici, la Promise — care rămâne unul dintre cele mai populare și bine văzute proiecte din district — a primit o bursă completă pentru Şcoala de Artă Culinară din Sullivan, unde se pregătește pentru o carieră de bucătar.

Trey Jackson a fost numit cel mai bun marcator din district la absolvire și acum joacă baschet la nivelul D1, specializându-se în informatică.

Iar J.B. Williamson se află într-o călătorie de un an, cu iubita lui din perioada școlii, Keyana Glenn. Au amânat facultatea cu un an — ea, Dreptul; el, compoziția muzicală — pentru a explora ţara împreună.

Viaţa fiecăruia dintre aceşti trei tineri îşi urmează propria cale, dar, oriunde merg, corpul elevilor de la Promise Prep îi aplaudă pentru curajul lor și pentru că întruchipează principiile mottoului Promise, care s-ar putea să fie puțin diferit de cel auzit pe vremuri:

Suntem tinerii de la Promise Prep.

Suntem destinați măreției.

Merităm bucurie.

Suntem extraordinari.

Cerem de la lume ceea ce dăm lumii:

respect, înțelepciune și bunăvoință.

Suntem speranța celuilalt.

Suntem responsabili pentru viitorul nostru.

Noi suntem viitorul.

Promitem

Mulţumiri

Ca întotdeauna, în primul rând vreau să-i mulţumesc celui mai bun coechipier pe care l-aş fi putut avea, draga mea soție. Tu ești stânca mea! Mulţumesc frumoaselor mele fetițe gemene, părinților mei, socrilor și tuturor rudelor și prietenilor pentru că m-au sprijinit în călătoria mea. Vă mulţumesc pentru că v-ați dăruit mie, ca eu să mă pot dărui artei mele.

Îţi mulţumesc, Brian Geffen, pentru că ai promovat Noi suntem băieții de la Promise și ai păstorit acest proces mai elegant decât orice astfel de acțiune asemănătoare văzută vreodată. Dăruirea ta a fost o inspirație. Perspicacitatea și capacitatea ta creativă au fost de neprețuit și n-aș fi putut spune această poveste fără tine.

Mulţumesc, Dhonielle Clayton, care a crezut suficient de mult în mine pentru a-mi oferi impulsul de care am avut mereu nevoie. Îți mulţumesc pentru că mi-ai împărtășit din înțelepciunea și experiența ta, cu atâta bunăvoinţă, și că ai fost un mentor pentru atâtea voci din această industrie. Îţi sunt recunoscător pentru totdeauna.

Îți mulţumesc, Joanna Volpe, că ești ȘEFA care ești! Mulţumesc pentru că m-ai susținut și că faci asta ori de câte ori am nevoie de tine. Și mulţumesc membrilor echipelor de la New Leaf și Cake Creative pentru sprijinul lor din culise, în special lui Jenniea Carter, Jordan Hill, Meredith Barnes, Shelly Romero, Clay Morrell și Carlyn Greenwald.

Mulţumesc restului echipei de editare de la Macmillan — Carina Licon, Ann Marie Wong, Jean Feiwel, Jennifer Besser, Rich Deas, Kat Kopit, Alexei Esikoff, Veronica Ambrose, Ryan Jenkins, Jennifer Edwards, Kristin Dulaney, Sam Smith și Emma Jones. Multă, multă dragoste pentru personalul strălucit din publicitate și marketing — Molly Ellis, Morgan Rath, Mariel Dawson, Melissa Zar, Katie Quinn, Naheid Shahsamand,

Mary Van Akin și Kristen Luby. Și mulțumiri speciale lui Ken Nwadiogbu, care a creat coperta noastră fenomenală.

Fără voi toți, Noi suntem băieții de la Promise n-ar fi văzut lumina tiparului. A fost implicată în ea o comunitate mare de oameni inteligenți și talentați, care cred în puterea de a povesti.

Și, în sfârșit, dar nu în ultimul rând, vreau să mulțumesc tuturor elevilor cărora le-am predat vreodată, pe lângă care am trecut pe un hol sau pe care i-am antrenat în Liga Juniorilor. Voi toți m-ați inspirat în multe feluri și mă străduiesc să vă întorc favoarea. Vreau să le mulțumesc celor tineri care citesc această carte astăzi — vouă, care puteți fi orice vreți să fiți în această lume. Imaginația voastră este unul dintre cele mai mari atuuri de care dispuneți; profitați de ea!

Cu multă dragoste, vă mulțumesc tuturor, Nick